

YUNUSLARIN KIZI LİLLİAN CHEATHAM

BİRİNCİ BÖLÜM

"Size uygun bir iş bulmanız biraz güç olabilir," dedi Miss Posenby, ağır ağır.

Kaşlarını hafifçe çatmış, Önündeki kağıtlara bakıyordu.
"Yalnızca üvey babanızın yanında çalışmış olmanız yeterli bir iş tecrübesi sayılmayabilir. Ama çalışma alanındaki beceriniz kuşku götürmez. Daktilo ve steno sınavlarım başarıyla verdiniz."

Juliet hafifçe gülümsedi.

"Hızlı olmak zorundaydım," diye açıkladı. "Babam dikte ettirmeye başladığında ara vermekten hiç hoşlanmazdı. Yoksa düşüncelerini sistemli bir biçimde aktarma yeteneğini yitirirdi. Gece yarısı çalışmaya başlayıp şafak sökünceye kadar devam ettiği olurdu."

"Sahi mi?" Miss Posenby, Juliet'in üvey babasının tipik bir despot olduğu sonucuna varmıştı hemen. Ama kuru sesi düşüncesine ilişkin en küçük bir ipucu vermiyordu. Genç kızın, üvey babasını çok sevdiği ve onun ölümüyle büyük bir sarsıntı geçirdiği belliydi. Yiizünün solgunluğundan, kederli görünümünden rahatça anlaşılıyordu bu.

İş ve İşçi Bulma Bürosu'nun müdürü olan Miss Posenby, yılların verdiği tecrübeyle, insanları bir bakışta, aşağı yukarı tanıyabilme ustalığına erişmişti artık. Karşısındaki bu kız gerçekten çok güzeldi. İnsanın ilk dikkatini çeken özelliği bu oluyordu. İnce ama yuvarlak hatlı gövdesi, omuzlarına dökülen siyah saçları, siyah kirpiklerle çevrili menekşe rengi gözleri, bir manolyayı anımsatan pırl pırl, beyaz teni ona şaşırtıcı bir güzellik veriyordu. Yüz oval biçimindeydi. Çıkkık elmacık kemikleri ve bir bütün olarak yüz çizgileri, ancak fotomodellerde bulunacak kadar düzgün dil. Ayrıca giyim konusunda da çok ince, seçkin bir zevki olduğu anlaşılıyordu.

Üzerindeki son derece sade, bej elbiseye, yalnızca bir fular ve bir kemer gibi önemsiz görünen iki aksesuarla çok değişik, şık bir hava vermeyi başarmıştı. Peki ya yaşı? Forma göre üniversiteyi bitirdikten sonra birkaç yıl üvey babasıyla çalışmıştı. Ama bu kızda son derece saf ve temiz bir hava vardı. Bugünün yoz, kirli dünyasına uymayan bir hava...

Miss Posenby insanlar hakkında kolay kolay yanılgıya düşmeyecek kadar görmüş geçirmiş bir kadındı. Altmış yaşlarındaydı. Bembeyaz saçlarıyla sevimli bir nine görünümündeydi, ama pırl pırl zeki bakışlı gözleri bu görünümün biraz aldatici olduğunu hemen belli ediyordu. Şimdi bu gözler merak ve ilgiyle Juliet'i izliyordu.

"Üvey babanız bir yazardı o halde?"

"Pek öyle denemez," dedi genç kız. "Kitaplarının tümü bilimsel yapıtlardı. Yani bir yazardan çok, bir bilim adamıydı."

"Bilim adamı mı?"

"Evet. Uzmanlık alanı da yunuslardı."

"Yunuslar mı? Yani balıklar, öyle mi?"

"Yunuslar balık değildir," diye gülümseyerek düzeltti Juliet. "Denizde yaşadıkları için insanlar onları balık zannederler, ama gerçekte yunuslar memeliler sınıfına girerler. Yaşamak için solumak zorundadırlar ve yavrılları balıklar gibi yumurtlamaz, aym insanlar gibi, doğururlar."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Miss Posenby. "Anlaşılan onlar hakkında oldukça çok şey biliyorsunuz."

Juliet tekrar gülümsedi. "Evet, öyle. Neredeyse onlarla büyüdüm ben."

Miss Posenby'nin gözleri bir süre genç kızın gülümsemesine takıldı, sonra da düşünceli bir ifadeye büründü. "Hmm. Bir dakika, ilginç bulabileceğiniz bir şey geldi aklıma."

Yaşlı kadın ayağa kalkıp yandaki odaya geçti. Oradan gelen mırıltılardan Juliet onun yardımcısına bir şeyler danışmakta olduğunu anladı. Juliet derin bir soluk alıp Yunusları ve üvey babasını düşündü. Miss Posenby'nin edindiği izlenimin tersine, genç kızın üvey babası, David Graham çok iyi bir insandı ve Juliet'e karşı sevgi dolu, gerçek bir baba gibi davranmıştı hep. Onu nüfusuna geçirmemişti, ama bunu, Juliet'in gerçek babasının anısına bir saygısızlık olarak gören Mary Graham istemişti.

Juliet'i bir anda kimsesiz ve işsiz bırakan da annesiyle üvey babasının ani ölümleri olmuştu. David Graham memeli deniz hayvanları konusunda dünyanın önde gelen bilim adamlarından olmasına rağmen, hiçbir zaman varlıklı bir insanı olmamıştı. Kazandığı her kuruşu araştırmalarını finanse etmek için harcamış, ölümünden sonra da geriye hiç para bırakmamıştı.

Ölümünden kısa bir süre sonra yayınlanan son kitabı, "Yunusların Dünyası" ile, dünya çapında üne ulaşmıştı. Sayfalarını süsleyen benzersiz fotoğraflarıyla bu kitap, bilim dünyasının dışında da geniş bir etki yaratmış, nesli tükenmekte olan türler konusunda David Graham'ın yüzlerce makalesinden çok daha fazla uyarıcı işlev görmüştü.

Juliet'in, bu kitabın yazılmasında oynadığı rolü çok az insan bilirdi. Oysa üvey babasının coşkulu ama biraz karışık dilini diizeltip, buna, çok daha kolay anlaşılır bir ifade kazandıran Juliet olmuştu. David Graham kitabının birden bu kadar popüler olmasına çok şaşırılmış ve kitabının tüm gelirini kendi kurduğu araştırma vakfına bırakmıştı.

Mary, yani Juliet'in annesi de, bunun böyle olmasını isterdi. David'le evlendiğinde, çocuk sahibi, genç bir dul olarak onun laboratuvar asistanlığı yapıyordu. Evlendikten sonra da ikisinin büyük bir coşkuyla paylaştıkları ortak ilgi alanları ne yazık ki küçük Juliet'i onların dünyasının dışında bırakmıştı. Küçük kız, her geçen yıl onları biraz daha hevesle dinleyerek, günün birinde bu alanda çok şey öğrenip onların dünyasına katılmayı ditişlüyordu. Oysa üniversitede vasat bir fen Öğrencisi olduğundan ne kadar istese de başarılı bir doğa bilimcisi olamayacağını anlamıştı. Ancak okuldan sonra girdiği daktilo ve steno kursiarını başarıyla bitirince üvey babasına yardımcı olma, böylece onların dünyasına girme olanağına kavuşmuştu.

Annesiyle üvey babasının Ölümü son derece ani ve beklenmedik olmuştu. David, San Salvador açıklarında dalış yaparken su yüzüne çıkamamış, Mary de, ona yardım etmek için bir an bile düşünmeden suya atlamış ve birlikte boğulmuşlardı. Juliet'in, büyük acısına rağmen yaşamını sürdürmesini sağlayan tek şey, onların birlikte ölmek istediklerinden emin olmasıydı.

Miss Posenby elinde bir dosyayla odaya geri döndü.

"Sizin için bir iş var sanıyorum," dedi biraz tereddütle. "Miss Short'la bu işin tam size göre Olduğu konusunda görüş birliğine vardık. Ancak, yanında çalıştığınız kişinin üvey babanız olduğundan söz etmeyeceğim. Çünkü aileden bir kişinin yanında çalışmanız, yeterli bir iş tecrübesi olarak görülmeyebilir. Az önce müşterimizle bağlantı kurmaya çalıştık, ancak başaramadık. Doğrudan hat yok..." Miss Posenby kuşkulu gözlerle genç kıza baktı.

"Bu işi kabul ederseniz bir adada yaşamak zorunda kalacağız, Miss Welborn."

"Bir ada mı?"

"Evet. Ve sizi uyarmalıyım, karayla ada arasında, helikopter ve tekne dışında hiçbir yolla bağlantı kurulamıyor. Tamassee Adası, Batı Hint Adaları'ndan değil, ama Bahamalar'a giden deniz yolları üzerinde. Adanın sahibi bir Amerikan vatandaşı. Bu işi ister miydiniz?"

"Emin değilim." İş, Juliet'in ilgisini çekmişti. "Nasıl bir iş bu?"

Miss Posenby dosyaya bir göz attı. "Anlaşıldığına göre üvey babanızla yaptığınız çalışmalar türünden bir

Bilimsel bir araştırma kitabının hazırlanmasına yardım etmek ve el yazılarını daktiloya çekmek için bir tür sekreter aranıyor. Araştırma, sualtı yaşamıyla ilgili. Önceki çalışmalarımız nedeniyle ilginizi çekeceğinizi düşünüm." Yaşlı kadın bir kez daha elindeki notlara baktı.

"Steno istenmiyor. Ama hızlı daktilo şart. Ayrıca işe alınacak kişinin denizden hoşlanması ve sualtı solunum aygıtlarını kullanmayı bilmesi gerekiyor." Kadın başını kaldırıp Juliet'e baktı.

"Sanırım siz bu özelliklere uyuyorsunuz, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Juliet, tereddütle.

"Bana adadan biraz daha söz edebilir misiniz?"

"Dediğim gibi bütün ada bir tek kişiye, Mark Bannerman'a ait. İşvereniniz de o olacak."

Kadın dikkatle Juliet'e baktı. "Mr. Bannerman adasına çekildiği zamanlar, helikopterle her gün posta servisi vardır, mektup ve paketler havadan adaya atılır. Her hafta da bir tekneyle günlük ihtiyaçlar karşılanır. Yani orada dış dünyadan tümüyle yalıtılmış olmayacaksınız. Ayrıca ada o civarda seyreden yatlar için bir mola yeri işlevini de görüyor. Küçük bir liman kasabası bile var. Ama..." diye ekledi yaşlı kadın, uyarıcı bir sesle,

"Adada sosyal bir yaşam bulamazsınız. Sonra, kasaba halkıyla da kolay kolay kaynaşabileceğinizi sanmıyorum. Doktor yok. Yalnızca bir hemşireyle bir ilk yardım merkezi var. Dış dünyayla tek iletişim aracınız da telsiz telefon."

Juliet hafifçe gülümsedi.

"Sanki bu işi kabul etmemem için beni uyarıyor gibi bir haliniz var."

"Ben yalnızca bu işten çok şey beklemenizi istemiyorum. Mr. Bannerman için daha önce, geçici işlerde çalışmak için birkaç eleman bulmuştum. Hiçbiri de adadaki işten memnun kalmamıştı. Yunuslarla ilgili bir kitap üzerinde çalıştığınızı duyunca hemen aklıma bu iş geldi. Ama uzun süredir aranan elemanı bulmakta zorluk çekiyoruz. Çünkü başvuran kızlar adanın dünyadan kopuk durumunu öğrenir öğrenmez hemen vazgeçiyorlardı. Sonra bu iş geçici, Miss Welborn. En fazla altı ay kadar sürecek. Samırım kitabın yazımı ancak bu kadar zaman alır. Ama buna karşılık verilecek ücret bu olumsuz yanları telafi edecek düzeyde."

Kadın ücretin miktarını söyleyince Juliet'in soluğu kesilmişti neredeyse.

"Ayrıca Mr. Bannerman'ın maliknesinde yaşam koşullarının çok doyurucu olduğunu da belirtmeliyim."

“Koşullardan memnun kalınsam her an oradan ayrılma olanağım da var değil mi?” diye ekledi Juliet, düşünceli bir ses tonuyla. Ama gözleri yepyeni bir ışıkla parlamaya başlamıştı. “Düşüncelerinizde haklıymışsınız Miss Posenby, bu iş tam benim istediğim gibi. Kabul ediyorum.”

Miss Posenby bir an için, karşısında oturan genç kızın bu kararı vermesinde Mark Bannerman adının etkili olup olmadığı düşündü. Ama sonra hemen, bu kızın içten pazarlıklı biri olmadığı sonucuna vararak bu düşünceyi bir yana bıraktı. Hayır, Mark Bannerman adını duyunca kızın yüzünde en küçük bir değişiklik olmamıştı.

Onun yerine asıl tepkiyi ücreti duyunca göstermişti. Bir sekreter için gerçekten yüksek bir ücretti bu, ama Mr. Bannerman yanında çalışanlara her zaman iyi ücret öderdi. Pek çok kız, bekar ve milyoner bir patronun yanında çalışma fırsatının üzerine balıklama atıldılar tabii.

Zaten Miss Posenby'nin bundan Önceki mülakatlarda işverenin adını gizli tutmasını ned i de buydu. Aslında böyle yaparak, zaten sevimsiz görünen iş için eleman bulmayı iyice zorlaştırıyordu, ama servet avcısı ve çıkarıcı bir kız göndererek Mr. Bannerman gibi bir müşterisini kaybetmek istemezdi. Mr. Bannerman yakışıklılığı ve zenginliğiyle son derece popüler bir adamdı. Onu bu tür kızlardan korumayı büronun görevlerinden biri olarak kabul ediyordu..

Miss Posenby helikopter hakkında bilgi vermeye koyuldu.

“Ben havaalanını arayıp yarın sizi adaya götürmesi için pilotla ilişkiye gireceğim. Bu arada telsiz telefonla adayla da bağlantı kurmaya çalışırım. Eğer başaramazsam oraya vardığınızda sizi benim gönderdiğimi söylerseniz bir sorun çıkmaz.”

İş ve İşçi Bulma Bürosu'ndan çıktıktan sonra Juliet bir süre kaldırımda amaçsızca yürüdü. İçinde tanımlanması güç bir heyecan ve mutluluk vardı. İlk işine girmişti işte! Evet, geçici bir işti, ama bir başlangıçtı en azından.

Genç kız ertesi sabah erkenden, küçük helikopter pistine gitti. Sahip olduğu her şey; anne babasından ve çocukluğundan kalan tüm hatıraları iki valize sığmıştı. Anne ve babasıyla çok sık yolculuklara çıktığından Juliet az eşyayla seyahat etmeye alıştı.

O sabah ne giyeceği konusunda uzun uzun düşünmüş, pantolonun helikopter yolculuğu için ideal olmasına rağmen patronuyla ilk görüşmesi için pek de uygun düşmeyeceği sonucuna varmıştı. En sonunda gül kurusu renginde kolsuz, ince bir elbisede karar kılmıştı. Yanına bir de hasır bir şapka almış, kenarına elbisesiyle aynı renkte bir eşarp bağlamıştı. Sonuçta, bütün olarak, kıyafeti hafif ve seçkin duruyordu.

Tozlu bekleme odasına girdikten sonra, arka taraftaki küçük kahvehaneye geçti. Buranın tek müşterisi, tezgaha dayanmış kahve içen ve üzerinde bir pilot tulumu olan bir adamdı.

Bir yandan kahve içiyor, bir yandan da kıkırdayıp duran garson kızla hafiften flört ediyordu. Adamın yüzünde, neşeli, dalgacı bir ifade vardı. Ama Juliet ona doğru yaklaşırken genç kıza öyle kuşkucu bir ifadeyle baktı ki, Juliet bir şeylerin ters gideceğini anladı. Tam önünde durduğunda, “Mr. Tanner siz misiniz?” diye sordu.

Adamın kaşları hafifçe yukarı kalktı.

“Evet güzelim, adım Jack Tanner. Ve hizmetindeyim. Sanırım yolcum sensin. Miss... şey... Wellborn'du, değil mi? Mark'ın kadınlar konusundaki zevki gittikçe geliyor anlaşılıyor. Pekala

tatlım..." Şerefe kadehi kaldırır gibi kahve fincanını kaldırdı. "Köşeyi dönmeni candan kutluyorum. Tamasse'e'ye gitmeyi nasıl başardın? İşini biliyorsun anlaşılın."

Juliet'in kaşları hafifçe çatıldı. Bu adam kendisinin yabancı olduğu bir dilden konuşuyordu. Tam bu konuda bir şeyler söyleyecekti ki, adam konuşmasına devam etti: "Epeyce eşyan var," diyerek başıyla Juliet' in iki valizini işaret etti.

"Kusura bakmayın," dedi genç kız, buz gibi soğuk bir sesle. "Helikopter için çok mu fazla? Adada uzunca bir süre kalacağım, eşyalarımı başka bir yere bırakamazdım."

Adamın bir kaşı hafifçe yukarı kalktı.

"Tatlım, sen nasıl istersen öyle olur. Ama bunca zaman Mark için adaya sayısız fıstık getirip götürdüün, içlerinde senin kadar kendine güvenenini görmedim. Hiçbiri senin kadar iyi karşılanacağından emin değildi. Ama sanırım sen rol filan yapmıyorsun. Anlaşılın Mark'ın seni gerisingeriye postalayacağı aklına bile gelmiyor. Onu ne kadar tanıyorsun? 0 ne yapacağı hiç belli olmayan bir adamdır. Özellikle kadın konusunda..."

Juliet boş boş baktı adama.

"Siz neden söz ediyorsunuz?"

"Bakın Miss Welborn, lütfen beni ayaküstü uyutmaya kalkmayın. Ben bu yollardan çok geçtim. Fıstıkların adaya ne umutlarla gidip, ne şekilde döndüklerini çok iyi biliyorum. Eğer bana, seni Mark'ın davet ettiğini söylersen, sana 'yalancı' demek zorunda kalırım. Çünkü Mark kadınlarını Tamasse'e'ye davet etmez. Onlar kendiliklerinden gelirler. 0 ada Mark için bir inziva yeridir. Kesinlikle rahatsız edilmekten hoşlanmaz."

"Siz aklınızı kaçırmış olmalısınız," dedi Juliet, sinirden sınımsız sığıdığı dişlerinin arasından. "Ben oraya çalışmaya gidiyorum, Mr Bannerman'ın sevgililerinden biri değilim! Miss Posenby'nin İş ve İşçi Bulma Bürosu tarafından gönderildim. Ve sizin de bunu bildiğinizi sanıyordum!" Genç kızın öfkeden sesi titriyordu neredeyse.

"Eğer bana inanmıyorsanız ya da Tamasse'e'ye götürmek niyetinde değilseniz hemen Miss Posenby' ye telefon edersiniz. 0 size istediğiniz bilgiyi verir."

Adam şaşkın şaşkın bakıyordu şimdi.

"Siz gerçekten o kız mısınız? Şey, gerçekten telefonda Miss Posenby'nin bir sekreter gönderdiğini söylemişlerdi, ama sizi sekretere benzetemedim. Kızların adaya ulaşmak için uydurdukları türden bir yalan kıvrıldığını sanmıştım. Kızlar hep böyle yapar... zavallı Mark..."

"Biliyorum," diye onun sözünü kesti Juliet, buz gibi bir sesle.

"Mr Bannerman'a gerçekten çok acıdım. Kızlardan rahat nefes alamadığını çok açık bir biçimde anlatınız. Gerçekten acınacak bir durum. Özel yaşamını bir türlü düzenleyemediği için çok aptal biri olmalı."

Jack Tanner bu sözler karşısında iyice afalladı. Kahvesinin parasını alelacele ödeyip kapıdan çıkmak üzere olan Juliet'e yetiştii.

Helikopter yolculuğu boyunca adam, güzel yolcusunun gözünde yitirdiği saygınlığını yeniden kazanmak için çabaladı durdu. Ada hakkında bir sürü bilgi verdi. Tamasee yirmi mil uzunluğunda, en geniş noktası ise on mil kadar olan bir adaydı. İçme suyu vardı ve toprağı da son derece bereketliydi.

Amerikan iç savaşından önce Bannermanların atalarından biri buraya sahip çıkmış ve kölelerin yardımıyla burada büyük bir maliUne ve kocaman bir şekerkamışı plantasyonu kurmuştu. Şimdi şekerkamışı o günlerdeki kadar karlı bir ürün değildi ve Bannerman Holding'in başkanı Mark Bannerman burayı yalnızca bir tatil yeri olarak kullanıyor, ama gerçekte Amerika'da yaşıyordu.

Atalarının kurduğu Bella Vista adlı malikğne onun için tam bir sığınak işlevi görüyordu. Ada halkına da, özellikle geçimlerini sağlamaları için, iş yaratma konusunda çok yardımcı olmuştu. Ama halkın çoğu, özellikle gençler, daha elverişli çalışma alanlarının bulunduğu öteki adalara gitmişlerdi. Tamasee'nin küçük kasabasında şimdi daha çok yaşlılar ve çocuklar yaşıyordu.

Juliet bütün bunları merakla dinledi ve en sonunda, Jack aşağıda, adayı gösterdiğinde heyecanla baktı. İlginç bir tarihi olan ada havadan çok güzel görünüyordu. Mavi okyanusun üzerinde yemyeşil bir mücevher parçası gibi duruyordu.

Tam ortasından, yüksekten incecik bir çizgi gibi görünen ve kıvnla kıvnla giden bir yol geçiyordu. Sonra Juliet çevresinde daha küçük yapılar olan büyük bir evin kırmızı damım gördü. Burası Bella Vista olmalıydı. Daha ilerde, sevimli bir koyun kıyısında kümelenmiş evler görünüyordu. Burası da besbelli Jack'in sözünü ettiği kasabaydı.

Helikopter koyun yakınlarındaki küçük piste doğru alçaldı ve beceriksizce kanat çırpan kocaman bir kuş gibi yere kondu. Pervanesi durunca genç kız araçtan indi. Çarpıcı gelen ilk şey, hiç alışmadığı, bunaltıcı, boğucu sıcaktı. Bembeyaz kumlar üzerinde yansıyan güneş ışıkları öylesine parlaktı ki, güneş gözlüğüne rağmen Juliet'in gözleri kamaşmıştı. Üst dudağının üzerinde ve alnında bir anda birikiveren terleri çantasından çıkardığı mendille sildi.

Suluk almak için bir an durduğunda çevresine bakındı. İlk gözüne çarpan bembeyaz kumların ötesinde yerden fıskırarcasına yükselen gür, yemyeşil bitki örtüsüydü. Az ilerde bir atölyeye benzeyen küçük bir yapı vardı. Kıyıda ise denize doğru incecik bir dalgakıran uzamıyor, en sonunda ise zarif, çok güzel bir tekne duruyordu. Atölyeye benzer yapımn yanında bir cip park edilmişti.

Çevrede birkaç bisiklet de göze çarpıyordu. Birden yapıdan bir iki adam çıkıp onlara doğru koştu. Jack, genç kızın valizlerini helikopterden çıkarmaya çalışırken onları gördü ve aracı boşaltmak için onlara kısa direktifler vermeye koyuldu. Sonra, Juliet'in yamna geldiği sırada, yapıdan bu kez kısa boylu, tıknaz biri çıktı ve onlara doğru yürümeye başladı. Jack kısıp gözlerle onu izliyordu.

"Evet, Miss Welborn," diye mırıldandı ağzının içinde.
"Benden bu kadar. Şu andan itibaren kendi kaderinle baş başasın."

Juliet kendilerine yaklaşan kişinin patronu olduğunu sanmıştı, ama yaklaşınca bunun bir kadın olduğunu gördü. Üstelik, ağzında kocaman bir puro, üzerinde blucin olan bu kadımn yüzünde genç kızı hiç de hoş karşılayan bir ifade yoktu.

“Selam, Cora!” diye seslendi Jack.
Kadın gözlerinden şimşekler çakarak adama baktı.

“Bu kez kimi getirdin?” dedi ters bir sesle. “Bu adaya bir daha kadın getirirsen Mark seni işten atacağım söylemişti! Unuttun mu yoksa? Derhal onu helikopterine bindirip geldiği yere geri götüreceksin, anlaşıldı mı?”
“Bir dakika, Cora, dinler misin lütfen? Bu sandığın gibi değil,” diye kekeledi Jack zayıf bir sesle.

Cora, Juliet’e döndü.

“Seni buraya getirmesini sağlamayı nasıl başardın?” diye sordu, öfkeyle burnundan soluyarak. “Mr. Bannerman, Tamasee’ye başını dinlemek için gelir! Sizin gibilerin onu ta buralara kadar takip etmesinden bıktı usandı artık!”

“Cora, bir dakika... Onu buraya Posenby göndermiş.”

“Posenby mi? İş ve İşçi Bulma Bürosu mu?” Cora besbelli duyduklarına inanmak istemiyordu.

“Ne için?” dedi kuşkulu bir sesle.

“Mark’ın daktilo işleri için.”

“Ben böyle şeye inanmam!”

Bu arada Juliet’in sabrı taşmıştı artık. Kendisi hakkında böyle konuşulmasına, yalnızca kadın olduğu için hakarete uğramaya ve şu Mark Bannerman denilen adamın peşinde olduğuna inanılmasına katlanacak hali kalmamıştı. Her geçen dakika bu adamdan daha çok nefret etmeye başlıyordu. Şu anda yapmak istediği tek şey eşyalarını toplayıp geldiği yere dönmek ve Miss Posenby’ye bu işi kabul edemeyeceğini söylemekti! Ama Juliet, aklına estiği gibi hareket etme lüksüne sahip değildi. Elde ettiği bu iş olanağına dört elle sarılmak zorundaydı.

Hem bu, hem de yapısından gelen onurlu inatçılık, Juliet’in o anda geri dönmesine engel oldu.

“İster inanın, ister inanmayın,” dedi genç kız, gözleri ateş püskürerek. “Beni hiç ilgilendirmez. Kim olduğunuzu bilmiyorum, hoşunuza gider mi gitmez mi onu da bilmiyorum, ama ben buraya Mark Bannerman’ın sekreterliğini yapmak için gönderildim. Sanırım beni işe almadan önce sizin izninizi alma gereğini duymamış, ama siz gerek duyarsanız gidip bunun doğru olup olmadığını Mr. Bannerman’ a sorabilirsiniz.”

Cora’nın yüzüne birden al bastı. “Kim olduğumu sana söyleyeyim, kendini beğenmiş küçük hanım. Ben patronunun kuzeniyim!” dedi sıkılı dişlerinin arasından. “Ve görevim de davetsiz gelen, istenmeyen insanları buradan uzak tutmak! Ayrıca Mark’ın burada, biri özel işlerine bakmak üzere iki sekreteri var. Her ikisi de şu anda Bella Vista’dalar. Seni neden böyle bir işe alsın?”

Juliet bir adım gerilemedi. Eğer Cora, Mark Bannerman’ın kitabı hakkında hiçbir şey bilmiyor idiyse, kadının merakını tatmin etmeye hiç niyeti yoktu.

“Ben ona telefon edip sormanızı öneririm,” dedi aynı buz gibi sesle. “Ya da belki Miss Posenby’yi aramayı yeğlersiniz? Eğer burada bana ihtiyaç yoksa ya da istenmiyorsam hemen Mr. Tanner’la geri dönerim. Ben yalnızca bana verilen talimata göre hareket ediyorum.”

Cora ilk kez tereddütlü ve kararsız görünüyordu. “Benim de yaptığım yalnızca bu,” diye mırıldandı.

"Miss Posenby'den bu konuda hiçbir haber almadığıma göre böyle davrandığım için suçlanamam."

"Dün sizle bağlantı kuramadığım söylemişti. Bugün tekrar deneyecekti ."

"Dün telefonumuz bozuktu. Bu sabah da büroda değildim," dedi Cora. "Belki de gerçekten öyle olmuştur."

Jack dişlerini göstererek gülümsedi. "O halde onu kabul ediyorsun, ha Cora?"

Cora ters ters ona baktı. Besbelli Juliet'i hemen geri göndermeyi yeğledi, ama izin almadan böyle bir şey yapmaktan da çekiniyordu. "Galiba kılması daha iyi olacak. Posenby yanlış bir iş yapmaz."

"Tabii ya!" Jack gülümseyen yüzünü Juliet'e doğru çevirdi. "Tamam, güzelim, anlaşıldığına göre kalıyorsun burada."

Genç adam Juliet'i, içinde bir sürücünün hazır beklediği cipe doğru götürdü.

"Burada bir gün olsun kalıp yeni işinden memnun olup olmadığım öğrenmek isterdim, ama ne yazık ki işlerim var. Hemen dönmem gerek. Ya yarın, ya öbür gün görüşürüz."

"Teşekkürler, Mr. Tanner bana çok yardımcı oldunuz." Juliet bunları söyledikten sonra cipe bindi.

"Adım Jack, güzelim... Jack. Ayrıca sana yardımcı olmak benim için zevkti. Peki, sen bana adım söyler misin? Miss Welborn demek biraz... Biraz fazla resmi kaçıyor da..."

Genç kız gülümsedi. "Juliet. Tekrar teşekkürler, Jack."

Juliet onu son kez gördüğünde genç adam, yüzünde neşeli bir gülümsemeyle kasketini havaya atıp tutuyordu.

Cip kasabanın içinden geçmeyip, kıyıyı izleyen bir yoldan gitti. Bir süre sonra keskin bir viraj alıp büyük bir çiftlik kapısından içeri girdi.

Araç en sonunda, Rüzgar Gibi Geçti romanından fırlamış gibi duran, beyaz sütunlu kocaman bir malikane binasının önünde durunca Juliet'in soluğu kesiliyordu neredeyse. Bella Vista genç kızın düşünde bile canlandıramayacağı kadar görkemliydi.

Sürücü genç kızın cipten inmesine yardım etti. "Siz terasta birkaç dakika oturun, bu arada ben de kâhya kadına geldiğinizi haber vereyim. Adı Mai'dir. Eşyalarınızı nereye koyacağımızı ondan öğrenirim."

Tümüyle gölgelik olan geniş verandada yumuşacık olduğu belli olan kocaman minderli bambu takımlar vardı. Juliet koltuklardan birine oturup yüzünü hafif hafif esen rüzgâra verdi. Burasının huzur dolu, sakin bir havası vardı. Juliet birden, kendisine tümüyle yabancı olan bu adayı, bu malikâneyi çok seveceğini hissetti. Annesiyle babasının ölümünden sonra ilk kez kendini rahat ve huzur içinde hissetmişti.

Birden yaklaşan ayak sesleriyle irkilerek başını o yöne çevirdi. Evin köşesinden bir adam çıkmış, ona doğru yaklaşıyordu. Üzerinde yalnızca eski, solmuş bir blucin ve keten ayakkabılar vardı. Adam onu görünce birden durdu. "Kimsin sen?" diye sordu, ters bir sesle.

Juliet onun kılığını ne kadar beğenmediğini göstermek istercesine hafifçe başını arkaya doğru atarak adama baktı. Genç adam uzun boyluydu ve gövdesinde bir gram bile fazla yağın olmadığı ilk bakışta göze çarpıyordu. Sapsarı saçları yer yer güneşte iyice açılmış, altın gibi parlıyordu. Juliet kara güneş

gözlüklerinden adamın gözlerini seçemedi, ama gergin çene kasları bir şeylere fena halde tepesinin attığını açık bir biçimde gösteriyordu. Ama şurası açıktı ki, Juliet'in gördüğü en yakışıklı adamdı bu. Yarı çıplaklığının da vurguladığı son derece güçlü bir cinsel çekiciliği hemen kendini duyuruyordu. Genç kız birden bu adama karşı içinde ani bir tepkinin uyandığını hissetti. Gözleri elinde olmayarak genç adamın adaleli göğsünü kaplayan açık kumral tüylere doğru kaydı. Altın pırıltılar saçan bu tüyler adamın göbeğine doğru iniyor ve blucininin içinde kayboluyordu. Genç adamın dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılınca Juliet onun, bakışlarını yakaladığını anladı, alelacele gözlerini kaçırdı.

"Sana kim olduğunu sordum!"

Juliet son derece yaralayıcı bir sesle söylenen bu sözlerin kabalığı karşısında irkildi. İlk kez, bu adamın patronu olabileceği düşüncesi aklına gelmişti. Şimdi adam gözlüğünü çıkarmış, ağır ağır verandanın basamaklarını tırmanıyordu. Gözleri birer buz parçasını andırıyordu. Juliet hiç bu kadar soğuk parlayan gri gözler görmemişti.

"Siz... Mr... Bannerman mısınız?" diye neredeyse kekeleyerek sordu.

Adamın dudakları sınıksıkı birbirine kenetlenmişti. "Evet. Sana bir kez daha soruyorum, kimsin?"

"Juliet Welborn. Sizin yanınızda çalışmak üzere geldim. Bürodan istediğiniz sekreter benim." Sözcükler Juliet'in ağzından telaşla dökülmüştü.

Adamın gözleri kaba denecek kadar açık bir dikkatle genç kıızı süzdü. "Espri mi yapmaya çalışıyorsunuz?" dedi buz gibi bir sesle. "Söylesene, seni gerçekte kim gönderdi buraya? Tele-kız servisi mi?"

"Ne... ne dediniz?"

"Ne dediğimi duydun." Mark Bannerman gözlüğünü yeniden takmıştı. Genç kıza bir solucana bakar gibi bakıyordu. "Demek, adayı satın almayı başaramayınca, kartel, fikrimi değiştirmek için bu kez de bir kadın göndermeyi denedi!"

"Ka... Kartel mi?" diye kekeledi Juliet hayretle.

"Bu hiçbir işe yaramayacak. Belki çok kurnaz olabilirsin, ama hiçbir kadın fikrimi değiştiremez. Bunu böylece patronlarına söyleyebilirsin."

"Ben... ben neden söz ettiğinizi anlayamıyorum," dedi Juliet fısıltıyla, bir rüyadaymış gibi.

Adamın bakışları daha da keskinleşti. "Belki de doğrudur. Sana işin iç yüzünü anlatmamış olabilirler. Ama yine de sen vücudunu başka yerde satmak zorunda kalacaksın. Eğer istersen kartını bırak, kente döndüğümde zamanım olursa ararım."

"Mr. Bannerman," diye söze başladı Juliet ağır ağır. "Ben buraya sizin yanınızda çalışmaya geldim."

"Ya, öyle mi? Ben de sana diyorum ki, benim için çalışmanı istemiyorum," diye cevap verdi genç adam, sözcüklerin üzerine basa basa. 'Çalışmak' sözcüğünü özellikle, kötü bir anlam vererek vurgulamıştı. "Buraya kadar boşuna geldin. Onun için hemen geri dön, seni buraya ne getirdiyse ona binip geldiğin yere git. Ve patronuna da söylediklerimi ilet."

Juliet dönüp şaşkın şaşkın cipe baktı, sonra tekrar gözlerini genç adama çevirdi. "Yani Miss Posenby'ye mi söyleyeyim?" diye sordu. Kafası karmakarışık olmuştu.

Mark Bannerman birden genç kızı bileğinden sımsıkı yakalayıp ayağa kaldırdı. "İşçi Bulma Bürosu'ndaki Miss Posenby'den mi söz ediyorsun?" diye sordu dişlerini sıkarak.

"Canımı acıyorsunuz!" diye bağırdı Juliet. Bileği sanki kırılacakmış gibi acıyordu. "Evet, işçi Bulma Bürosu'ndan Miss Posenby!"

"Demek Cora'yı böyle atlattın! Patronların gerçekten iyi çalışmışlar. Anlaşılan benim zaman zaman geçici işler için o bürodan yararlandığımı öğrenip bu yolu kullanmayı denediler, Öyle mi? Ben bürodan gerçeği öğreninceye kadar, sen de benim yatağıma girmeyi başaracaktın, öyle mi?"

Bu arada Mark Bannerman genç kızın bileğini bırakmıştı. Juliet koşarak merdivenleri indi ve kendini cipin yanına zor attı. Bütün gövdesi tir tir titriyordu. "Sizin bir.., bir hayvandan farkınız yok!" diye çıkırdı. "Siz ve bütün bu adada yaşayanlar aklını kaçırmış! Daha helikoptere adım attığım andan beri hakarettten başka bir şeyle karşılaşmadım. Ne zannediyorsunuz siz? Buraya iş aramaya gelen her kız yatağınıza balıklama atlamaya hazır mı? Seni kendini beğenmiş manyak! Şu kadarını söyleyeyim, dünyadaki son erkek olsanız yine de sizin gibi bir adamla çalışmazdım!"

Mark Bannerman başparmaklarını blucininin kemerine takıp alaycı bir tavırla güldü. "Sözlerin ne kadar kışkırtıcı olsa da yine de tuzağına düşmeyeceğim. Bir an önce şu cipe binip buradan gitmeni istiyorum. Ve sakın geri geleyim deme. Eğer yine de ne demek istediğimi anlamadıysan, sana açık söyleyeyim, seni adadan sepetliyorum, tamam mı? Umarım patronlarının teknesi açıklarda bir yerde seni bekliyordur. Çünkü eğer beklemiyorsa kumların üzerinde geceyi geçireceksin demektir."

"Burada kalmaktansa öylesini tercih ederim!"

Tam o sırada kapıda, uzun boylu, kır sağı bir kadınla birlikte cipin sürücüsü belirdi.

"Sam! Bu küçük hanım buradan gidiyor. Onu bulduğun yere geri götüreceksin. Eşyalarını da al. Miss Cora'ya telefon edip durumu ona bildireceğim."

"Peki efendim."

"İyi yolculuklar!" Mark, Juliet'e alaycı bir selam verdikten sonra dönüp kapıya doğru yürüdü.

Dönüş yolunda Sam hiç konuşmadı ama patronunun kabalığına tepki duymuş olmalı ki çok sert kullanıyordu aracı. Sahile vardıklarında Juliet, helikopterin gitmiş olduğunu görünce yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. O anda Jack bu adada onun tek dostu gibi görünmüştü genç kıza. Şimdi o da yoktu! Cora'yı görmek için etrafına bakındığında, yatın yanında demirli duran eski püskü tekneyi fark etti.

O anda küçük yapıdan Cora çıktı, sert adımlarla yanlarına geldi. Juliet'i selamlamaya bile gerek görmeden Sam'e seslendi. "Sam! Şu valizleri Lazy Lou'ya taşı! Miss Welborn, Kaptan Smith'le gidiyor."

Julie koşup valizlerine yapıştı. "Hey, durun bir dakika! Gittiğimi kim söylüyor?"

Cora hakaret dolu gözlerle ona baktı. "Mark az önce telefon edip senin buraya geleceğinden haberinin bile olmadığını söyledi. Şu Miss Posenby hikâyesi de yalanmış! Ne peşinde olduğunu bilmiyorum, Miss Welborn, ya da adın her neyse, ama burada amacına ulaşamayacaksın. Buradan kalkan ilk taşıyla gideceksin ve ilk taşı da, Lazy Lou. Kaptan Smith seni götürmeye razı olduğu için şanslısın yoksa geceyi kumsalda geçirecektin."

Üzerinde bir fanila ve kir pas içinde bir pantolonla, çıplak ayaklı iri yarı bir adam küçük yapıdan çıktı. Şiş göz kapaklarının altında gözleri boncuk gibi ufacıktı. Ama Juliet'i görünce iri iri açıldı. "Hey yolcum bu mu?" Şaşırılmış görünüyordu.

"Evet. İtirazın mı var?" Cora'nın dudakları ilk kez belli belirsiz bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Yok canım, ne münasebet! Tam tersine böylesini rüyamda görsem inanmazdım." Kişner gibi uzun uzun güldüğünde adamın gözleri şiş göz kapaklarının ardında bir süre kayboldu. "Seninle pek güzel vakit geçireceğiz, ne dersin, bebek?" dedi Juliet'e dönüp.

Juliet yüzüne çarpan sıcak, buram buram içki kokan solukla irkildi. "Sizinle hiçbir yere gitmiyorum!" dedi, neredeyse bağırarak. "Helikopter nerede? Buraya onunla gelmiştim, onunla gideceğim."

Cora'nın yüzü karardı. "Helikopter Bannermanlara ait ve benim emrim altında," dedi, Juliet'e tepeden bakarak. "Şu anda da adayı terk etmiş bulunuyor. Yarın sabahtan önce de buradan gitmiş olacaksın, seni küçük budala!"

Kadının yüzünde acımasız bir ifade, gözlerinde ise zafer pırıltıları vardı. Besbelli kullanma fırsatını bulduğu gücün tadını çıkarıyordu.

Juliet kararlı bir hareketle valizlerinden büyük olanın üzerine oturdu. "Buradan bir yere kıpırdamıyorum," dedi gözlerinden kıvılcımlar saçarak. "Mr. Bannerman ne yapmaya çalıştığınızı biliyor mu?"

Cora'nın yüzüne öfkeden al basmıştı. "Az önce telefon etti ve seni burada istemediğini, benim de bir an önce seni buradan göndermemi arzu ettiğini söyledi. Gidebileceğin tek araç da bu!" Pis pis gülerek ekledi. "Biliyor musun, hepiniz birbirinizin aynısınız. Güzel bir yüzünüz, biçimli bir vücudunuz var diye benim gibi birini bile atlatabileceğinizi sanıyorsunuz. Uzun zamandır senin gibi kızlardan birini kendi ellerimle buradan postalama fırsatını bekliyordum. En sonunda o gün de geldi işte. Bu adaya böyle yalan dolanla gelmeye çalıştığın için çok pişman olacaksın!"

Juliet birden beyninin ve tüm gövdesinin uyduğu hissetti. "Beni buraya Posenby bürosu gönderdi," diye mırıldandı, rüyada gibi.

Cora ona aldırmadı bile. "Şimdi, şöyle bakalım kuz kuzu kendi ayağınla mı bineceksin tekneye, yoksa içerden birkaç adam çağırayım mı? Aslına bakarsan seni karga tulumba taşınmanı seyretmek çok zevkli olurdu."

Juliet ayağa kalktı. "Kendim giderim."

Mendireğin üzerinde, tekneye doğru ürürken onca sığağa rağmen genç kız titriyordu. Yaklaştıkça tekneni uzaktan gördüğünden çok daha beter bir halde olduğunu fark etti. Boyaları yer yer dökülmüştü, meta kısımlar pas içindeydi. Güvertedeki içki şişeleri, balı ağları ve bir sürü pislik mide bulantıcıydı. Tayfa olarak da bir tek adam görebildi. Yarı çıplak, iri yarı genç adam uzun uzun Juliet'i süzdükten sonra ağzını çarpıtarak pis pis güldü.

Juliet o anda birden durdu ve arkasından gelen dev yapılı kaptana döndü.

"Ben bu tekneyle hiçbir yere gitmiyorum!"

Kaptan Smith, önünden geçip gitmek isteyen genç kızın yolunu kesti koca gövdesiyle. Bacaklarını iki yan açıp tıpkı bir boğa gibi ileri uzandı. Yağlı yüzü güneşi altında pırl pırl parlıyor, gözlerinde apaçık, hayvansı bir arzu okunuyordu. "Yook, güzelim! Bal gibi gidiyorsun!" dedi alçak sesle. "Cora seni bana bıraktı. Gidecek hiçbir yerin de yok. Ya benimle gelirsin, ya da yüzerek gidersin."

“Yüzerim!” diye haykırdı Juliet, ansızın geliveren bir cesaretle. Yumruklarını iki yanında sıkıyordu. “Seninle şuradan şuraya adım atmam. Ancak yarın Jack Tanner’la giderim buradan. Ve eğer sen ya da o kadın ya da adamlarınızdan biri bana elinizi sürmeye kalkışacak olursanız burada bulunan herkesi hapse attırırım Hem de adam kaçırmaya teşebbüsten!”

Kaptan birden gözle görülür biçimde geriledi. “Ben seni zorlamıyorum, güzelim,” diye homurdandı. “Bu tamamen Cora’nın işi.”

“0 halde kenara çekil ve beni rahat bırak. Ben bir Amerikan vatandaşım ve seninle yolculuk yapmama hakkına sahibini. Yasa böyle diyor!” diye sözcükleri vurgulayarak ekledi. Bu adamın polisten korkacağını tahmin etmişti.

“İşinizi Cora’yla kendi aranızda halledin,” diye mırıldandı adam. “Ona, seni ikna etmesi için beş dakika süre tanıdığımı söyle. Ondan sonra gidiyorum.”

Juliet öfkeden soluk soluğa, mendirek boyunca yürürken yarı yolda valizlerini taşıyan Sam’le karşılaştı “Dönün ve onları geri götürün,” dedi emredercesine.

Sam akli iyice karışmış olacak ki olduğu yerde kalakaldı. Anlaşılan Juliet’in sesindeki kararlılık onu etkilemişti. Sonunda valizleri yere bırakıp Cora’nın tepkisini beklemeye koyuldu.

Juliet gelip karşısında durduğunda Cora’nın yüzü öfkeden al al olmuştu. Ama onun bir şey söylemesine fırsat kalmadan Juliet konuştu.

“Mr. Smith’i yasayla tehdit ettim. Şimdi de sizi aynı şeyle tehdit ediyorum,” dedi buz gibi, kendinden emin bir sesle. “0 tekneyle denize açılmayacağım, tekrar ediyorum, a-çıl-ma-ya-cağım! 0 adamın nasıl biri olduğunu ve onunla denize açılırsam başıma neler geleceğini çok iyi biliyorsunuz. Mr. Bannerman gibi tanınmış bir adamın böyle bir şeyi nasıl göze aldığına akıl erdiremiyorum. Beni isteğim dışında zorla o tekneye bindirecek olursanız hakkınızda dava açacağımı en azından onun bilmesi gerek. Jack Tanner yarın buraya gelinceye kadar hiçbir yere ayrılmıyorum. Şundan emin olun ki, helikopter gelince büyük bir memnuniyetle buradan ayrılacağımı ve sizi temin ederim ki, bir daha hiçbir şekilde bu adaya ayak basmayacağım.”

“Kalırsan kumsalda yatmak zorunda kalacaksın, kimsenin sana kapısını açmamasını sağlayacağım.”

Juliet bir yılana bakar gibi baktı kadına. “Memnuniyetle uyurum kumsalda. Sizin hepinizin birer manyak olduğunuza artık iyice inandım. Zaten sizden herhangi biriyle aynı evde kalmak bile istemem.”

0 sırada birinin, kulübeden onlara doğru seslendiği duyuldu. “Cora, telefon!”

Juliet, Sam’e el sallayınca genç adam yüzünde keyifli bir gülümsemeyle ileri doğru atıldı. Yanına gelince elindeki valizleri yere bıraktı. “Nereye götüreceğini, Miss?”

“Şimdilik burada kalacak. Sonra gidip şu... şu... Kaptan Smith’e... “Genç kız hafifçe ürperdi. “Demir almasını söyleyin. Bu gece burada kalıyorum.”

“Peki efendim.” Sam’in yüzündeki gülümseme daha da genişledi ve genç adam tekneye doğru koşmaya başladı. Besbelli birisinin Cora’nın hakkından gelmesi buradakiler için pek alışılmamış bir şeydi. Sam’in neşesinden Juliet, Cora’nın çalışanlar tarafından pek de sevilmediğini anlamıştı.

Juliet bacaklarında artık kendini taşıyacak güç bulamadığından valizlerden birisinin üzerine çöktü. Bunaltıcı sığağa rağmen için için ürperiyordu. Bundan sonra ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu. Bu adadan ayrılacağına ilişkin sözlerinde tümüyle ciddi ve içtendi. Buradaki insanlar,

gerek özel yaşamın gizliliği konusundaki hastalıklı kuşkulan, gerekse Mark'ın telekızlar, karteller ve seks konusundaki saplantılarıyla, düpedüz ruh hastasıydılar. Acaba Miss Posenby'ye bu olanları nasıl anlatacaktı. Kendisine bile öyle inanılmaz geliyordu ki...

Bu geceyi geçirecek bir yer bulma konusunda Sam'den yardım istemeye karar vermişti, bunları düşünürken Cora'nın binadan çıkıp kendisine doğru yürüdüğünü görünce birden sinirleri yeniden geriliverdi.

Juliet'in yanına geldiğinde Cora'nın yüzü taş gibiydi. "Sen kazandın," dedi kısaca. "Kalıyorsun."

"Ne?"

"Telefon Miss Posenby'dendi. Buradaki işin hakkında bilgi verdi. Bir yanlış anlaşılma olmuş," diyerek ekledi, kendini savunurcasına. "Bu karışıklıktan ben sorumlu tutulamam tabii. Mark için çalışmak üzere göndermemişler seni. Kardeşi James'in yanında çalışman söz konusuymuş. Bana neden söylemedin bunu?" diye sordu kadın suçlarcasına.

"Çünkü ben de bilmiyordum! Ama şimdi bunun hiçbir önemi yok. Çünkü burada kalacak ve herhangi bir kimsenin yanında çalışacak değilim. İlk güvenli ulaşım aracıyla buradan gidiyorum."

"Ama buna gerek yok ki!" Cora'nın ses tonu birden değişmişti. "James'le de konuştum az önce. Anlaşılan Posenby'nin bürosundan bir elaman istediğini Mark'a bile söylememiş. James tipik bir bilim adamı olduğundan biraz dalgındır. Neyse, şu anda seni bekliyor. Onun için seni ve eşyalarını Sam'le malikâneye göndermem gerek."

"Boşuna uğraşmayın! Size burada kalmayacağını dedim ve söylediklerimde ciddiyim! Mr. Bannerman'ın kardeşi kendisine başka bir yardımcı bulsun."

"Nasıl istersen," dedi Cora, alayla. "Ama bilesin ki atölyeyi beş dakikaya kadar kapatıyorum." Kolundaki erkek saatine bir göz attı. "Yemek ve öğle uykusu için gidiyorum. Buradaki her yer iki saat boyunca kapalı kalacak. Gece de her yer kilitlenir. Adanın bu ucu tümüyle karanlıklara gömülür, kimsecikler de olmaz. Kumsalda aç susuz soğuktan titreyerek yatarken sana kalacak bir yer önerdiğimi hatırlarsın."

"Söyler misiniz, neden bana şantaj yapmaya çalışıyorsunuz? Oysa buradan gitmemi görmek için sabırsızlanıyordunuz az önce. Üstelik gitmem için elinizden geleni de yaptınız."

"Bana kalsa burada yüzünü bile görmek istemem. Ama Miss Posenby, James'e senden söz etmiş. James de seni bekliyor. Anladığım kadarıyla onun hayran olduğu bir bilim adamının yanında çalışmışsın. Eğer gitmezsen James nedenini öğrenmek isteyecektir."

Cora tatsız bir ifadeyle dudaklarını büktü. "Ve James her istediğini elde eder. Mark onun için gökteki ayı bile getirir. Onun için..." Cora sözlerine devam edemedi, omuzlarını kaldırarak sustu.

"Onun için... Burada kalmayı reddedişimden Mr. Bannerman sizi sorumlu tutacak, değil mi?" diye mırıldandı Juliet. "Miss Posenby sizi arayıp duruyordu. Sizin iletmek istediği mesajı almanız için görevinizin başında olmanız gerekiyordu. Ya da en azından beni Bella Vista'ya göndermeden önce onunla bağlantı kurarak durumu açığa kavuşturmalıydın. Şimdi anlıyorum ki, siz korkuyorsunuz Miss Bannerman."

Cora'nın yüzünün ansızın pembeleşmesinden tahmininin doğru olduğunu anladı Juliet. "Yine de sizi kutlamam gerek, çünkü beni korkutmayı çok iyi başardınız. Bana bir milyon dolar verseler Mr. Bannerman'ın kardeşiyle çalışmam burada. 0 adamın bulunduğu yerde bir dakika bile durmak istemiyorum."

"Ama Mark'ın yanında çalışmayacaksın ki," dedi Cora, yalvarırcasına. "Hatta onu hiç görmezsin bile. James'in evi Bella Vista'dan bir mil uzaklıkta. O Yunuslar üzerine bir çalışma yapıyor. Laboratuvarından günlerce çıkmadığı olur. Bu seni ikna etmez mi?" dedi Cora, belirgin bir çaresizlik içinde. "Sana söz veriyorum, yine de memnun olmadığım görürsen, Jack Tanner'ı çağırır seni buradan götürmesini söylerim."

Juliet ona kuşkuyla baktı. Onun için Cora'nın vaatleri, Kaptan Smith'inkiler kadar güvenilir değildi, ama Mark'la birlikte oturmayacağı öğrenmek biraz için rahatlatmıştı. Tabii James'in, ağabeyi kadar kötü biri olması da ihtimal dâhilindeydi ama bu pek de güçlü bir ihtimal değildi, çünkü adam en azından bir bilim adamıydı.

Ama en önemlisi James'in Yunuslar üzerine çalışmasıydı ve Juliet bu işi istiyordu. Zaten çok sevdiği bir konuda çok değerli bir deneyim kazanacaktı.

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Temmuz 31, 2007, 05:26:17 ÖS

Genç kız ansızın kararını verdi.

"Pekâlâ, en azından bir süre denerim." Ama Cora'nın bir zafer kazandığını sanmaması için uyarırcasına ekledi. "Miss Posenby işi bir süre deneyip, hoşlanıp hoşlanmayacağıma bakmamı istemişti. Eğer hoşlanmazsam nedenlerini ona bir bir anlatırım."

Babasının laboratuvarıyla neredeyse tıpatıp aynı plana sahip, tek katlı yapıda, Juliet'e çok yakın gelen, tanıdık bir şeyler vardı. Yunuslar için yapılmış havuzlar, gözlem platformu ve denize doğru uzanan dar, küçük mendirek... Hepsi öylesine tanıdıktı ki!.. Havuzlardan birinin kenarında çömelmiş duran adam babası bile olabilirdi. Bu karmakarışık, sinir bozucu günde genç kız ilk kez kendini güven içinde hissetti.

Adam ince, uzun boylu ve açık kumraldı. Üzerinde solmuş bir şort ve bol bir gömlek vardı. Bir bloknota notlar alıyordu, ama cipin geldiğini duyunca hızla başını kaldırıp baktı. Mavi gözleri, gözlüğünün ardından merakla bakıyordu genç kıza. Juliet onda, saç ve ten rengi dışında ağabeyi ile hiçbir benzerlik göremedi. Genç adam ona doğru yürürken rüzgâr gömleğini uçurdu. Juliet onun düğmelerinden birinin bile yerinde olmadığını gördü. Burada bu kadar kötü karşılaşmasına rağmen genç kız birden yüreğinin burkulduğunu hissetti. Adamın tipik bilim adamı görünümünü babasına öyle benziyordu ki!..

"Miss Welborn!" Daha genç kız cipten inmeden James Bannerman koşmuş, Juliet'in eline sarılmıştı. "Ben James Bannerman. Sizinle tanışmanın benim için ne kadar büyük bir sevinç olduğunu tahmin edemezsin. David Grabam'la çalışan biriyle tanışmak benim için büyük bir heyecan kaynağı!" Besbelli Miss Posenby, David Graham'ın genç kızın üvey babası olduğundan söz etmemişti. "Burada gerçekleştirmeye çalıştığım şeyi gerçekten anlayan biriyle birlikte olmak benim için büyük bir şans. Ben... Ben David Graham'e büyük hayranlık ve saygı duyarım. Sizi çok iyi yetiştirdiğinden de eminim." İnce, güneş yarığı yüzü coşkuyla parlıyordu. "Hele Yunusların Dünyası kitabının yazılışında katkınız olduğunu düşündükçe öyle bir heyecan duyuyorum ki, anlatmak güç. Sizinle tanışmak ne büyük mutluluk!"

Juliet gülmeye başladı elinde olmadan. Karşılaştığı kabalıklar ve hakaretlerden sonra bu adamın onu böyle coşkuyla karşılaması incinen onuruna bir merhem gibi gelmişti.

"Bunu daha önce de söylemişsiniz," diyerek gülümsedi. Bir yandan da cipten inmeye çalışıyor, bu arada elini adamdan kurtarmanın bir yolunu arıyordu. Ama James'in bu coşkusu da çok iyi

anıyordu. İlgi alanları ortak olan biriyle karşılaştığında kendi babası da böyle olurdu.

"Haydi, gelin," dedi James, neşeyle. "Size yunuslarımı göstermek istiyorum. Dört yunusum var, ama iletişim kurmada büyük ilerlemeler kaydettiğim bir tanesi var ki, mutlaka görmenizi isterim..."

"Sonra," dedi Juliet, tatlı bir sesle, sanki çocukla konuşur gibi. "İlk önce bir duş alıp bir şeyler yemek istiyorum. Yoksa siz aç değil misiniz?"

James hafifçe şaşırılmış göründü. "Ben... Şey... Sanmıyorum... Ama galiba öğle yemeği yememiştim gerçekten." Birden gülümsedi. "Kabalığımı hoşgörün. Heyecandan kendimi kaybettim galiba. Zaten yunuslara bakmaya çıkmadan önce üzerinize daha uygun bir şeyler giymeniz gerekecek. İçeri girdim de sizi Lallie'yle tanıştırayım. Eve ve bana o bakar."

James'in hem evini, hem de laboratuvarı içeren tek katlı yapının oturma odasına girdiklerinde Juliet'in Lallie hakkındaki izlenimleri pek de iyi olmadı. Çünkü dosyalar, kâğıtlar ve kitaplarla dolu olan oturma odası dağınık ve tozluymuştu. Bir köşedeki kaliteli olduğu hemen belli olan müzik setinin hemen önünde devrilmek üzere gibi duran bir dosya yığı duruyordu. Başka bir köşede ise dolup taşmış bir kâğıt sepeti gözüne çarptı.

Oysa girdikleri aydınlık mutfak içersinin tam karşıtıydı. Burasının pırıl pırıl, tertemiz ve çok düzenli olduğu daha ilk bakışta insanın dikkatini çekiyordu. Lallie, temiz önlüğünün içinde ince uzun, orta yaşlı bir kadındı. Juliet'le tanıştırıldığında onun elini sıkarken gülümsemesi biraz mesafeli ve nazikti.

"Yemek hazır mı?" diye sordu James, dalgın dalgın. "Hazır, Mr. James. Unuttunuz mu, az önce size seslenmiştim."

"Ah evet, tabii. Şey... Miss Welborn için neresini hazırlamıştın?"

Lallie bocaladı. "Hazırlayabileceğim tek bir oda vardı, o da benimki. Hatırlamıyor musunuz? Bana artık geceleri eve gidebileceğimi söylemişsiniz."

James'in yüzü yeni kendine gelmiş gibi aydınlandı. "Ah, evet, doğru ya. Lallie'nin odasında kalacaksınız, Miss Welborn. Lallie size yerinizi gösterecek."

Juliet dönünce, Lallie'nin ifadesiz bakışlarıyla karşılaştı. "Buyurun, Miss size odanızı göstereyim." Lallie onu denize bakan, çok düzenli, temiz ve özel bir banyosu olan bir odaya götürdü.

"Dolabı ve çekmeceleri sizin için boşalttım, temizledim," diyordu Lallie, dolabı açarak. "Yatak takımlarını da değiştirdim. Banyoya da temiz havlu ve sabun koydum. Mr. James burada altı ay kadar kalacağınızı söylemişti." Juliet'in duraksadığını görünce aceleyle ekledi. "Ne kadar uzun kalırsanız benim için o kadar iyi olur. Annemin son zamanlarda sağlığı bozuk, bana evde ihtiyacı var."

"Yalnızca kitap tamamlanıncaya kadar kalacağım, ama henüz kalmaya karar vermiş değilim," diye açıkladı Juliet. Lallie'nin şaşırıldığını görünce ekledi. "Çözümlemesi gereken bazı sorunlar var."

"Eğer sizi düşündüren Mr. James'le burada yalnız kalmaksa bu konuda kesinlikle kaygılanmayın," dedi Lallie, beklenmedik bir açıkgozlülükle. "O bakımda sizi kesinlikle tedirgin etmeyeceğinden emin olabilirsiniz. Genellikle uyumaz ve uyuyamadığı zaman da oturma odasında müzik dinler. Yemeğe oturtulması için kolundan çekiştirilmesi gerekir. Eşyalarına elimi sürmemi kesinlikle istemez, ama bunun dışında tanıdığım en iyi insandır. Tabii kardeşi Mr. Mark dışında."

Juliet birden kaskatı kesildiğini hissetti. "Onunla hiç karşılaşmamayı tercih ederim!"

Lallie'nin şaşkınlığı daha da arttı. "Neden o muydu? Merak etmeyin, onun yüzünü pek göreceğinizi sanmıyorum. Kardeşini sık sık telefonla arar, ama onun yalnız kalma isteğine saygı gösterdiğinden

buraya hemen hemen hiç uğramaz. Aslına bakarsanız Mr. Mark'ı daha sık görmek isterdik. Onun aramızda olması bizi mutlu eder." Juliet'in, bu gerçeği iyice anlamasını ister gibi sözcükleri vurgulayarak konuşmuştu.

Juliet, Lallie'nin Mark'ı sevmesine fazla şaşırmadı. Elbette ada halkı onu sevecekti. Mark'ın onlara, adasına beklenmedik bir anda, hem de istenmemesine rağmen çıkagelen bir kıza davrandığı gibi davranmayacağı çok açıktı. Juliet eşyalarına bir göz atıp ustalıklı konuyu değiştirdi.

"Her neyse, gitsem de kalsam da şu anda bir duşa ve yiyecek bir şeylere şiddetle ihtiyacım var. Ama ne yapacağıma karar vermem için önce Mr Bannerman' la bazı şeyleri enine boyuna konuşmam gerek."

Lallie genç kızın yalnız kalmak istediğini anlayıp odada fazla oyalanmadı. O çıktıktan sonra Juliet kendini hemen duşun altına attı. Çıktığında cildi tazelenmiş, canlanmış, pırl pırl parlıyordu. Saçlarını atkuyruğu halinde ensesinde toplayıp üzerine krem rengi bir gömlekle kahverengi bir etek giydi. Bu haliyle adaya ilk adım attığından öyle farklıydı ki, kendini yepyeni bir insan gibi hissetmeye başladı genç kız.

Onun içeri girdiğini görünce ayağa kalkan James'in yüzünde de şaşkın bir ifade vardı. Lallie'nin hazırladığı yemeği yerlerken genç adam hiç konuşmadı. Çok yorgun ve acıkmış olan Juliet'in de böylesi işine geliyordu. James'in zaman zaman Juliet'e baktığı oluyordu, ama ağabeyinden farklı olarak onun bakışları dalgın ve başka şeyler düşünür gibiydi. Ama yemekten sonra genç adam birden ayağa kalktı. Juliet'i şaşırtan, kendine güvenli ve ne istediğini bilen bir tavırla sorunu ele aldı.

"Sanırım daha fazla gecikmeden iş konusunu konuşmamız gerek, Miss Welborn," diye söze başladı genç adam ciddi bir ifadeyle. "Başlamadan önce sormak isterim, size Juliet diyebilir miyim? Tabii, sizin de bana James demenizi isterim. Yakın bir çalışma ortamında olacağımıza göre böylesi daha basit ve kolay olur. Şimdi gelelim asıl konuya. Lallie, burada kalıp kalmamakta tereddütlü olduğunuzu söyledi." Hafifçe kaşları çatılmış, alnında çizgiler belirmişti. "Umarım Lallie yanılıyordur. Burada kalmanızı çok isterim. Kitabımın müsveddeleri tamamlandı. Son biçiminin verilmesi ve daktiloya çekilmesi gerekiyor. Sizin özellikleriniz bu iş için çok uygun. Buranın çalışma koşullarına cazip olmadığının farkındayım. Eğer sizi tereddüde düşüren buysa yapabileceğim hiçbir şey yok. Bir adada yaşamak elbette kolay ve zevkli değil. Ama Miss Posenby sizin bu tür çalışma koşullarına alışkın olduğunuzu söylemişti. Yoksa çalışma konusunda tereddütlerinizin bana söylemediğiniz başka bir nedeni mi var?"

Onun sorusuna cevap vermek yerine Juliet bir soru sordu: "Benim hakkımda Miss Posenby'yle ne zaman konuştunuz?"

"Bu sabah. Görüşmemizin nasıl sonuçlandığını öğrenmek için buraya telefon etti. Tabii sizin geldiğinizden bile haberim olmadığını öğrenince çok şaşırıldı. Ama asıl ben şaşırımdım. Çünkü burada olduğunuzu bile bilmiyordum. Miss Posenby bu durumdan çok rahatsız oldu ve sizi hemen bulmamı istedi."

"Bir de Cora konusunu konuşmak istiyorum," dedi ansızın Juliet. "Burada çalıştığım süre içinde onunla herhangi bir ilişkim olacak mı?"

"Hiç bir ilişkin olmayacak." James, her şeyi anlayan bir ifadeyle Juliet'e baktı. "Cora kahyalık görevini eksiksiz yapar, ama gereğinden fazla otoriter olmayı da pek sever." James'in ince uzun yüzü belli belirsiz sertleşmişti. Juliet onu birden ağabeyine benzetti.

"Sonra Bella Vista'da yaşayanlar..." diye tereddütle devam etti Juliet. "Onlarla da karşılaşmak zorunda kalmayacağım, değil mi?"

James şaşırması olsa bile, bunu belli etmedi. Belki Juliet'i kendisi gibi yalnızlıktan hoşlanan biri sanmıştı. "Nasil istiyorsanız öyle davranmakta özgürsünüz," dedi ciddi bir yüz ifadesiyle. "Eğer burada yaşayanlarla ilişkiye girmek istemezseniz benim için hiçbir sakınca yok. Çünkü ben de öyleyimdir. Ama şey... Sanırım kendinize ayıracak zamanınızın olmasını istersiniz, Alışveriş ya da başka nedenlerle kasabaya inmek falan için, öyle değil mi?"

Juliet kesin bir tavırla onu onayladı. Eğer James'in kendi bildiğini okumasına izin verecek olsa günün yirmi dört saati çalışmak zorunda kalacağına farkındaydı. Üvey babasından edindiği tecrübeyle bu tür adamları çok iyi tanımıştı. Bu yüzden çok kesin bir tavırla tatil günleri ve çalışma saatleri konusunda kendi koşullarını kabul ettirdi James'e. Genç adam, anlaşmaya varmaktan dolayı çok rahatlamış bir durumda Juliet'i yunusların bulunduğu havuzlara götürdü.

Aslında yunuslar, bölmelerle ayrılmış tek bir büyük havuz içindeydiler. James, dört yunustan en çok, Jo adını verdiği bir dişiyle ilgileniyor, onunla özel bir dil aracılığıyla iletişim kurma çalışmalarını sürdürüyordu.

Genç adam üzerinde bir üçgen, bir daire ve bir kare bulunan manyetik bir karatahtayı dikkatle suyun içine indirdi. Jo, önceden kendisine verilen şeklin eşini bulacaktı. Juliet'in şaşkın ve hayran bakışları altında hayvan, burnuna taktığı metal bir çemberi getirip dikkatle kara tahtadaki daireye yaklaştırdı. Miknatıslı olan levhaya yapıştırdı metal çember. Yunus görevini yapmanın mutluluğu içinde, gülümseyen yüzüyle su yüzeyine çıktığında James tarafından bir balıkla ödüllendirildi.

Bundan sonra James, Jo ve diğer yunusların 'evet' anlamına gelen kırmızı ve 'hayır' anlamına gelen mavi balonlarla sorulara cevap verebildiklerini anlattı. Doğanın onlara verdiği sonar sistemiyle yunuslar, suyun içindeki gözle görülemeyen engelleri fark edip onlardan uzaklaşabiliyorlardı da. Ama özel bir dil aracılığıyla onlarla iletişim kurabilmekten henüz çok uzaktı. Genç adam neşeli bir iyimserlikle, bunu başarabilmek için önce onlara dil kavramını öğretmesi gerektiğini kabul ediyordu.

"Bunu başarabileceğine inanıyor musun?" diye sordu Juliet.

"Tabii. Şu aralar bir dönüm noktasının eşiğindeyim."

Ama Juliet onun bunu başaramayacağına inanıyordu. Bundan yıllarca önce memeli deniz hayvanlarının çıkardıkları seslerin hiçbir haberleşme amacı taşımadığını, yalnızca gelişigüzel sesler olduğu sonucuna varmış ve yunusların çok zeki oldukları savunan babası bile bu görüşe katılmıştı. Ama yunusların çok sevimli hayvanlar oldukları tartışma götürmezdi. Juliet gülümseyerek onları izledi. Böyle bir laboratuvarında, yunuslarla çalışmak genç kız için çok cazip bir işti. Neden kalıp bu sevdiği işte çalışmasın?

İKİNCİ BÖLÜM

Birkaç gün sonra Juliet bir çalışma düzenine girmiş, buradaki yaşama alışmıştı. James'le çalışmak gerçekten zevkliydi ve Lallie'nin söyledikleri de doğru çıkmıştı. Birlikte çalıştıkları ve evde yalnız kaldıkları geceler boyunca James bir kez bile olsun genç kızı herhangi bir şekilde rahatsız etmemişti.

Nazik, iyi kalpli, iyi huylu bir insandı. Üstelik kitabı hakkında Juliet'ten gelen önerilere de son derece açıktı. Yalnız, David Graham'ın tersine, kitabındaki ifade oldukça kuru ve cansızdı. Oysa Juliet'in üvey babasının yazdığı her cümle yunuslara olan sevgisini yansıtırdı. Belki de James'te bunun olmamasının nedeni, onun yunuslara yalnızca bir bilim adamı gözüyle bakmasıydı. Bunu anladıktan sonra Juliet, James'in böyle bir kitap yazmayı neden istediğini merak eder oldu.

Sonra bir gün, bunun tamamen Mark'ın kafasından çıktığını öğrenince de bu duruma pek şaşırmadı. Mark, David Graham'm, 'Yunusların Dünyası' kitabını okumuş, çok sevmiş ve kardeşine bu konuda

bir kitap yazmasını önermişti. Üstelik James bu kitabından, ilerde vermeyi düşündüğü doktorası için de yararlanacaktı.

Juliet, David Graham'ın üvey babası olduğunu James'e söylememişti. James genç kızı, Dr. Graham'ın deneyleri ve çalışmaları konusunda konuşturmaya çalışıyordu sık sık ama, Juliet onun, David Graham'la insan olarak ilgilenmediğini, yalnızca kuramına ve araştırma yöntemlerine karşı ilgi duyduğunu anlamıştı.

Juliet'in, Dr. Graham'la olan ilişkisini James'e söylememesinin bir nedeni buydu. Bu çok sevdiği insana James'in böyle duyarsız yaklaşması genç kızı incitiyordu.

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Temmuz 31, 2007, 09:02:53 ÖS

İkinci neden ise, James'in de sonunda bir Bannerman olmasıydı. Kimseyle, özellikle de bu aileden birisiyle o korkunç kazanın yıkıntısını konuşmak istemiyordu. Öte yandan Tamassee genç kıza çok iyi gelmişti. Lallie'nin güzel yemekleri, temiz İmva, doğayla baş başa çalışma Juliet'e ihtiyacı olduğu birkaç kiloyu aldırması, yüzüne renk vermişti. Buraya ilk geldiğinde dikkati çeken, gözlerinin altındaki gölgeler yok olmuştu. Her gün evin yakınındaki küçük koyda yüzüyor ve yürüyüşlere çıkıyordu. Ama o bölgeden uzaklaşmaktan da dikkatle kaçınıyordu. Bu arada ilk baştaki kararına rağmen tatil günleri olan hafta sonlarını kendine ayırmayı başaramamıştı. Geldiğinden beri hafta sonları da çalışıyordu.

Sam her hafta yiyecek ve diğer ihtiyaçlarını getirmek üzere uğruyor, halası olan Lallie'yi görmek için eve gelip kahve içiyordu. Lallie isterse Sam'in onu kasabaya götürebileceğini de söylemişti. Yalnızca Cora'ya telefon edip Sam'i istediğini söylemesi yeterliydi, ama Juliet bunu yapmaktan ısrarla kaçınıyordu. Bir gün, yine Sam'in haftalık ziyaretlerinden birinde, ondan Mark'ın adada bulunmadığını öğrendi. İlk tepkisi rahatlamak olmuştu tabii. Ama biinçaltında buraya geldiğinden beri Mark'ın onun burada oluşuna bir tepki göstermesini beklediğini biliyordu. Ya öfkeyle, ya da alayla karşılayacaktı genç adam onun buradaki varlığını.

Oysa günler geçip de Mark'ın hiçbir tepki göstermediğini görünce tedirgin olmuştu Juliet. Ama bunun nedenini şimdi anlıyordu. Mark adada değildi! Demek evin çevresinden ayrılmamaya özen göstermesi tümüyle gereksizdi!

Ertesi gün Juliet yeni bir işe girişti. Bir elinde tavan süpürgesi, bir elinde toz bezi evi baştan aşağı temizledi. i ve karmakarışık dosyaları bir düzene koydu. İki kar- ton kutu dolusu yakılacak gereksiz kağıt çıkmıştı. Buna karşılık her şey çok düzenli bir biçimde arşivlenmiş, dosyalanmış, dolaplara yerleştirilmişti.

James bu işten pek hoşlanmadı ve bir iki saat boyunca söylendi durdu. Anlaşılan dağınık çalışmaya iyice alışmıştı genç adam.

Ertesi sabah havuz başında yunuslarla yeni bir de- neye giriştiklerinde James aynı konuyu yeniden açtı.

"Bazen senin Mark'tan da beter olduğunu düşünüyorum. O bana beş yaşında bir çocukmuşum gibi davranmaya bayılır."

"Bazen gerçekten de beş yaşındaki çocuk gibi davramyorsun," diye cevap verdi Juliet. "Birisinin sürekli sana bakması, seninle ilgilenmesi gerekiyor. Yemek saatlerinde bir şeyler yemen için, ya da uykü zamanı gelince yatman için Lallie'nin sürekli uyarması mı gerekiyor seni?" James, gözlerinde mutlu bir pırıltıyla genç kıza baktı. "Buradaki varlığının benim için ne kadar gerekli olduğunu anlamış gibi konuşuyorsun." James birden ciddileşti. "Gitme zamanın gelince ne yapacağım

bilemiyorum Juliet. Bunu hiç düşünmüştü müydün? Beni tümüyle senin varlığına bağımlı kılmayı çok iyi başardın. Bu senin suçun!”

“Yo, James, suçu benim üzerime atma! Ben bu işi sana dadılık etmek için kabul etmedim. Bence senin bir eşe ihtiyacın var.”

James tatlı tatlı gülümsedi. İlk kez şakacı bir ifadeye bürünüyordu ve Juliet istediği zaman genç adamın ne kadar sevimli olabileceğini görüp şaşırıldı. Bunları konuşurken havuzun başında oturmuş, suya doğru eğilmiş durumda olduklarından ikisinin de yüzleri pembeleşmişti. James’in gözleri şimdi şakacı bir ifadeyle parlıyordu.

“Yoksa kendini aday olarak mı öneriyorsun?” Juliet neşeli bir kahkaha attı. “Sana çok pahalıya gelirim!” Açık havada sesi alabildiğine net çıkmıştı. “Bir Bannerman için bile fazla masraflıyım, onun için beni adayların dışında tutman gerekiyor,” dedikten sonra eliyle, James’in gülen yüzüne su sıçrattı. Bu söyledikleriniz, fiyatınızı karşılırsa öneriyi kabul edebileceğiniz anlamına mı geliyor, Miss Welborn?”

Arkalarından gelen bu alaycı sesle Juliet öyle bir yerinden sıçradı ki, neredeyse havuza düşüyordu. Arkasına dönüp baktığında, gülümsemeyen bir yüzle Mark Bannerman’ın hemen arkalarında durduğunu gördü.

Hızla ayağa kalktığı anda, üzerindeki mayoyla kendini son derece rahatsız hissediyordu. Mayosu oldukça kapalı ve ağırbaşlı olmasına rağmen, Mark’ın, gövdesinde dolaşan bakışları altında, sanki üzerinde küçücük bir bikini varmış gibi hissetti genç kız.

“Mark!” James de ayağa fırlamış neşeyle gülümsüyordu. “Ne güzel bir sürpriz! Bugün geleceğini bilmiyordum. En sonunda seni yeni yardımcım Miss Welborn’la tanıştırma fırsatını buldum. Sen gitmeden az önce işe almıştım, hatırlıyorsun, değil mi?”

“Miss Welborn’la tanışmıştım,” dedi Mark ifadesiz bir yüzle.

Ama Juliet’in hiç ummadığı bir anda elini uzatarak genç kıza nezaket gereği elini sıkmaya zorlayınca Juliet boş bulunarak bocaladı. Kısacık bir an genç kız kendisine uzanmış bu ele baktı ve birden gözlerinde şeytanca bir şimşek çaktı.

“Özür dilerim,” diye gayet nazik bir biçimde mırıldandı Juliet. Elinde, ödül olarak Yunusa verilmek üzere bir balık vardı. Onu naylon kabın içine attıktan sonra hiç silmeden, ıslak ıslak ve balıklı elini, Mark’a uzattı.

Ama Mark Bannerman kolay yenilgiye uğratılacak adamlardan değildi besbelli. Hiçbir şey söylemeden Juliet’in elini sıktıktan sonra eğildi ve kendi elini havuzun suyunda yıkadı.

“Yemeğe kalırsın, değil mi Mark?” diye soruyordu bu arada James, hevesle.

“Memnuniyetle,” diyerek eğildiği havuz kenarından doğruldu Mark. “Lallie’nin yemeklerini kaçırmak istemem.”

“Senin geldiğini söyleyeyim, çok sevineek,” dedikten sonra James hızla oradan uzaklaştı.

Gözleriyle bir süre kardeşini izledikten sonra Mark, Juliet’e döndü. “Görüyorum ki, hep bizim aramızdasınız, Miss Welborn.”

“Şaşırdınız mı?”

“İtiraf edeyim ki, şaşırdım.” Donuk yüz ifadesinden hiçbir şey anlamak mümkün değildi. “İş zor, çalışma saatleri uzun ve yaşam sıkıcı. Döndüğümde sizin çoktan pes edip gideceğinizi samyordum. Belki benimle çalışıyor olsaydınız daha farklı olurdu. Ama James... Kusura bakmayın ama sizin gibi bir kız için inanılması güç.”

Juliet’in gözlerinde bir an küçük kıvılcıklar yanıp söndü. “Yo, ben aynı kanıda değilim,” dedi büyük bir soğukkanlılıkla. “Daha ilk andan, benim gibi bir kız için bile, Bannerman kardeşlerden hangisiyle çalışmanın daha doğru olacağını anlamak zor olmadı.”

Mark’ın gözleri hafifçe kısıldı. “Öyle mi?”

“Ve benim gibi bir kız bile, bunun ne anlama geldiğini hemen anlar.” Ağır ağır, sözcüklerin üzerine basa basa konuşuyordu Juliet. “Her ikimiz de Tamasssee’ye gelen kızlara nasıl hemen servet avcısı gözüyle baktığını çok iyi biliyoruz. Oysa James, neyse ki, böyle saplantılardan uzak. Şimdi, eğer

izin verirseniz," dedi, ayağa kalkarak, "Çok işim var, gitmem gerek."

Eğilip deniz yatağını aldı ve havuzun öbür kenarına doğru yürüdü. Onun ağzının payını verdiği için çok mennundu, ama genç adamın gözlerindeki çelik pırıltılar iliklerine kadar ürpermesine yetmişti. Mark Bannerman'ı çok kızdırdığını farkındaydı. Çevresindeki herkese sözünü geçirmeye alışmış bir adamın, başım sert bir kayaya çarptığı zamanki ürkütücü öfke vardı gözlerinde. Yatağını havuzun öbür ucuna götürüp yere serdiği ve üzerine uzandığı zaman, yine de onun bu dersi hak ettiğini düşünüyordu Juliet. Bu arada James geri dönmüştü. Juliet bulunduğu yerden onun söylediklerini duyabiliyordu.

"Yemeğe kalacağım duyunca Lallie çok sevindi. Hemen senin en sevdiğin tatlıyı yapmaya koyuldu."

"Lallie dünyanın en tatlı kadim," dedi Mark. Ama aklının başka yerde olduğu belliydi. "James, yeni asistamı nasıl buluyorsun?"

"Nefis bir insan, Mark!" dedi James coşkuyla. Juliet'in onları duyuyor olabileceği aklından bile geçmiyordu besbelli. "İnanmayacaksın ama bu alandaki pratik bilgisi benden de fazla."

"Sahi mi?" Mark normal bir sesle konuşuyordu, ama Juliet, onun, söylediği her sözün kendisi tarafından duyulduğunu bildiğinden emindi.

"Sana bakılırsa bir melekten farksız. Ama onun gibi... nasıl desem, yetenekleri olan güzel bir kızın böyle bir adaya kendini hapsedip yunuslarla oynamaya razı olması bana inamlır gibi gelmiyor."

"Ama inanmak zorundasın!" James, Juliet'i savunma duygusuyla sesini yükseltmişti. "Juliet'in görüldüğü gibi olmadığı konusunda en ufak bir kuşkun varsa yemekte dilediğin gibi sınıyabilirsin onu. Göreceksin ki kendisi hakkında söylediği her şey doğru!"

"Zaten benim amacım da o."

Juliet, kendisi hakkında bu tür aşağılayıcı bir konuşmaya daha fazla tanık olmaya katlanamayarak yerinden kalktı ve içeri girdi.

Lallie büyük bir özenle sofrayı hazırlıyor, yemekten önce alacakları içkileri çıkarıyordu. Juliet içerisini düzene koyduğundan beri salonda yemek yiyebiliyorlardı. Genç kız bir duş aldıktan sonra üzerine spor bir pantolonla sade bir tişört giydi, saçlarını da at kuyruğu yaptı. Bu haliyle bir öğrenciden farkı yoktu. Zaten Juliet'in de vermek istediği izlenim buydu. Mark, onun kendisi için giyiniş süslendiğini sanmamalıydı! Salona girdiğinde Lallie'nin hazırladığı hafif kokteyllerini içiyorlar, James mutlu bir yüzle, Mark'ın Lallie'ye takılışını izliyordu. Juliet onun, bir insana sevgiyle yaklaştığında ne kadar çekici olabileceğini görüp irkildi.

"Görmeyeli ne kadar düzenli olmuşsun," dedi Mark, ciddi bir yüzle çevresine bakınarak. "Buraya son geldiğimde salon ötürülecek halde değildi, Lallie."

"Yo, bu benim eserim değil, Mr. Mark," diye cevap verdi Lallie. "Juliet yaptı her şeyi. Daha ben gelmeden evin bu bölümünü her sabah toplayıp temizliyor. James beni elimde toz beziyle şu kapıdan, içeri bile sokmaz."

"Daha sen gelmeden mi?" Mark'ın kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Geceleri ailemle kalıyorum. Juliet de benim odamda yatıyor," diye açıkladı Lallie. Ama Mark'ın yüzünde hfl, şaşırılmış ve bomboş bir ifade vardı. "Yalnızca gündüzleri geliyorum. Benim için de iyi oluyor."

"Evde yalnızca iki yatak odası olduğunu biliyorsun," diye söze karıştı James.

"Biliyordum, ama unuttum." Mark düşünceli görünüyordu. Dönüp Juliet'e baktığında gözlerinde çok anlamlı bir ifade vardı. Ama genç kıza içki vermek için kalktığında hiçbir şey söylememeyi yeğledi.

"Siz ne alacaksınız, Miss Welborn?"

"Şeri, lütfen." Kanepeye, James'in yanına oturdu Juliet.

"Mark senin David Graham'ın yanında çalıştığını bilmiyormuş," dedi James. "Çok etkilendi. Çünkü onun Yunuslar hakkındaki kitabını okumuş ve çok sevmişti."

"Dr. Graham Yunuslar üzerine çok kitap yazdı," dedi Juliet, donuk bir sesle. "Ama sanırım siz Yunusların Dünyası'ndan söz ediyorsunuz. Geniş bir okuyucu kitlesine hitap eden kitabı oydu

çünkü.”

“Evet, onu okumuştum,” dedi Mark, Juliet’e içkisini verirken.

“Ötekileri de okumaya çalıştım, ama sıkılıp bıraktım. Oysa Yunusların Dünyası çok güzeldi. Onu karısına ithaf etmişti, öyle değil mi?”

Juliet parmağını yavaşça kadehin üzerinde dolaştırdı. “Evet.”

“Karısının kitabın yazımında yardımcı olmuşmuy”Çok az.” Juliet’in cevapları kısa ve özdü.

“Sanki kitabı karısına değil de size ithaf etmesi gerektiğine inanyormuşsunuz gibi bir haliniz var.”

Juliet başını hafifçe geriye attı. “Oyle mi? Hayret, çünkü öyle düşünmüyorum.” Sesi yine buz gibiydi.

“Tam da James’in bir yardıma ihtiyacı olduğu zaman böyle bir iş aramanız ne kadar şaşırtıcı bir rastlantı. Böyle bir eleman aradığım nereden biliyordunuz?”

“Miss Posenby söyledi.”

“Üstelik James gibi bir Dr. Graham hayranı bulmanız çok zor.”

“Evet, güzel bir rastlantı.”

“Havuzun başında James’le konuşmalarınızı duymuştum. Dr.Graham’a da aynı hizmetleri sunuyor muydunuz? Neydi bakayım... yemeğe oturtmak, yatağına yatırmak...”

“Mark!” diye atıldı James. Konuyu kapatmak için işi şakaya vurmaya çalışıyordu. “David Graham evliydi. Hem biz Juliet ‘le... şey yani, ben ve Juliet...”

“Ah, evet, biliyorum,” diye sözünü kesti Mark, büyük bir soğukkanlılıkla. “Acaba Mrs. Graham kocasını başka bir kadınla paylaşmaktan memnun muydu?” juliet birden kanının donduğunu ve yüzünün bembeyaz kesildiğini hissetti. Konuşabilmek için bütün gücünü toplaması gerekmişti. Ama sesi alabildiğine donuk ve sakindi.

“Bütün bunların benim işle ilgili özelliklerimle ne gibi bir ilişkisi var, sorabilir miyim Mr. Bannerman?”

Genç kızın yüzünde belli belirsiz, donuk bir gülümseme vardı.

Anlaşılan genç kızın gülümsemesi ve tümüyle kayıtsız ses tonu Mark’ı çileden çıkarmıştı.

“Aman Tanrım, inanamıyorum! Bir taş gibi duyarsızınız! Graham denizde boğulurken de böyle gülümsüyor muydunuz?” Juliet’in soluğu kesildi bir an.

“Bu ne cesaret!” diye haykırdı. “Siz... siz bir canavarsınız!”

“Mark, kulaklarıma inanmıyorum, nasıl böyle konuşabiliyorsun?” James şaşkın gözlerle bir ağabeyine, bir Juliet’e bakıyordu. Juliet ayağa fırladı. “Kusura bakma James, ama ağabeyinle aynı masada yemek yiyemem.”

James donakalmıştı. “Juliet, lütfen...”

“Hayır, hiçbir şey söyleme!” diye onu susturdu Juliet. “Size gelince Mr.Bannerman,” diyerek Mark’a döndü genç kız, “Umarım, burada kalacağım kısa süre içinde bir daha sizin yüzünüzü görmem!”

Odasına kapandığında Juliet acılı gözyaşlarına boğuldu. Hayır, burada daha fazla kalamazdı. Bu akşam James’e ayrılacağını söyleyecekti. Kapının vurulduğunu duyunca kilitlediğine memnun oldu. Dışarda James ısrarla ona sesleniyordu.

“Juliet! Dışarı çık! Mark’ın seninle böyle konuşmasına asla izin vermeyeceğim. Eğer onu istemiyorsan eve gitmesini söylerim, bir daha da buraya gelmez.”

“Hayır, lütfen James,” diye yalvardı Juliet. En istemediği şey iki kardeşin arasında sorun olmaktı.

“Ben... ben yalnızca çok yorgunum, biraz dinleneceğim.”

“Sana inanmıyorum,” dedi James inatla. “Mark’a kızdın ve çok haklısın. Aslında kötü niyetli değil, yalnızca benim için neden bu kadar değerli olduğunu anlayamıyor. Onun seni bir çıkarıcı gibi görmesine izin vermeyeceğim, inan bana!”

Söylediği her sözle James, bilmeden genç kızın mezarını kazıyordu. Mark’ı asıl çileden çıkaran şeyin, kardeşinin kendisine her geçen gün daha fazla bağlanması olduğunu göremiyor muydu James?

Juliet yalvarırcasına konuştu.

“inan ki çok yorgunum, James. Yemekten Önce biraz dinlenmek ve vakit geçirmek istiyorum.

Sanırım birazdan kitap üzerinde çalışmaya başlarım. Lallie’ye benim için bir tepsi ayırıp bir kenara

koymasını söyle. Lütfen, James, rica ederim ısrar etme.”

Kapının öbür tarafında bir süre sessizlik oldu. Sonra James çaresiz bir sesle,

“Peki, Juliet. Seni daha fazla rahatsız etmek istemiyorum. İstedğin zaman odandan çıkarsın,” demek zorunda kaldı.

Juliet kendini güçlükle toparlayıp bir süre kitap üzerinde çalıştıktan sonra bikinisini, üzerine de pantolonla gömleğini giydi, havlusunu alıp her zaman yüzdüğü küçük koya yürüdü.

Burası, palmiye ağaçlarıyla gözlerden gizlenmiş, çok sevimli bir kumsaldı. Soyunup suya girdikten sonra, bir yandan ağır ağır yüzerken, bir yandan da buradan gitme nedenleri üzerinde düşünmeye koyuldu. Gerçekten de James kendisine fazlaca bağlanmaya başlamıştı. Bu son günlere kadar kusursuz bir çalışma arkadaşlığı biçiminde gelişen ilişkileri, bugünkü kısa konuşmayla biraz değişik gibi olmuştu. James’in şakaya vurup yaptığı evlenme önerisi aslında tümüyle şaka da değildi. Ama gerçek neden Mark Bannerman’dı. Adam besbelli, onu adada ilk gördüğü gün genç kız hakkında düşündüklerinin doğru olduğuna şimdi tamamen inanmıştı. Juliet ise onurunu kurtarmak için kendini savunmama yolunu seçmiş, oysa bu Mark’ın gözünde suçluluğunu daha da pekiştirmişti.

On dakika kadar daha yüzdükten sonra kendisini çok daha canlı ve tazelenmiş hissediyordu. Kıyıya yUzüp kumsala çıktığında birden giysilerinin yanında ayakta duran Mark Bannerman’ı gördü. Genç adamın sapsarı saçları güneşin altında pırl pırl parlıyor, ama siyah gözlüğünün altından gözleri seçilemiyordu. Genç adam hiçbir şey söylemeden Juliet’in kendisine doğru yaklaşmasını izledi.

“Beni mi bekliyorsunuz?” diye sordu Juliet, buz gibi bir sesle.

“Evet,” dedi Mark kısaca. “Konuşmamız gerek.”

Genç kız havlusuna uzanıp aceleyle kurulumaya koyuldu. Bir an önce giyinmek ve onun karşısında daha fazla bikiniyle kalmak istemiyordu.

“Burada olduğumu nereden biliyorsunuz?” dedi Juliet.

Bir yandan da gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Pantolonuna doğru uzanırken Mark’ın gözlerinin bacaklarından dolaştığını gördü. Dişlerini sıkıp keten ayakkabılarına dolan kumu silkeledi.

“Her öğleden sonra yüzdüğünüz yer burası değil mi?”

“Evet.” Şaşırarak genç adamın yüzüne baktı Juliet. “James mi söyledi?”

“Hayır. Size göz kulak olmasa içiii görevlendirdiğim adam söyledi.”

“Ne? Yani beni izlemesi için adam mı görevlendirdiniz?”

“Evet. James’le çalışmaya başladığın günden beri,” dedi Mark, sıradan bir şey açıklar gibi.

“Ama neden?” Juliet tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti.

“Bu adada olan biten her şeyi bilmek isterim. Oz kardeşime ne olup bittiğini öğrenmek istemem sizi hiç şaşırtmamalı. Özellikle...” diye ekledi genç adam, sözcükleri vurgulayarak,

“Senin gibi bir uçkağıtçının tuzağına düştüğü şu günlerde.”

Juliet birkaç saniye soluksuz kaldı. Bu adamın kendisinden hiç hoşlanmadığım, hatta kendisinden kuşkulandığım biliyordu, ama bu bambaşka bir şeydi! Bu düpedüz barbarlıktı, vahşilikti! Demek kendisinden bu kadar nefret ediyordu bu adam...“Demek beni bu kadar iyi tanıdığımza inamıyorsunuz?” dedi genç kız acı bir alayla. Ama titreyen dudağının kendisini ele verdiğini anlayınca öfkeyle dişlerini sıktı.

“Evet. Çok iyi tanıyorum.” Mark çok eğlenceli bir şeyden söz ediyorlarmış gibi gülümsüyordu.

“Onunla yatmaya başladın mı?”

Juliet’in yüzüne bir anda ateş bastı. “Casuslarınız bu konuda size bilgi vermediler mi yoksa?”

“Ben kardeşimi gözetlemek için adam tutmam. Bugün de bu nedenle buraya uğradım. Olan bitenleri kendi gözlerimle görmek için”

“Umarım gördükleriniz sizi doyumuştur.” Juliet’ in kayıtsız, alaycı bir tavır takınmaktan başka silahı yoktu elinde.

“Eğer birtakım sonuçlara varmayı kastediyorsan,. evet, doyuruçu oldu bu ziyaret. Ama hl çözemediğim bazı şeyler var.”

"Sahi mi? Kadınlar hakkında çözemediğiniz şeyler bulunduğunu itiraf edebileceğinize inanamazdım doğrusu!"

"Ben kadınlar hakkında her şeyi bildiğimi söylediğimi hatırlamıyorum. Ama senin gibi kadınları çok iyi tanırım. Bu pek de zor bir şey sayılmaz, çünkü hepiniz birbirinizin aynısınız. Sizin için tek bir şey önemlidir: Para. Sen elde etmek istediğin şeye evlilikle ulaşmaya çabalıyorsun. Ama bunu nasıl başaracağın henüz karanlıkta, ki bu da beni az önceki soruya götürüyor. James'le yatıyor musun?"

"Bunu ona sor!" Juliet öfkeden soluk soluğa kalmıştı. Gözleri iki kor parçası gibi alev alevdi. "Ve sorduğun zaman böyle bir suçlamamı gerçeklerini de hazırlasan iyi edersin. Çünkü James bana böyle hakaret edilmesine izin vermeyecektir!"

"İşte ben de bu nedenle ona sormuyorum. Ayrıca James bana doğruyu söylemeyecektir," diye ekledi, sakın yumuşak bir sesle.

"Yanlış bir soyluluk anlayışıyla gerçeği gizleyecektir. Sana çok önem veriyor. Kabul etmem gerekir ki, sonuca çok hızlı ulaşmak gibi bir yeteneğin var. Çeşitli erkeklerle göre, çeşitli kimliklere bürünebiliyorsun. Bu adaya ilk adım attığında tam benim zevkime göreydin. Şık ve seçkin. Oysa bugün yemekte masum, genç bir liseli kız gibiydin. Tam James gibi erkeklerle hitap eden kadın türü. Senin yanında koruyuculuk dürtüsü uyanıyor böylece, değil mi? Senin onurunu korumak için mücadele etmek, gerekirse ağabeyine karşı savaşmak dürtüsünü ne güzel kıskırtmışsın onda! Ama öte yandan cinsel çekiciliğini de kullanmayı ihmal etmiyorsun. Bütün gün vücudunun kıvrımlarım gözler önüne seren bir mayoyla dolaşmanın da anlamı bu olmalı."

O ana kadar küçük bir kum tepecığının üzerinde oturan Juliet bu sözler üzerine ayağa fırladı. "Yeter artık!" Blucinine yapışmış kumları silkti.

"Burada bir dakika bile kalamam! Tüm yaşamımda beni hiç kimse Cora ile senin kadar aşağılamadı. Yarın helikopterle burasını terk ediyorum." Mark neredeyse rastgele denebilecek bir hareketle uzandı. Ama genç kızın bileğini yakaladığı anda öyle büyük bir güçle onu tekrar yanına çekti ki, Juliet ne olduğunu anlamadan kendini yine o küçük kum tepeliklerinin üzerinde oturur buldu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Genç kızın bileğini bırakmamıştı. "Senin böyle apar topar buradan gitmene neden olup, kardeşimle ilişkiyi tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun?"

"Senin kardeşinle ilişkin beni zerre kadar ilgilendirmiyor," dedi Juliet dişlerini sıkarak. Bir yandan da bileğini ondan kurtarmaya çalışıyor, ama başaramıyor du. "Beni burada alıkoymazsın! Belki bu adanın vc buradaki her şeyin sahibisin, ama ben senin malın de ğilim. Ve senin yüzünü göreceğim, sesini duyacağım bir yerde çalışmaktansa ölürüm daha iyi. Soluduğum havayı bile kirletiyorsun varlığını!"

"Buradan hiçbir yere gitmeyeceksin." Mark Bannerman, genç kızın kurtulma çabalarına eğlenerek bakıyordu. "Söylediklerime böyle bir tepki göstereceğini hesaplamadığımı sanıyorsan, aptalsın. Bugün Miss Posenby'yle uzun uzun konuştum. James'in senden ne kadar memnun olduğunu anlattım. O da bana, senden, buradaki işinden çok memnun olduğunu bildiren bir mektup aldığım söyledi. Bunun üzerine altı aylık bir sözleşme imzalamayı önerdim. Hem James için, hem senin için iyi olacağı konusunda Miss Posenby de benimle aynı kanıdaydı. Tabii senin yasal temsilcin olarak, senin adına sözleşme imzalama yetkisi var. Hele sana vereceğim ücretin miktarını duyunca senin adına ne kadar mutlu olduğunu anlatamam. Sonuç olarak, Miss Welborn, yasal bir sözleşmeyle kısıvrak bağlanmış durumdasın. Eğer buradan gitmeye kalkarsan seni dava ederim ve başına öyle bir çorap örerim ki, yıllarca kurtulamazsın"

"Bunu yapamazsın!" diye soludu Juliet, dehşetle.

"Bir dene de gör" dedi Mark, sakın ve yumuşak bir sesle.

"Sen gerçekten tanıdığım, en kötü ruhlu adamsın." Juliet gözünden şimşekler çakarak, ağır ağır devam etti. "Şu söylediğin planı kurmak için hastalıklı, iblisçe işleyen bir kafaya sahip olman gerek! 'Buraya ilk geldiğimde sezgilerimin sesine kulak verip derhal burayı terk etmeliydim!'"

"Evet, öyle yapmalıydın. Ama şimdi çok geç." Mark, Juliet'in sözlerinden hiç etkilenmemişe benziyordu. "James senin hakkındaki düşünceleri değiştirmeye kadar buradan gitmene izin vermeyeceğim. Şu anda senin bulunmaz biri olduğuna inanıyor, sensiz yaşayamayacağını düşünüyor. Belki de gerçekten yaşayamaz. Belki de onun inandığı kadar harikasıdır. Neyse, sonuç olarak burada kalıyorsun, ama benim koşullarımla. Her şeyden önce bu yardımcılık sabah dokuz akşam beş arasını kapsayan bir iş olacak. O evde onunla yalnız kalmayacaksın."

Juliet öfkeli bir kahkaha attı. "Böylece her şeyi çözümlemiş olacaksın, öyle mi? Demek kendini James' in ahlak zabıtası olarak görevlendir Başımızda yaşlı biri yok diye onu baştan çıkarmaya çalıştığım sonucuna vardın, öyle mi? Ne kadar.., ne kadar çağdışı! Anlaşılan Lallie evden çıkar çıkmaz onun yatağına daldığını düşünüyorsun. Tıpkı buraya ilk geldiğim gün, senin yatağına dalmayı dört gözle beklediğimi sanman gibi!"

Mark gülümsedi. "Bilmem. Gerçekten dört gözle bekler miydin?" Sonra ciddileşerek devam etti. "James ne de olsa bir erkek. Üstelik senin gibi kızlarla çok az tecrübesi oldu. Onu bir alyansla kendine bağlamak için, seks çok iyi bir araç."

Juliet'in gözleri öfkeden karardı. Derin bir soluk alarak güçlükle konuşabildi.

"Mr.Bannerman, kendinizi olduğunuzdan çok daha fazla büyütüyorsunuz ne yazık ki. Şu dünyada bir Bannerman'la yatmak ya da evlenmek için can atmayan bir sürü kadın vardır, biliyor muydunuz?"

"Ben öyle birine rastlamadım. Ha, bu arada, Miss Posenby bana bazı çok işe yarar bilgiler verdi. Orneğin, bir öksüz ve yetim olarak senin o pek dokunaklı yaşam öykünü anlattı. Neredeyse fonda çalan keman- ları duyar gibiydim." Kötü kötü gülererek devam etti.

"Ama bu tabloyla pek de uyuşmayan kurnaz bir kafan var. Söylesene James'in işi için biçilmiş kaftan olduğunu ne zaman ve nasıl anladın? Graham'in kitabı bitmeden önce mi, sonra mı? Senin gibi zeki bir kız için bu çok zor bir şey olmasa gerek. Bu işi duyduğun zaman işe alınman için bütün gerekli özelliklere sahip olduğunu biliyordun, değil mi? Miss Posenby'nin yufka yüreğini yumuşatacak kısa bir konuşmadan sonra bu iş için kendini seçtirmen hiç de zor olmamıştır."

Juliet derin bir soluk alarak kendini toparlamaya çalıştı. Doğru dürüst konuşamayacak kadar çileden çıkmıştı. Üstelik bu Mark Bannerman denilen, insanlıktan nasibini almamış adama karşı kendisini savunma durumunda kalmak da onuruna dokunuyordu. Hayır, kendisini savunmaya kaıkmayacaktı ona karşı! Ayrıca bu adam daha ilk andan, kendisi hakkında kararım vermişti bile. Söyleyeceği her şey komplo kurmasım çok iyi bilen, çıkarıcı bir kadın olduğuna ilişkin inancını pekiştirmeye yarayacaktı. Besbelli bütün kadınları küçük görüyordu bu adam. En başta kendi seviştiği kadınları. Asağılamayacağı tek kadın türü, yegeni cora gibi kadınlar olmalıydı..çünkü onlardan kendisine bir tehlike gelmezdi..

Juliet derin bir soluk alarak kendini toparlamaya çalıştı. Doğru dürüst konuşamayacak kadar çileden çıkmıştı. Üstelik bu Mark Bannerman denilen, insanlıktan nasibini almamış adama karşı kendisini savunma durumunda kalmak da onuruna dokunuyordu. Hayır, kendisini savunmaya kalkmayacaktı ona karşı! Ayrıca bu adam daha ilk andan, kendisi hakkında kararım vermişti bile. Söyleyeceği her şey komplo kurmasını çok iyi bilen, çıkarıcı bir kadın olduğuna ilişkin inancını pekiştirmeye yarayacaktı. Besbelli bütün kadınları küçük görüyordu bu adam. En başta kendi seviştiği kadınları. Aşağılamayacağı tek kadın türü, yeğeni Cora gibi kadınlar olmalıydı. Çünkü onlardan kendisine bir tehlike gelmezdi.

Mark susmuş Juliet'i izliyordu. Genç kızın yüzüne yansıyan karmakarışık duyguları bir süre gözledikten sonra konuştu. "Seni en sonunda köşeye sıkıştırıp pes ettirdim mi yoksa?"

"Konuşan yalnızca sensin," dedi Juliet, acı bir sesle. "Bitirdiğin zaman haber ver. Varlığına daha fazla dayanamayacağım. Senin yanında kendimi pisliğe bulanmış hissediyorum!"

Mark'ın dudakları ince bir çizgi halinde birbirine kenetlendi. "Bak bu çok kötü," dedi sakın bir sesle. "Çünkü bundan böyle beni sık sık görmek zorunda kalacaksın."

"Ne demek istiyorsun?"

“Unuttun mu? Bundan böyle James’le aynı evde kalmayacağını söylemişim. Kitabı bitinceye kadar Bella Vista’da kalacaksın. Her sabah seni arabayla James’ in evine götürecekler. Orada yunuslar üzerine çalışmalarınızı yaparsınız. Öğle yemeğinden sonra da yine aynı arabayla oradan alıp buraya getirecekler. Kitap üzerindeki çalışmalarına da Bella Vista’da devam edeceksin.”

“Hayır!”

“Yo, küçükhanım. Aynen benim dediğim gibi olacak. Sakın bu konuda James’ten yardım istemeye kalkma, çünkü ona kendisiyle o evde kaldığın sürece ailemizin saygınlığına gölge düşeceğini anlatacağım. Nasıl dedikodular çıkabileceğini hatırlatacağım. Onu en çok etkileyecek gerekçe senin onurunu korumak, adının lekelenmesini engellemek olacaktır. Bunu söyler söylemez, bu öneriyi ilk kabul eden James olacak. O tam bir centilmendir. Özellikle söz konusu sen olduğun zaman.” Juliet artık çileden çıkmıştı. Ağzına ne gelirse haykırmaya başladı. “Sen aşağılık bir adamsın. O evde seninle yaşayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun! Asla seninle aynı evde oturmayacağım!” “Yapacağın tek şey hızlı çalışıp kitabı bir an önce bitirmek. Hem bana hakaret ederek kızdırmaya çalışman da boşuna. Açık konuşayım mı, benden nefret ettiğini görmek içimi rahatlatıyor. Böylece servete konmak için bana göz koyma olasılığın ortadan kalkmış oluyor.”

Bu kez Juliet buz gibi bir sesle mırıldandı. “Bu açıdan tümüyle emniyettesin, hiç merak etme. Hem, ister inan, ister inanma, James de emniyette. Bannerman ailesinin bütün milyonları bir araya gelse, yine de ne James’le, ne de seninle evlenmeye razı edebilir beni!” Öğleden sonra Mark gerçekten de James’i kolayca ikna etti. Kasabada Juliet hakkında ileri geri konuşulacağını anlatınca James’in söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Biraz direnmeye çalıştı, ama sonunda ağabeyi karşısında pes etmek zorunda kaldı.

Bir saat kadar sonra Mark cipi malikânenin Önünde durdurduğunda ifadesiz bir sesle konuştu. “Sen içeri gir, ben eşyalarım aldırırım. Geleceğimizi biliyorlar.”

Demek Mark, her şeyi önceden planlamıştı! Juliet tüm duygulan uyuşmuş bir halde verandanın basamaklarını çıkıp iki kanatlı kocaman kapıdan içeri girdi. Holde orta yaşın üzerinde, sıcak bakışlı, sevimli bir kadınla karşılaştı. Kadın sevecen bir ifadeyle karşıladı Juliet’i. “Merhaba! Siz Juliet Welborn olmalısınız. Ben de Daisy Yeager.”

“Ah evet,” dedi Juliet, gülümsemeye çalışarak. “Siz Mr. Bannerman’ın sekreterisiniz, öyle değil mi? James bana sizden söz etmişti.”

“Evet. İçeri buyurun.” O sırada Mark’ın sesi duyuldu. “Demek tanıştınız.” Daisy’nin yanında durup kolunu sevgiyle yaşlı kadının omzuna doladı. “Ona, ‘Juliet’ diyelim, ne dersin, Daisy?” Sesinde Juliet’in hayal bile edemeyeceği bir sıcaklık vardı. “Ne de olsa bir süre bizimle kalacak. Daisy benim sağ kolumdur, Juliet. Onsuz işleri nasıl yönetirdim, bilmiyorum. Benden önce babamla çalışırdı. Bana her şeyi öğreten de o olmuştur. Şimdi de Paul’ü yetiştiriyor.” Mark’ta meydana gelen bu inanılmaz değişiklik karşısında kafası karmakarışık olan Juliet, kendisinin de anlamadığı bir şeyler mırıldandı. “Aklıma gelmişken, Paul nerede?”

“Buralardaydı. Ama korkma Juliet’i bir kez görsün bir daha buradan ayrılmaz.”

Mark bir an şaşırılmış göründü. “Sahi mi?” Kaşları hafifçe çatılmıştı. “Juliet’i odasına götürür müsün, Daisy? Mavi Oda, lütfen. İsteddiği her şeyin odasında bulunmasını sağla. Yemek saatlerini ve diğer gerekli şeyleri söyle. Bu arada ben de Paul’e bakarım.” Daisy başıyla onaylayarak merdivenlere doğru yürüdü. Juliet de hiç konuşmadan onu izledi. Bu arada ilk kez çevresine bakma fırsatını buluyordu. Büyük malikânenin içi, çok değerli olduğu hemen belli olan antika eşyalarla döşenmişti.

“Burası çok güzel bir yer,” diye mırıldandı genç kız, kendi kendine konuşur gibi.

“Evet, öyledir,” diye onayladı Daisy, dostça bir ifadeyle. “Üstelik çok da ilginç bir tarihçesi var. Mark’ in atalarından biri tarafından yaptırılmış. Adam bir korsanmış. Seferlerinden birinde adayı görüp fena halde tutulmuş ve buraya bir ev yaptırmayı kafasına koymuş. Evlendiği zaman karısını buraya getirmiş ve bu evi de onun için yaptırmış. Kadın bir İspanyol soylusuymuş. Ailesi onu gemiye bindirip çeyiziyle birlikte, evlendirmek üzere İngiltere’ye yolluyormuş, ama Thomas Bannerman ve

adamları yolda gemiye saldırıp her şeyi ele geçirmişler. Thomas da genç kıza âşık olmuş ve onu buraya getirip evlenmiş.”

“Korsan filmlerinin öykülerine benziyor,” dedi Juliet, kuşkulu gözlerle kadına bakarak.

“İnanmıyorsun, ama öykü tümüyle doğru. Bak, işte resimleri.”

Juliet’le Daisy, kocaman iki eski yağlı boya tablonun karşısında yan yana durdular. Belli ki her iki tablo da aynı ressamın fırçasından çıkmıştı. TablOlardan birinde, bir eli belindeki kılıçta dimdik duran, sarı peruklu Thomas Bannerman bütün haşmetiyle insanın gözünün içine bakıyordu.

Öbüründe ise çok güzel bir kadın duru bir ifadeyle gülümsüyordu.

“Hiç de mutsuz görünmüyor bu kadın,” dedi Juliet.

“Çünkü mutsuz değildi. Kocasına deli gibi âşıktı. Thomas öldüğünde yıllarca yasını tuttuğunu ve bu adadan ayrılmadığını anlatır yaşlılar.”

“Mark Bannerman’a gerçekten benziyor. Ama James’in bu yüzle hiç ilgisi yok, hayret.”

“Tabii ilgisi yok. Çünkü James, bir Bannerman değil.”

Juliet şaşkınlıktan dili tutulmuş gibi Daisy’nin yüzüne bakakaldı. Ama bu, genç kızın cevap bulamadığı birçok soruyu da açıklığa kavuşturuyordu. İki kardeş ne karakter, ne de görünüş olarak birbirlerine benzemiyorlardı. “İnanmak hiç de güç değil,” diye mırıldandı genç kız. Daisy düşünceli gözlerle Juliet’e baktı. “Mark’ın babası Stephen, James’i nüfusuna geçirmişti. Mark daha küçücük bir çocukken Caroline... Yani Mark’ın annesi ölünce, Stephen, James’in annesi Lisa’yla evlendi. Tek bir amacı vardı: Mark’ı annesiz büyütmemek. Lisa’nın oğlu James’i de hemen evlat edindi. O zaman Mark on iki, James ise dört yaşındaydı. Oysa Lisa, Stephen’in beklentilerine cevap verebilmekten çok uzaktı. Hiçbir zaman annelik sorumluluğunu üzerine almadı. ‘Mark, Harvard’da ilk yılını okurken Stephen’la Lisa bir trafik kazasında öldüler ve James’in tüm sorumluluğu Mark’ın omuzlarına yüklendi. Bu, on sekiz yaşında bir delikanlı için çok ağır bir sorumluluktuktu. Stephen bütün servetini Mark’a bırakmıştı. Şirketin ve ailenin tüm sorumluluğunun Mark’a yüklenmesi James’in ağabeyine çok fazla güvenmesine ve ona çok fazla yaslanmasına neden oldu. Yaşamı boyunca da Mark’a epey sorun yarattığını söyleyebilirim. Sık sık başı derde girerdi. Özellikle de kadınlarla.”

Juliet kulaklarına inanamayarak boş boş Daisy’ye baktı. James ve kadınlar!

“Görüyorum ki, söylediklerime inanmıyorsun,” diyerek gülümsedi Daisy. “Ne yazık ki James birkaç kez kadınlar konusunda çok yanlış seçimler yapıp ağabeyinin başına dert açmıştır. Ama James’i suçlayamıyorum. Onunla evlenerek, Bannerman servetine ortak olmak isteyen kadınlar karşısında o kadar saf ve kolay bir av oluşturuyor ki, tuzağa düşmesi kaçınılmaz.”

Juliet buna inanmakta zorluk çekiyordu. James’e, Daisy’den duyduklarını konduramıyordu, ama Mark’ın kardeşi konusunda bu kadar temkinli ve kuşkucu davranmasının da bir nedeni olmalıydı. Anlaşılan James, kadınlara karşı fazlaca zayıftı. Ancak onun Juliet’e karşı cinsel bir eğilimi olduğunu düşünen Mark’ın tersine, genç kız, James’in kendisinden etkilenme nedenlerini daha doğru görebiliyordu. Onunla bunca zaman aynı evde yalnız kalmıştı. James bir kez olsun ona cinsel açıdan yaklaşma girişiminde bulunmamıştı. James’i asil etkileyen, Juliet’in işine karşı duyduğu coşkuyu paylaşmasıydı.

“Şu anda giriştiği bilimsel araştırma onu oldukça oyalıyor,” diye devam etti Daisy. “Mark, yunuslar hakkındaki kuramım kanıtlayabilmesi için ona iki yıl süre tanıdı. Ancak bu koşulla üniversitedeki kariyerine ara vermesine razı oldu. Kardeşi için çok kaygılanıyor.”

“Bence Mr. Bannerman her şeyi biraz fazlaca büyütme eğiliminde,” dedi Juliet, ciddi bir ifadeyle.

Ama Daisy onun gülümsemek için kendini güç tuttuğunun farkına vardı.

“Pekala, sen gül. Biliyorum, sana saçma geliyor, ama James gerçekten sık sık bu aile için bir sorun kaynağı olmuştur. Eğer Mark zaman zaman gereksiz yere hırçınlaşıyorsa bu yalnızca işler sarpa sarpa olmadan gelebilecek sorunları önleyebilmek için.” Bu arada Juliet’in kalacağı odanın kapısına gelmişlerdi. “Bak bakalım, odanı beğenecek misin?” diye birden konuyu değiştirdi yaşlı kadın.

Mavi Oda, mavinin çeşitli tonlarıyla döşenmiş, yine mavi fayanslı bir banyosu olan çok lüks ve güzel bir odaydı. Küçük balkonu ve pencereleri nefis bir gül bahçesine bakıyordu. Juliet kendisine bu odanın ayrılmasına çok şaşırmişti. Mark Bannerman'dan kendisini tavan arasında falan yatırmasını bekleyebilirdi ancak.

"Burası inanılmayacak kadar güzel," dedi hayranlıkla.

"Evin en güzel odalarından biridir."

"Sizin odanız da böyle mi?"

"Mark'ın en iyi yanlarından biri, yanında çalışanları en iyi koşullarda yaşatmak istemesidir. Konuklarını ise yalnızca bir duşu olan küçük odalarda ağırlar. Yalnızca bu oda... Şey, çok özel konukları içindir. Onun odasının hemen bitişiğindedir, anlatabiliyor muyum?"

Juliet, kadının yüz ifadesinden tedirginliğe kapılarak dikkatle ona baktı.

"Sana bir soru sorabilir miyim, Juliet? Beni ilgilendirmeyen işlere burnumu soktuğumu düşünmeni istemem, ama sana karşı da açık sözlü olmak istiyorum. Böylece ben de yanlış bir iş yapma tehlikesinden kurtulmuş olurum."

Juliet'in hala hiçbir şey anlamadan bakan gözleriyle karşılaşınca, devam etti Daisy. "Mark sana karşı bir ilgi duyuyor mu? Şu senin saygınlığını koruma hikâyesi ciddi olamaz. Kimse artık iki insanın aynı evde oturmasına eskiden Olduğu gibi aldırıyor. Bu yalnızca seni buraya getirmek için bir bahane, öyle değil mi?"

Juliet, bir süre bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ama sonra bu fırsatı değerlendirmeye karar verdi. "Mark beni buraya getirdi, çünkü kardeşini benimle evlenmeye ikna edeceğimden, aklım çeleceğimden korkuyor."

"Ciddi olamazsın!" Daisy gerçekten kulaklarına inanmamış gibiydi, ama Juliet'in yüzüne bakar bakmaz onun söylediklerinin doğru olduğunu anladı. "Ama bu çok saçma! James'in evlenmesine Mark neden karşı çıksın? Sık sık James için evlenmenin en iyi çıkış yolu olduğunu söyler!"

"Ama benim gibi biriyle değil!. - Anlamıyor musun, beni bir servet avcısı, zengin koca peşinde koşan bir kadın sanıyor. Ona göre bu işe salt bu amaçla talip olmuşum! James'in hayran olduğu bir bilim adamıyla çalışmışım daha önce. Mark'a göre, bu işi duyduğum zaman ötekini bırakıp doğruca Miss Posenby'nin bürosuna koştum ve bu işi ayarladım."

Daisy kendini bir koltuğa atıp kahkahalarla gülmeye başlayınca Juliet susmak zorunda kaldı.

"İnanamıyorum, tıpkı eski moda filmlerdeki gibi!" Bir ara durup yaşaran gözlerini sildi. "Mark bu kadar aptal olamaz. Şu anlattığın saçma sapan şeylere gerçekten inandığım mı sanıyorsun?"

"İnan ki aynen böyle düşünüyor!" diye diretti Juliet. "Eğer aptal ya da deli değilse, bu adaya adım atan her kadının zengin koca avcısı olduğunu düşünmesinin nedeni ne?"

Daisy ciddileşip derin bir soluk aldı. "Ne yazık ki, çoğunlukla öyle oluyor. Gözlerden bunca uzak bir yerde bile bir sürü tatsız davetsiz misafirlerimiz oluyor. Kentte Mark devamlı bir güvenlik görevlisiyle gezer. Bunun en başta gelen nedeni çok tanınmış bir adam olması. Dedikodu sütunları hep onun nerede, hangi kadınla, kiminle beraber olduğuna ilişkin haberlerle doludur. Bu sınırsız servete göz diken çok kadın var. Ne yazık ki senin şanssızlığın böyle bir aileye çatman oldu. Geçen yıl on beş yaşında bir kız bir uşağa rüşvet verip gece Mark'ın yatak odasına girmeyi başardı. Eğer onunla evlenmez, ya da yüklü bir para vermezse kendisini iffal etmek ve uyuşturucuya alıştırmakla suçlayacağım söyleyerek onu tehdit etti. Tabii kızın arkasında annesi vardı. Bu işi o planlamıştı. Düşün bir kez, kız daha on beş yaşında!"

Juliet dehşetle ürperdi. "İyi ama benim de böyle biri olduğuma inanması için ne yapmış olabilirim?"

"Büyük bir olasılıkla hiçbir şey! James'i korumaya çalıştığını söylüyordun, değil mi? Mark, yaşamı boyunca küçük kardeşinin koruyuculuğunu yapmak zorunda kalmıştır. James öyle saf bir çocuktur ki! Üstelik Mark'ın çok kötü anıları var. James'in annesi..." Daisy birden sustu. Fazla ileri gittiğini anlamış olmalıydı.

"Lütfen devam et," dedi Juliet kızarak. "Buraya kadar gelip, burada susamazsın! James'in annesinin bu işle ne ilgisi var?"

"O da... Öyleydi. O kadınlardandı. Stephen, ona âşık olmuştu. Onun kendisi için iyi bir eş, çocuğuna ise sevgi dolu bir anne olacağını sanmıştı. Oysa Lisa, onunla yalnızca parası için evlenmişti. Stephen çok geçmeden gerçeği anladı. Lisa kendi oğluna bile aldırımıyordu. Başka erkeklerle de ilişkisi vardı. Ve Stephen'ı en çok bu yıktı. Çok onurlu bir adamdı. Sanırım Mark'ın evliliğe karşı önyargılı olmasında bunun rolü büyük. Babasının öldüğü kazada arabayı Lisa'nın kullanması, üstelik de sarhoş olması her şeye tuz biber ekti."

Juliet sessizce dinliyor, duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Elinde olmadan içinde belli belirsiz bir acıma duygusu kıpırdanmaya başlamıştı Mark için. Belki de Juliet'e karşı, James'e olan sevgisinden böyle davranmıştı.

Bakışlarını Daisy'ye çevirdiğinde onun tedirgin bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü.

"Ne oldu?" dedi Juliet, kederli bir sesle. "Bunları bana anlattığın için pişman mı oldun yoksa? Bu aileye ilişkin öğrendiklerimi hiç kimseye söylemeyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Söylemeyeceğini biliyorum," dedi Daisy. "Yalnız, Mark'ın çocukluğundan sana söz etmemiş olmayı isterdim. Ona acımana neden oldum, değil mi?"

"Evet. Ama sen de bunun için anlatmamış mıydın?"

"Galiba öyle. Ama yanlış bir şeydi. Sen çok güzel bir kızsın ve insanlar karşısında kolay incinen bir yapıya sahip olduğuna sanıyorum. Mark'tan nefret ettiğin sürece, ona karşı bir anlamda silahlı sayılırdın. Bu silah seni korurdu. Bu oda hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Dediğim gibi, burası genellikle onun için özel anlamı olan konuklara ayrılır. Aklına seni elde etmeyi koyarsa bunu başarabilir. Şimdi niyetinin gerçekten bu olduğundan emin değilim, ama korkuyorum, Juliet... Senin için. O çok çetin bir insandır. Ona karşı acıma ya da şefkat duyguları duyma. Bunu kullanabilir. Onu kendi oğlum gibi severim, ama kusurlarım da bilirim. Eğer ona karşı bir eğilim duyarsan seni çok kötü kırabilir. Lütfen duygularını denetle." Juliet şaşırılmıştı. Daisy'nin aklına böyle şeyler getirmesinin nedeni neydi? Yoksa bu kadında korunmaya muhtaç zayıf bir kız izlenimi mi bırakmıştı? "Merak etme, Daisy," diye onu rahatlatmaya çalıştı Juliet. "Mark Bannerman'a asla âşık olamam! Bana bütün bunları anlattığın için memnunum. Böylece ondan bu kadar çok nefret etmemi engellemiş oldun. İnsanlardan nefret etmeyi sevmem. Bu beni hep rahatsız etmiştir." Bir süre susup gülümsedi. "Ama inan bana doğru söylüyorum. Mark Bannerman'a âşık olmam mümkün değil. Çünkü onun yapısındaki erkeklerden hiçbir zaman hoşlanmamışım."

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 01, 2007, 05:03:20 ÖS

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O gece Juliet krem rengi bir etek ve üzerine ipek bir bluz giydi, hiç makyaj yapmadan yalnızca bol bol saçlarını fırçaladı. Aynaya baktığında aslında bu gece görünmek istediği kimlikten çok farklı bir görünüme sahip olduğunu anladı. Bu gece olabildiğince soğuk, dışı kapalı bir görünüme sahip olmak istiyordu. Oysa yanakları taptaze bir çiçeğin yaprakları gibi pembe pembe, saçları simsiyah, menekşe rengi gözleri ise pırl pırlı. Gözlerindeki bu olağanüstü parlaklığın nedeninin makyajından değil Mark Bannerman'la aralarındaki güçlü çatışmadan kaynaklandığını biliyordu. Zaten Daisy'ye, ona asla âşık olmayacağını söylerken bu çatışmaya güveniyordu. Birbirinden bunca nefret eden iki insanın arasında asla en küçük bir duygusal yakınlık olamazdı.

Aşağıda Daisy, genç adamla birlikte kokteyl içiyordu. Daisy onu Mark'ın sekreteri Paul Bradford olarak tanıştırdı. Mark'ın da, o anda o gün öğleden sonra beklenmedik bir biçimde çıkagelen bir kari

kocayla, kütüphanede iş konuştuklarını söyledi. Anlattığına göre Mr. Alexander, Mark'ın yeni kurduğu bir işe yatırım yapmasını istiyordu.

"Adam boşuna nefes tüketiyor, haberi yok," diye devam etti Daisy. "Mark iş dünyasında dürüstlüğüyle tanınır, ama Alexander'ın çok kötü bir ünü vardır. Üstelik karı koca bugün bir uçak kiralayıp önceden hiç haber vermeden çıkageldiler. Mark'ın en nefret ettiği kişiler davetsiz konuklardır."

"Çok kötü," diye mırıldandı Juliet, az önce Paul'ün kendisine getirdiği içki kadehine bakarak, "Yoksa... "

Mark onlara da gidip geceyi kumsalda geçirmelerini mi söyleyecek?"
"Ne?"

"Yok bir şey." Genç kız kokteylinde bir yudum alıp Paul'e döndü. "Bu çok güzel bir içki. Nedir?"
"Burada imal edilen romla yapılan yerel bir içki. İçinde meyve suyu ve nane olduğu için kadınlar bayılır, ama çok serttir. Fazla içersen kötü çarpar." Paul sevimli sevimli güldü. "Otelin barında çok tutulur."
"Otel mi? Ne oteli?"

Paul ile Daisy birbirlerine bakıp güldüler. Cevap veren Daisy oldu. "Gerçek bir antika. 1900 yıllarında yapılmış şato benzeri bir taş yapı. Şu anda ancak birkaç odası ve döküntü bir bari kullanılıyor. Gerçek otel demeye bin tamk ister. Ancak jeneratörle ışık verilebiliyor."

"Çok güzel, gözümün önünde canlandırabildim," diyerek güldü Juliet. "Ne kadar ilginç."
"Yarın akşam benimie oraya yemeğe gelir misin?" diye hevesle atıldı Paul.
Juliet cevap vermeye fırsat bulamadan içeri konuklarıyla birlikte Mark Bannerman girdi. Juliet onun, Paul'ün davetini duyduğunu ve kesinlikle onaylamadığını hemen yüzünden anladı. Bu gece Mark, üzerindeki siyah takım elbise, beyaz gömlekle inanılmayacak kadar yakışıklı ve çekiciydi. Ama aynı zamanda canının çok sıkın olduğu, neredeyse kavga edecek birilerini aradığı da belli oluyordu.

Juliet konukların ikisini de hiç sevmemişti. John Alexander salonda Mark'la ikisinden başka kimse yokmuş gibi davranıyor, karısı ise bol rimelli kirpiklerinin ardından Juliet'e küçümseyerek bakıyordu. Neyse ki Paul genç kızın yardımına yetişti de Juliet, yemeğe kadar onlarla vakit geçirmek zorunda kalmadı. Genç adam Juliet'e, evin çevresini gezdirdi, onu bahçede dolaştırdı. Neşeli, sevimli, içten bir insandı. Salona döndüklerinde de genç kız, yanında sürekli kendisini lafa tutan Paul'le oyalanarak vakit geçirmeye çahşıyordu. Ama sık sık Mark'ın bakışlarının onları üzerine dikildiğini fark ediyordu. Onların bu neşeli hallerinden, dostluklarından hiç de hoşlanmanuş gibiydi. Ne zaman birlikte bir şeye gülseler, ya da Paul genç kıza doğru eğilse, Mark'ın şimşekler çakan gözleri üzerlerine çevriliyordu.

En sonunda sert bir sesle,

"Paul! Buraya gelir misin, sana ihtiyacım var!" diyerek bu duruma bir son verdi.
Gereğinden yüksek çıkan sesi salonda tatsız bir yankı bırakarak çınladı. Paul sıkıntılı bir ifadeyle konuşmasını kesip, "Burada bekle beni," diye Juliet'e fısladıktan sonra patronunun yanına koştu. Juliet hiçbir şey anlayamamıştı. Bu adam, sekreteriyle de konuşmasına karışmazdı ya! Hem onu James' ten uzak tutacak her şeyi memnuniyetle karşılaması gerekmiyor muydu? Oysa tarih öncesinden kalma bir adam gibi davranıyordu.

Paul yemeğe kadar Juliet'iii yanına gelme fırsatım bulamadı. Mark onu yanında tutmayı başarmıştı. Yemekte ise Juliet, nasıl olduysa, kendisini John Alexander ile Mark'ın arasında oturur buluverdi. Besbelli bunu da Mark ayarlamıştı. Yemek boyunca John Alexander sürekli işten konuştu. Belli ki

Mark'tan istediğini koparamamıştı, ama bu aynı İçonulardan saatlerce söz etmesini engelleliyordu. Juliet için bu yemek, yaşamının en sıkıcı, en sinir bozucu yemeği olmuştu.

Yemek odasından çıkarlarken Paul genç kızın yanına gelip alçak sesle mmlıdandı. "Yarın akşam ne yazık ki birlikte olamayacağız. Mark, Alexanderlara havaalanına kadar eşlik etmemi istedi. Yarın sabah gidecek ve akşama dönmeyeceğim."

Yemek boyunca Juliet'in bastırıldığı tüm öfke o anda patladı. "Senden istenen görevler arasında dadılık yapmanın da olduğunu bilmiyordum."

Paul kıpkırmızı kesildi. "Benden isteneni yapmak zorundayım," dedi kuru bir sesle. "Mr. Bannerınan'ın yanında çalışmak benim için bir şans ve bu işimi tehlikeye atacak herhangi bir davranışta bulunmayı istemem. Programımız bozulduğu için üzgünüm ama..."

Juliet o sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu zaten. "Kusura bakma," dedi aceleyle. "Hiç önemi yok. Başka bir zaman çıkarız."

"Baksana," diye atıldı Paul heyecanla. "İşte sana bir öneri. Hafta sonu tatilini kullanıp benimle gelir miydin? Bir gece kentte kalır, yemeğe çıkar, dansa gider- dik. Ne diyorsun?"

Bu program çok çekici gelmişti. Juliet bir iki gün için olsun buradan uzaklaşıp kafa dinlemeye can atıyordu, ama duraksadı yine de. Paul sabırsızlıkla sordu. "Hafta sonu tatilin yok mu senin?"

"Evet, tabii ki var... James'le bu konuda anlaşmıştık. Yalnızca..." Evet, yalnızca Juliet'in, bir gecelik otel ücretini ödeyecek parası yoktu. Turist mevsiminde otel ücretleri iki katına fırlıyordu. Sönunda açıklıözülü davranınaya karar verdi. "Bak, gitmeyi gerçekten çok isterdim, ama otel parasını karşılayacak durumda değilim. Bu olanağı bulduğum bir başka zaman..."

Paul hevesle genç kızın sözünü kesti. "Neden bu mu? Ben sana ödünç veririm."

"Böyle bir şeyi kesinlikle kabul etmem," dedi Juliet, kararlı bir tavırla.

"Saçmalama! Daisy ile ikiniz birbirimizden hep ödünç alırsınız. Sık sık benden sigara parasını alırsınız."

Juliet güldü. "Bizim konuştuğumuz, sigara parasından biraz daha fazlası bir miktar galiba."

"Yoksa mali sorunların mı var, Juliet?" Mark'ın tam o sırada duyulan sesi çok anlamlıydı;

Juliet hızla döndü. "Hayır! Önemsiz bir konu hakkında. konuşuyorduk."

Paul atılıp açıklamaya çalıştı. "Juliet'i benden borç almaya ikna etmeye çalışıyordum."

Mark'ın hafifçe kısılmış gözleri düşünceli bakışlar

la Juliet'i inceledi. "Ve sen de buna karşı çıkıyorsun, öyle mi Juliet?"

İkisinin arasındaki gerilimden habersiz olan Paul coşkuyla sözlerine devam etti. "Ben yapacağımı biliyorum. Evli kız kardeşim Keys'de oturuyor. Seni bir geceliğine konuk etmekten memnuniyet duyar. Oraya gider gitmez onu ararım. Ne diyorsun?"

"Harika bir fikir diyorum. Buradan uzaklaşmak için can atıyorum." İçinde birden uyanan şeytanca bir düşünceyle Mark'a dönüp sahte bir tatlılıkla sordu. "Siz ne dersiniz, Mr. Bannerman?"

Mark tereddütsüz cevap verdi."Evet. Er ya da geç maskenin düşeceğini biliyordum. Tamasee'de uzun süre kalacak türden bir kız değilsin."

Juliet fena sarsılmıştı, ama briç oyuncularını salondan ayrılmaya kadar cevap verme fırsatını bulamadı ne yazık ki. Oyuncular salondan çıkınca Juliet, Mark'ın önüne geçip onu durdurdu. "Bir dakika lütfen, Mr. Bannerınan! Sanırım bana bir açıklama yapmak ve benden özür dilemek zorundasınız."

Mark'ın kaşları hafifçe yukarı kalktı. "Özür dilemek mi? Hangi davranışından ötürü senden özür

dileyeceğim, Juliet?”

Genç kızbirden patladı. “Evet, çok haklısın! Bana o kadar sık ve o kadar çok hakarete buldunuz ki, içinden bir tanesini bulup çıkarmak çok zor. Ama ben en sonuncu için, Paul’le konuşurken gösterdiğin davranış için özür dilemeni istiyorum.”

Mark buz gibi bir yüzle ona baktı.

“Özel bir yöne kaymadıkça Paul’le konuşmana kesinlikle karşı değilim. Ama onun duygularıyla oynamana da izin veremem. James o da bundan yara alır. Salt bana oyun oynamak için onu kullanmana izin vermem. Paul’e, çok zarar verebilir bu.”

“Sana oyun oynamak mı?” dedi Juliet, dehşetle. “Ne cesaretle böyle bir şey söyleyebiiyorsun!” “Çünkü yaptığın şey çok açıktı.” Mark bu konuşma ona sıkıntı veriyormuş gibi hafifçe yüzünü buruşturdu. “James’i elde etmek amacıyla kurduğun planı bozduğum için beni cezalandırmak istiyorsun. Bu arada da benim dikkatimi çekmeye çalışıyorsun. Ama hiç yararı yok, güzelim. Sana karşı en ufak bir ilgi duymuyorum. Ne metresim, ne de basit bir gönül macerası olarak...” Gözleri buz gibi bir ifadeyle genç kızın üzerinde dolaştı ve hafifçe gülümsedi. “Benim tipim değilsin.”

“Bunu en başta söylemen benim için gerçekten çok iyi oldu,” dedi Juliet hafifçe kısık, yumuşak bir sesle. “Ama kabul etmelisin ki, Paul gerçekten çok parlak bir koca adayı.” Mark’ın gözleri hafifçe kısıldı. “Bahçede dolaşırken bana uzun uzun kendinden söz etti. Geleceği parlak, Miami’riin toprak sahibi zengin ailelerinden birinin oğlu... Gerçekten benim için bulunmaz bir koca adayı.” Gözlerini hafifçe süzerek fısıldadı. “Onu kaçırmamalıyım. Ustelik daha şimdiden onu çok etkilemiş durumdayım. Üstelik bu hafta sonu da... nasıl desem, onu benimle evlenmeye zorunlu bırakmak için bulunmaz bir fırsat. Evet biraz fazla hızlı davranıyorum, ama anlarsın ya, benim de fazla zamanım yok. Eğer elimi çabuk tutmazsam başka bir kız çıkarıverir, öyle değil mi? Tabii Paul’ün geliri, Bannermanlann milyonlarıyla kıyaslanamaz,” diye ekledi, Mark’m birden rengi değişen yüzüne bir göz atarak. “Ama senin gibi gözünden hiçbir şey kaçmayan bir ağabeyi varken James’ in üzerinde durmak boşuna. Hedef değiştirip Paul’lc ilgilenmek daha akıllıca olur.”

“Bana meydan mı okuyorsun?” diye fısıldadı Mark, dişlerini sıkarak.

“Neden olmasın? Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?” Genç kızın yüreği deli gibi çarpmaya başladı. Giriştiği, tehlikeli bir oyundu, ama bir kez olsun bu adamı çileden çıkarabilmek onun için bir zaferdi!

“En azından denerim.”

“Belki. Ama Paul’e gidip açık açık konuşmaya kalkarsan, ona benden uzak durmasım söylersen, nedenini öğrenmek isteyecektir. Ve eğer nedenini söylersen sana asla inanmaz. Herkes beni, senin gibi bir canavar olarak görmüyor ne yazık ki. Daisy bile senin önyargılı olduğuna inanıyor. Her neyse, hangimizin kazanacağını izlemek çok ilginç olacak, öyle değil mi?”

Mark cevap vermedi. Juliet’i süzen gri gözlerinin derinliklerinde garip, düşünceli bir ifade vardı. Onu en sonunda susturabilmiş olmanın hazzıyla Juliet’in üzerine ilk kez güven gelmişti. Neşeli bir tavırla devam etti.

“Paul ne kadar temiz ve saf bir çocuk, değil mi?, Ah, tabii şimdiye kadar elde etmeyi başardığım erkeklerden biraz farklı, ama ben değişiklikten hoşlanırım.” Uzun ojeli tırnaklarını gözden geçirdikten sonra hafifçe esnedi. “Henüz, otelde mi kalayım, yoksa kardeşinin evinde mi, bir karara varamadım. Aslında otel planlarıma daha uygun tabii. Ama bir nişan yüzüğü için saygınlık önde gelir. 0 yuzden kardeşinin evi belki daha iyi olur. Ne dersin?”

“Paul’ü planlarından çıkarsan daha iyi olur.” Mark kendini toplamış gibiydi. Hatta gözlerinin

derinliklerinde gizli bir gülümseme bile seziliyordu. "Fikrimi değiştirdim. Alexanderları Daisy uğurlayacak. Paul burada kalıyor. Eğer kentte bir hafta sonu geçirmek istiyorsan, Daisy'yle gidebilirsin. Ama seni uyarayım, gece yaşamından pek hoşlanmaz."

"Daisy'yle gidecek param olmadığım biliyorsun. Maaşımı sen ödediğine göre, henüz para almadığrnu da bil- men gerek. Bu bile hoşuna gidiyordur."

Mark cevap vermedi, ama bir Şeyler araştıran gözlerle genç kıza bakmaya devam ediyordu.

"Graham öldükten sonra neden o laboratuvarıda çalışmayı bıraktın?" diye sordu ansızın.

"Değişiklik istedim," dedi Juliet kısaca.

"Değişiklik mi? Yoksa Graham'ın ölümüyle çok mu kötü yıkılmıştı?"

"Bu inanması o kadar g bir Şey mi?" diye sordu

Juliet, buz gibi bir sesle.

"Hayır ama belli koşullarda tatsız bir Şey de olabilir."

"Tatsız mı? Neden? Hangi koşullarda?"

Bu sorulara cevap vermek yerine Mark, sakın bir sesle konuşmaya devam etti.

"Graham Laboratuvarı'nın mali defterlerine baktım. Nasıl bunu başardığımı merak ediyorsan, açıklayayım... Graham Laboratuvarı, Bannerman Şirketler Topluluğu'nun bir kolu tarafından finanse ediliyordu. Bu yüzden hesaplarını kontrol etme olanağım vardı. Defterlerden, senin hiçbir bilimsel kariyeri olmayan, bu alanda bir çalışma yapmamış biri olduğunu gördüm. Başka bir deyişle Graham'ın koruyuculuğu altında çalışmaları yrtyordun. Paranı da o cebinden ödüyordu. Senin dışında ekipteki herkes alanında önde gelen doğa biimcileriydi. Bir tek amatör sendin. Tekrar soruyorum..., neden?"

"Sence neden?" diye kaçamak bir yol seti Juliet. Eli ayağı buz kesmişti, için için ürperiyordu.

"Bence sen, Graham'ın metresi olabilirsin pekilla," dedi Mark, büyük bir serinkanlılıkla.

Bu sözler Juliet'in yüzüne bir tokat gibi indi. Onun böyle bir Şey yapabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. David Graham'ın kızı olduğunu öğrendiğini sanıııştı. Juliet gözleri akınak akınak, yumruklarını sık. Böyle bayağı bir suçlamayı yalanılamak zorunda kalmak bile aşağılayıcıydı.

"Sen aşağılık, soysuz bir adamsın! Sen.. Aman Tanrım! O karısını deli gibi severdi! Ne onun ne de karısı için dünyada başka biri olamazdı!"

"Pekala, gerçek neden, Graham olmayabilir," dedi duyarsız bir sesle. "Ama yaşamında zemediğim bazı Şeyler var. Ya da bazı kimseler. Ne zaman Graham' den ya da onun ölümünden söz etsem, irkiliyorsun."

Mark'ın gözleri, Juliet'in içini okumak istercesine büyük bir dikkatle bakıyordu. Juliet'in bakışları ise kivilcimlar saçıyordu ve nefret doluydu.

Yanakları alev alev yanıyor, burun delikleri öfkeyle açılıp kapanıyordu. Ona kendisi ve annesiyle babası hakkında hiçbir bilgi vermek istemiyordu. Kendisi için bunca değerli anısı olan bir Şeyi onunla paylaşma düşüncesi bile tüylerini rpertiyordu. Ona asla söylemeyecekti, asla!

"Cehennemin dibine git!" diyebildi en sonunda, nefretle.

Mark ağır ağır gülümsedi. "Belki de gidebilirim. Ya da seninle beraber gideriz. Her neyse, sen sırlarını kenline saklayabilirsin. Geçmişin ya da yaşamına giren erkekler beni o kadar da fazla ilgilendirmiyor. Şu andan itibaren geleceğindeki erkek olmaya kararlıyım. Çünkü kadınlarımızı başkalarıyla, hele l bir erkekle paylaşmaktan hiç hoşlanmam."

Juliet kulaklarına inananuyordu. Yanlış duymuş olacaktı. Aptal aptal Mark'ın yüzüne bakakaldı. Boynundan başlayarak yüzüne doğru bir kırmızılk yayıldı. "Sen... sen delirmişsin... Beş dakika önce

benden nefret ediyordun!"

Mark'ın gözlerinin içi güldü. "Sonra, gerçekte seni istediğimi anladım," dedi gayet sakin. "Paul hakkında 0 masalları anlatırken. Espri duyarlılığı olan kadınlardan çok hoşlamrım."

"Senin bu kadar tehlikeli bir insan olabileceğini düşünmezdim! Beni James'ten uzak tutmak için yapmayacağıın şey yok. Bunu da onun için yapıyorsun, değil mi?" Juliet güçlükle soluk alabiliyordu. Mark'ın yüzü birden karardı sanki. "James'i bu işe karıştırma. Onunla hiçbir ilgisi yok."

"Aman Tanrım!"Yalnızca onu korumak için işi nerelere vardırıyorsun?"

Mark'ın kaşları hafifçe çatıldı. "Ne gibi dürtülerle bunu yaptığımı ben de tanı olarak bilmiyorum, ama emin ol, James'i korumak bu dürtülerden biri değil. Ben o kadar fedakür biri değilimdir. Ne Paul Bradford'un, ne de James'in sana sahip olmasına izin vermeyeceğim. Sen benimsin."

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 01, 2007, 05:14:00 ÖS

Juliet ellerini alev alev yanan yanaklarına götürdü. "Se... sen ne demek istiyorsun?"

"Ada dışında bir hafta sonu geçirmek istiyordun, değil mi? Bu hafta sonunu ben sana öneriyorum,"

"Neden.., nasıl?"

"Sana, bana eşlik etmeni ve bana güzel saatler geçirmenin karşılığını cönıertçe ödemeyi öneriyorum."

"Ne... ne demek istediğini anlayamıyorum...."

"Oysa ben son derece açık konuşuyorum. Seni istediğimi söyledim. Senin de bana karşı tümüyle ilgisiz olmadığını biliyorum. Bu hafta sonu her ikimiz için de çok zevkli bir başlangıç olabilir. Böylece.., birbirimize karşı duygularımızı, nasıl desem, araştırma olanağını bulabiliriz, Kim bilir, belki de birbirimizi çok hoşnut ettiğimizi görür, bunu daha kalıcı bir beraberliğe dönüştürebiliriz."

Juliet derin bir soluk aldı. Şimdi biraz sakinleşmişti. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun, Mr. Bannerman, yoksa metresiniz olmayı mı?"

"Size elbette karım olmanızı teklif etmiyomım, Miss Welborn," diye cevap verdi Mark, kaşlarını kaldırarak. "Ama eğer güvenceye her şeyden çok önem veriyorsanız, hatırlatırım ki, en iyi güvence paranın ken:lisidir. Ve bana hoşça vakit geçiren kişilere karşı çok cömert olduğumu da belirteyim. Size söz veriyorum, düş kırıklığına uğramazsınız."

Juliet kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Mark'ın sesindeki buz gibi kayıtsız ifade müthiş yaralayıcıydı.

"Kusura bakmayın, ama çabanız boşuna olacak, Mr. Bannerman." Gülümsemeye çalıştı. "Paranızı harcamanın vereceği büyük zevk bile, size duyduğum nefreti bastıramaz. Sanırım bu gerçeği artık kabul etmeniz gerek."

"Beni kıskırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Açık söylemek gerekirse, hakkımızda düşündüğüm birkaç şeyi yüzünüze söyleyerek beni buradan kovmanızı sağlamaya çalışıyorum."

"Aynı ayrıcalığı bana da tanır mısınız?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şu anda hissettiğin şey nefret değil. Bundan emin olabilirsin," dedikten sonra kötü kötü gülümsedi Mark.

İşte o anda film koptu ve Juliet çaresizlikten ne yapacağını bilmez bir halde elini kaldırıp bir tokat

attı ona. Ama hemen ardından Mark 'ın gözlerindeki hoşnut ifadeden çok yanlış bir şey yaptığını da anladı.

"Hiçbir meydan okumayı karşılıksız bırakmam," diye mırıldandı Mark, derinden gelen bir sesle.

Sonra genç kızı cansız bir kukla gibi kollarının arasına alıp kendine çekti. Juliet deli gibi çırpınıyordu, ama Mark hazırlıklıydı. Onu kavrayan parmakları birer çelik mengene gibi kasılınca Juliet acıdan hareketsiz kalıverdi. Tiz bir çığlık sesi, Mark'ın dudakları arasında boğuldu. Öpüşleri acımasız bir cezalandırma ve vahşice bir öfkenin hoyratlığıyla doluydu. Genç kızı kalçalarından tutup öyle acımasız bir güçle kendi bedenine bastırıp ki, Juliet yumuşak vücudunun onun sert kaslarının üzerinde ezildiğini hissetti. Var gücüyle onun okşayışlarına karşı koymaya çalışıyordu. Ama saniiyeler geçtikçe kendi gövdesi bilincine baş kaldırmaya, için için yayılan ürpertilerle bu okşayışlara karşılık vermeye başladı. Dudakları genç adamın öpüşleri altında yumuşayınca, Mark'ın öpüşleri de değişti, kaba bir cezalandırmadan tatlı okşayışlara dönüştü. Sonra genç kızın başını arkaya atıp dudaklarını ince, uzun boynunda gezdirmeye başladı.

Juliet'in başı dönüyor, düşünceleri bulanıklaşıyor, sanki bir zevk denizinde başıboş yüzüyordu. Kulaklarına uzaklardan derin derin alınan sık soluklar geliyordu. Bunun kendi solukları olduğunu anladığı zaman dehşete kapıldı. Tam o anda Mark ansızın onu bırakıverdi.

"Bir dahaki sefere bana meydan okuma," diye fısıldadı Mark.

Juliet titreyen eliyle dudaklarını sildi. "Bunu nasıl yapabildin?" dedi zor duyulan bir sesle. "Ben... bu... buradan gidiyorum... hemen yarın... Ne yaparsan yap umurumda değil!"

"Hayır, gidemeyeceksin."

"Gideceğim. Eğer yuzmem gerekse bile gideceğim!"

"Eğer gidersen ömür boyu bir yerde çalışamazsın. Bundan emin ol." Mark'ın sesi duyarsız, kaskatıydı.

Juliet duyduklarına inanamıyordu. "Sana inanmıyorum!"

"İnansen iyi edersin. Yaşamını söndürürüm."

Juliet derin bir soluk aldı. "Yalnızca blöf yapıyorsun"

"Ben hiçbir zaman blöf yapmam."

"Peki kalıyorum, ama yalnızca James'i yüzüstü bırakmamak için."

Mark'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "James'in bu işle hiçbir ilgisi yok. Ben öyle istediğim için kalıyorsun."

Juliet duraksadı. "Ancak bir daha böyle öpmeyeceğine söz verirsen kalırım."

Mark'ın gözlerindeki kaskatı, sert bakışlar yumuşadı, genç adam belli belirsiz gülümsedi. "Peki... Seni bir daha 'böyle' öpmeyeceğime dair söz veriyorum. Tabii sen beni kıskırtmadığın sürece."

Juliet ona ateş püsküren gözlerle bir süre baktıktan sonra genç adamı itip, merdivenlere doğru yürüdü. Odasına çıkıp kapıyı kilitledikten sonra yatağına oturup yürek atışlarının normale dönmesini bekledi. Gövdesinde, dudaklarında hı onun dokunuşlarını hissediyordu.

Yatağa girdiğinde akhnda tek bir şey vardı. O da kitabı bir an önce bitirip buradan gitmek.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah Daisy konukları uğurlamak için hazırlanırken Juliet ondan, Mark'ın Paul'ü New York'a gönderdiğini öğrendi. Genç adam o akşam uçağa biniyordu.

Juliet bir süre bütün bir hafta sonu boyunca Bella Vista'da ne yapacağını düşünürken en sonunda

Daisy' nin önerisine uyup kasabaya inmeye karar verdi. Biraz alışveriş yaparak oyalanabilirdi. Bu düşünceyle alalece giyinip Daisy'ye yetişmeye çalıştı. Yoksa Cora'ya telefon edip Sam'in cipini istemesi gerekiyordu.

Koridorda koşarcasına ilerlerken, tam o sırada kücüphaneden çıkmakta olan Mark'la çarpıştı. "Nereye gidiyorsun?" dedi Mark, genç kıza baştan aşağı süzerek. "Kasabaya." Juliet hiç duraksamadan koşar adım yürümeye devam ediyordu. Ama Mark ona yetişip birlikte yürümeye başladı.

"Nasıl gideceksin?"

"Yürüyerek."

"Saçmalama. Kasaba buradan tam on dört mil uzaklıkta. Seni ciple götürürüm. Hem seninle konuşacaklarım da var."

Juliet, itiraz etme şansına sahip değildi. Birlikte cipe bindiler. Genç kız yan gözle ona baktığında genç adamın o sabah bir blucinle, spor bir gömlekle giymiş olduğunu gördü. Yuzu nde inatçı, bir şeylere kafayı takmış bir adamın ifadesi vardı.

"Ee, ne istediğimi sormayacak mısın?" diyerek, Juliet'e yarı gülen, yarı alaycı bir bakış yöneltti.

"Peki, ne istiyorsun?"

Mark bu kez açık açık güldü ve cıvı çalıştırdı. "Dün gece için özür dilemek istiyorum. Birisini kızdırmayı başardığım zaman buna devam etmek gibi kötü bir huyum vardır. Her neyse..." diye ekledi, aldırma bir ifadeyle, "Özür dilerim. Dün gece çizgiyi aştım."

Bu itiraf o kadar ani olmuştu ki, Juliet bir süre hiçbir şey söyleyemedi. Onun özür dileyebileceğini düşünemiyordu bile. Ustelik bir gece önce söylediklerinde ciddi olduğunu sanmıştı genç kız.

"Daha birkaç ay burada yaşayacak ve çalışacaksın," diye devam ediyordu Mark. "Her ikimiz de bu tür bir tatsızlığın çıkmasını istemeyiz. Her şeyi açık açık orta- ya koyup, birbirimizi olduğumuz gibi kabul etmemiz en iyisi olacak."

Juliet, Mark'a bakakalmıştı. Yani şimdi düpedüz teslim mi oluyordu bu inatçı adam? Kuşkulu düşünceler kafasında dolaşip duruyordu genç kıza.

"Yani benim buraya geliş nedenlerim hakkındaki düşüncelerinden vazgeçtiğini mi söylemek istiyorsun? Söylediklerimin doğruluğuna inanıyor musun artık?"

Mark duraksadı. "Senin buraya geliş nedenlerin yalnızca seni ilgilendirir. Ozeilikle, artık bir kez buraya gelmiş bulunduktan sonra. Ustelik işini iyi yapıyorsun, James senden memnun. Ben yalnızca dün gece seni öptüğüm için özür diliyorum," diye açıkladı.

Juliet öfkeden yüzüne ateş bastığını hissetti. Hiçbir şey değişmemişti! O yalnızca buradan ciddi ciddi gitmeyi düşünmesine neden olabilecek bir öpücük için özür diliyordu. Tabii gitmesini istemiyordu, çünkü James ondan memnundu! Ya da... yoksa.., dün gece kendisini öptü diye, genç kızın umutlanacağını mı düşünüyordu?

Çıkarıcı, servet avcısı bir kız, bir öpücüğü gayet ustalıkla kullanıp bundan yararlanabilirdi! Bu düşünceyle Juliet müthiş bir öfkeye kapıldı. Yanakları alev alev yanıyor, gözlerinden kıvılcıklar püskürüyordu.

"Aslında senin gerçekten söylemek istediğin, her ikimum değil de, senin böyle bir komplikasyon istediğin, değil mi?"

"Sen de istemezsin, değil mi?" dedi Mark, çok sabırlı ve mantıklı bir havayla. "Bana karşı ne tür duygular duyduğunu çok açık bir biçimde ifade ettin ve..."

"Ve senin de, dün geceki öpücüğü kullanıp seni ağıma düşürmeye çalışacağım diye ödün kopuyor, değil mi?" diye onun sözünü kesti Juliet, soluk soluğa. "Boş versene sen! Dünyada kalan son erkek olsaydın, yine de sana parmağımın ucuyla dokunmazdım!"

"Anlaşılan bir türlü başarılı olamıyorum," dedi Mark, sanki pek uzulmüş gibi. "Amacım Özür dilemekti, seni daha da kızdırdım."

"Sen buna özür dilemek mi diyorsun?" diye haykırdı Juliet. "Deminden beri bütün yaptığın, sana ilişkin birtakım umutlar beslememem gerektiğini ima edip durmak! Bu gerçeği bir geri zekülü bile anlar!"

"O halde yine düşman olarak kalacağız, öyle mi?" Mark'ın yüzü kıpırtısızdı, ama sesinden, gülmemek için kendini güç tuttuğu anlaşılıyordu.

"Evet, öyleyiz! Sen korkunç bir insansın! İlk önce kartelin tuttuğu bir tele-kızdım, sonra James'i ağma düşürmeye çalışan bir çıkarıcı oldum! Sonra da... benim... en değer verdiğim, saydığım kişiyle ilişkim olduğunu iddia ettin..." Genç kızın sesi titredi, sustu. "Şimdi de yarım ağızlı bir özür dilemeyle beni öptüğünü ve hafta sonunu birlikte geçirmeyi önerdiğini unutmamı bekliyorsun!"

"Gerçekten de ilişkimiz düzelmemeye mahkûm bizim." Genç adamın sesindeki garip tonu hissederek, onun yüzüne bakan Juliet, kuşkusunun doğru olduğunu anladı. Mark gerçekten de için için eğleniyordu onunla. "Ne zaman bir araya gelsek kavga edeceğiz anlaşılır. Sakin, normal bir dostluk için nefretimiz biraz fazlaca derinlere kök salmış. Belki de düşman olarak kalmamız daha iyi."

"Ben öylesine razıyım," dedi Juliet, buz gibi bir sesle. Az sonra her birinin önünde küçük bir sebze bahçesi olan evleriyle, sevimli kasabaya gelmişlerdi. Mark tam cipi park edeceği sırada liman yönünden bağırarak bir adamın kendilerine doğru koştuğunu gördüler. Mark sert bir frenle aracı durdurdu. "Ne oluyor?" diye seslendi adama.

"Mr Mark..." Adamın söylediklerini Juliet anlayamamıştı. Ama Mark anlamış olmalı ki, cipi hızla hareket ettirip limana yöneldi.

Kıyıda birkaç balıkçı denizden birini çıkarıyordu. Juliet'in gözlerinin önünde dehşet verici görüntüler canlandı hemen. Parçalanmış bir gövde, kan... Oysa çı kardıkları gövdede kan görülüyordu. Üstelik hareketsiz de değildi. Tam tersine bir nöbet geçiriyormuş gibi titriyor, çırpınıyordu.

Mark cipten atlayıp adamlara doğru koştu. Juliet de podan fırlayan Cora'nın da o yana koştuğunu gördü.

Juliet de oraya vardığında "Ne olmuş?" diye merakla sordu Mark'a. Mark, yerde yatan gövdenin üzerine eğilmişti. Juliet'e cevap vermedi. Onun yerine cebinden bir deste anahtar çıkarıp Cora'ya uzattı.

"Ne getireceğini biliyorsun, durma koş!"

"Ne olmuş?" diye tekrar sordu Juliet yalvarırcasına. Bu kez Cora'ya yöneltmişti sorusunu, ama kadın dönüp bakmadı bile genç kıza.

"Vatoz balığı çarpmış," dedi Mark omzunun üzerinden. "Balık tutarken olmuş. Onu doktora götürün— ceye kadar ilk yardımı sağlayacak bir şeyler getirecek Cora. Ama acele etmemiz gerek. Lanet olsun!" Öfkeyle içini çekti. "Helikopter yok. O Tanrının cezası adamların kadın götürmek için kente gitti." Mark ayağa kalkıp seri emirler yağdırdı çevredekilere. Altı balıkçı gövdeyi kaldırıp mendireğe doğru götürdüğünde Juliet bunun genç bir delikanlıya ait olduğunu gördü. Çocuğun gözleri acıyla irileşmişti. Juliet nasıl yardımcı olacağını bilmez bir halde peşlerinden gidiyordu.

"Vatozun öldürücü olabileceğini bilmiyordum hiç," dedi heyecanla.
"Sinir sisteminin salgısı, özellikle alerjik bünyeliler için öldürücü olabilir."
"Burada bir sağlık görevlisi yok mu?"

"Var. Ama o da izin gününde, lanet olsun! Bu çocuğun derhal hastaneye kaldırılması gerek! Onu 'Deniz Cadısı'yla götüreceğim. Dilerim zamanında yetiştiririm."
Zarif, beyaz yatın güvertesine çıktıklarında Mark adamlardan çocuğu yavaşça kamaradaki bankın üzerine yatırmalarını istedi. Bu arada Cora ilk yardım çantasıyla yetişmişti. Mark içinden bir ampul çıkarıp kırdı, içindekini dikkatle bir enjektöre çekti.

"Ben de seninle geleyim mi?" diye soruyordu Cora.
"Hayır. Burada kalıp bizim hastaneye geldiğimizi habr vermen gerekiyor." Başını kaldırdı, gözleri Juliet'e takıldı. "İğne yapmayı biliyor musun?"
"Evet."
"Ama gerçekten biliyor musun? Eğer yanlış bir şey yaparsan daha kötü olabilir. Yolda bir tane daha yapmamız gerekebilir."

"Annem şeker hastasıydı. İnsülin yapardım."
"İyi. Yararlı olabilirsin. Sen benimle gel."
Sonra, Juliet'le yaşlı bir adamı, oğlamın yanında, kamarada bırakıp Cora ve diğer adamlarla birlikte güverteye çıkan Mark merdivenlerde kayboldu.

Yaşlı adamın, çocuğun büyükbabası olduğunu anladı Juliet çok geçmeden. Adam titreyen elleriyle, delikanlının terli alındaki saçları geriye atıyor, bir yandan da yerli şivesiyle yanık bir ezgi mırıldanıyordu. Juliet dikkatle dinlediğinde bunun ağıta benzer bir şey olduğunu anladı.
"Ne annesi vardır, ne babası.. İyi çocuktur, sözümü dinler. Ama limanda balık tutma derim, beni dinlemez. Gelir vatoz çarpar,.. Beni dinlemez..."

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 01, 2007, 05:29:59 ÖS

Ama çocuk onu dinliyor olmalıydı ki, yaşlı adamın ellerinin yumuşak dokunuşlarıyla sakinleşmişti. Yatın motorları çalışmaya başladığında ayaklarının altındaki zemin titremeye başladı.

Bu arada çocuk derin bir uykuya dalmıştı. Kasları seğirmeye devam ediyordu, ama bilinçsizdi. Juliet elini delikanlının ainına koyduğunda, buz gibi olduğunu fark etti. Yaşlı adam hiçbir şey fark etmemiş olmalı ki, öylece başucunda duruyordu.

Juliet onu telaşlandırmadan kamaradan çıktı ve yatak odası biçiminde düzenlenmiş diğer kamaralara geçti. Her birinde özel banyo bölümü olan iki kamaradan sonra, içinde çift kişilik bir yatak bulunan büyük kamarada, dolabın içinde battaniyeler ve yatak takımları buldu. Bir battaniye alıp hızla delikanlının bulunduğu, salon biçiminde düzenlenmiş olan geniş kamaraya geçti. Battaniyeyi dikkatle oğlanın buz kesmiş gövdesine sardı.
"Miss, torunum iyileşecek mi?" diye soruyordu yaşlı adam kaygıyla.

Juliet ona gülümsedi. "Elbette. Siz onu sıcak tutmaya bakın. Ben yukan çıkıp Mr. Mark'la konuşacağım."

Kaptan köşkünde Mark gözlerini ileri dikmiş, yüzü heykel gibi, dümen başında duruyordu. Genç kız gelip yanında durduğunda dönüp ona baktı.

“Ne oldu?”

“Ben... bilmiyorum, emin değilim. Ama çocuk buz gibi. Şoka girmiş olabilir.”

Mark cebinden ince bir yaprak sigarası çıkarıp düşünceli bir ifadeyle yaktı. “Şoka girmişse acıdandır. Ama bir de alerjik bir bünyesi varsa, o zaman iş ciddileşebilir. Gerekli bakım ancak hastanede sağlanabilir.” Sigarayı dişlerinin arasına kıstırdı. “Sen elinden geleni yap. Yaşlı adamı da korkutmarnaya dikkat et.”

Onun yanında birden garip bir güven duyan Juliet çok şaşırıldı. Ne bir gerginlik, ne bir telaş vardı genç adamın üzerinde. Ne yapacağını bilen bir insanın gerçekçi yaklaşımı içindeydi. Bu da Juliet’e tanımlanması zor bir güç veriyordu.

“Keşke sağlık görevlisi yerinde olsaydı.”

“Orada ben suçluyum,” dedi Mark, sigarasından derin bir nefes çekerek. “Bugün izne çıkabileceğini ben söylemiştim.”

“Ama böyle bir şey olacağını bilemezdim ki!” diyen Juliet, orada fazla kalmayıp delikanlımın yanına indi.

Çocuk uyuyordu ve teni hI buz gibiydi. Ama ürpertiler ve seğirmeler geçmişti. Juliet’in onun yanında oturup delikanlının kendine gelmesini beklemekten ya da durumunda bir değişiklik olup olmadığını denetlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Bu arada yaşlı adam Juliet’e çocuğun öyküsünü anlatıyordu. Çocuk evlilik dışıydı. Annesi de oğlunu kendi annesiyle babasına bırakıp kentte çalışmaya gitmişti. Barlarda şarkıcılık ve fahişelik yapıyordu. Yıllardır ondan haber alamamışlardı. Yaşlı adam kızını öldü kabul ediyordu artık. Karısıyla kendisinin artık tek yaşama nedenleri torunları Carlos’tu. Ve Mark bu çocuğun yaşlı çift için ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Juliet bunları dinledikten sonra Mark’ın bu olaya neden bu kadar önem verdiğini daha iyi anladı.

Bir saat kadar sonra yaşlı adamla acil servisin bekleme salonunda oturmuşlar, birinin ellerine tutuşturduğu kahvelerini içiyorlardı.

Mark hızla içeri girdi, yaşlı adamın yanına gelip elini omzuna koydu. “Carlos’u özel odaya alıyorlar. Hızla iyileşecek. Senin için Key Palms Oteli’nde oda ayırttım. Çok yoruldu. Burada oturmamın hiçbir yararı olmaz.”

Oysa yaşlı adam son derece inatçıydı. Kesinlikle oradan ayrılmayacağını, torununun kendine gelmesini bekleyeceğini söylüyordu.

Mark’a söyleyecek bir şey kalmamıştı. “Peki. 0 halde ben Miss Wellborn’u otele bırakıp buraya dönerim.”

Juliet, ne yapacağını bilmez bir halde ayağa kalktı. Yanındaki küçücük el çantasında birkaç dolar ve bir rujla bir taraktan başka bir şey yoktu.

“Merak etme,” dedi Mark. “Ücret ödemen gerekmiyor. Otelde bir dairem var.”

Asansörle aşağı inerlerken, “Yaşlı adam gerçekten bütün gece orada oturacak mı?” diye sordu Juliet. “Carlos’un odasına portatif bir yatak koydurttum. Akşam yemek de verecekler. Onun torununun başındanaynımayacağım tahmin etmeliydim. Neyse ki Carlos hızla iyileşiyor.”

Taksiye bindiklerinde akşam olmak üzereydi. “Aç mısın?” diye sordu Mark.

“Hem de çok.”

“0 halde sana otelde yemek göndermelerini söylerim.”

Anlaşılan yemekte birlikte olmayacaklardı. Juliet hiçbir şey söylemedi. Gereksiz sözleri kaldırmayacak kadar kritik bir durum vardı ortada. Mark'ın dairesinde kalmak Juliet'in hiç hoşuna gitmiyordu, ama yapacak başka bir şey de yoktu. Üstelik Mark otelde değil, hastanede kalacağını söylemişti.

Çok lüks otelin çatı katına çıktıklarında, Mark açıklama yaptı. "Daireyi çok az kullanırim. Yalnızca işle ilgili konuklarımı ağırlamak için... Bu nedenle burası hakkında fazla bir şey de bilmem. iç düzeni hakkında sana fazla bir bilgi veremeyeceğim."

Gerçekten de daire, bütün güzelliğine rağmen tipik bir otel dairesiydi. Özel bir daire görünümünde değildi.

Mark telefonla aşağıdan bir mönü istedi. İçki önerisini Juliet geri çevirdi. "0 halde garson gelince ne istiyorsan ısmarlarsın. Her şey dairenin hesabına yazılır. Köşedeki çekmece de bir fazla anahtar olacak. Lobide ise bir butik var. Bir şey almak istersen dairenin hesabına yazdırırsın." Kapıya doğru yürüdü genç adam.

"Bir isteğin var mı?"

"Şey, James'e benim de buraya geldiğimi haber vermiş miydin?"

Mark kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Hayır. Ama isterse kolayca öğrenir. Başka bir şey?" diye sordu belli belirsiz bir sabırsızlıkla. Juliet başını iki yana sallayınca da, "İyi o zaman. Yarın sabah görüşürüz," dedikten sonra aceleyle çıktı.

Bir saat kadar sonra nefis bir yemek yemiş olan Juliet, bir duş aldıktan sonra yatmaya hazırlanıyordu. Büyük bir hızla gelişen olaylar Mark Bennerman hakkındaki düşüncelerini altüst etmişti. Onun tamdığı Mark Bannerman'in, endişeli yaşlı bir adamı yalnız bırakmamak için bütün bir geceyi hastanede geçirebileceği düşünülmezdi. Öte yandan bir an önce daireden çıkıp gitmek istemesi, kendisine varlığı gereksiz bir fazlalık gibi davranması, ayrılırken bir iyi geceler bile dememesi, içinde düş kırıklığına benzer garip bir duygu da uyandırmıştı.

Tam yatmak üzere soyunuyordu ki, yanında, uyurken giyebileceği hiçbir şeyin olmadığını hatırladı. Ne yapacaktı? Tabii iç çamaşırlarıyla, ya da bornozla yatabilirdi. Ya da... Juliet birden çocukça bir yaramazlık yapmanın keyfiyle soyundu, çırılçıplak yatağın serin çarşafı arasına giriverdi.

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 01, 2007, 05:38:18 ÖS

BEŞİNCİ BÖLÜM

Juliet bir kapının hafifçe kapanma sesiyle uyandı. Yoğun bir sis perdesi ardından, aynı sesi uykusunun arasında bir kez daha duyduğunu hatırladı. Uyku sersemi, nerede olduğunu çıkarmaya çalışırken, yatağının hemen yanında elinde bir kahve fincanıyla Mark'ın durduğunu fark etti. Genç adam tıraş olmuş, ıslak saçlarından belli olduğu kadarıyla az Önce duş da yapmıştı.

"Hadi kalk artık, Uyuyan Güzel," diye mırıldandı gülümseyerek.

Juliet uyku sersemliğini atmaya çalışarak yatakta hafifçe doğruldu, sonra ince çarşafın altında çırılçıplak uyuduğunu hatırlayıp telaşla çarşafı kollarının altına sıkıştırdı. Mark'ın gözleri ağır ağır

genç kızın çıplak omuzlarından, çarşafın altında kıvrımları açıkça belli olan gövdesine doğru kaydı.

"Hiç merak etme." Mark'ın az Önceki gülümsemesi daha da genişlemişti şimdi. "Çok güzelsin." Juliet onu duymamazlıktan geldi. "İçeri nasıl girdin? Kapıyı kilitlemiştim!"

"Evet, biliyorum," dedi Mark, onu yatıştırmak ister gibi. "Ama mutfakta, buzdolabının hemen yanında bir servis kapısı olduğuna dikkat etmemişsin. İyi ki de varmış. Çünkü Carlos kendine gelince, sabaha karşı saat dörtte buraya uyumaya geldim."

"Anlıyorum." Juliet bir süre bekledikten sonra sabırla konuştu. "Eğer o kahveyi masanın üzerine bırakma nezaketini gösterirsen ben de, sen çıkar çıkmaz içebilirim."

"Şimdi içsen daha iyi olur. Yoksa soğur." Abartılı bir masumiyetle Juliet'e gülümsedi Mark.

"Lütfen!" Juliet'in sesi sertleşmişti. "Kalkıp giyinmek istiyorum."

"Sana engel olan mı var?"

"Saçmalama! Sen bu odadan çıkmadan kalkıp giyinmeyeceğimi çok iyi biliyorsun."

"Ama neden, anlamıyorum. Daha önce görmediğim bir şeyi göreceğim değilim ya!"

Juliet söyleyecek hiçbir şey bulamadan ona bakakaldı.

"Şafak sökerken bu odaya girdiğimde nefis bir manzarayla karşılaştım," diye devam etti Mark. "Her zaman çırılçıplak mı yatarsın?"

Juliet birden yanaklarına ateş bastığını hissetti. Şimdi, uykusunun arasında bir kapının açılıp kapandığını duyduğunu hatırlıyordu. "Ne hakla odama gizlice giriyorsun?" diye haykırdı dehşet içinde.

"Uyurken yastığa sarıldığını biliyor muydun?" Mark kahveyi masaya koyduktan sonra, gelip yatağın kenarına oturdu. "Doktorlar bunun güven eksikliğini gösteren bir alışkanlık olduğunu söylerler. Ne dersin?" Mark bir süre sustuktan sonra gülümseyerek devam etti. "Bu insana birtakım ilginç olasılıkları hatırlatıyor."

Juliet ateş püsküren gözlerle ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. Çıkmak için onun yalvarmasını mı bekliyordu Mark. Ama yalvarmayacaktı. Oylece yatıp onun, söyleyeceğini söyledikten sonra yorulup gitmesini bekleyecekti.

Mark sanki onun düşüncelerini okumuş gibi hafifçe gülümsedi ve Juliet'e doğru eğilip parmağını genç kızın göğüslerini örten çarşafın kenarında, çıplak teninde gezdirdi yavaşça. Juliet'in teni bu dokunuşla elinde olmadan ürperince, genç kız kıpkırmızı kesildi.

Onun tepkilerini izleyen Mark yumuşacık bir sesle ekledi.

"Belki de bir deneme yapabiliriz, ne dersin?"

Juliet'in gözleri birden irileşti, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Mark'ın çarşafı yavaşça aşağı indirdiğini fark edince gördüklerine inanamadı. Genç adam eğilmiş dudaklarını onun çıplak omuzlarında dolaştırıyordu. Bu arada çarşaf göğüslerinin üzerinden sıyrılmıştı bile.

"Dur!" diye kısık bir sesle haykırdı genç kız. "Dur, yoksa bağırırım."

"Bağırabilir misin?" diye fısıldadı Mark, dudaklarını onun çıplak teninden ayırmadan.

"Bunu... bunu yapamazsın!" Çılgın gibi çarşafa uzandı, üstüne çekmeye çalıştı.

"Yaptım bile." Çarşaf çoktan kalçalarına kadar inmişti Juliet'in. Mark onu belinden tutup kendisine doğru çevirdi, kollarına aldı.

Juliet onu bunca paniğe düşüren şeyin ne olduğunu bilmiyordu, düşünecek durumda da değildi.

“Hayır!” diye haykırdı. “Lütfen...”

“Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmam. Ama karşı koymaya devam edip beni kızdırma!”

“Hayır, hayır,” diye çıkırıyordu Juliet. Sesi birden yükseldi. “Dur! İstemiyorum...”—

“Tanrı cezası versin, rahat dur! Yalnızca Öpeceğim,” diye fısıldadı Mark, dişlerinin arasından.

Mark'ın dudakları ağır ağır yaklaştı ve onun üzerindeki egemenliğini kanıtlamak istercesine, ağızyla genç kızın dudaklarını ezdi. Genç adam onu yenilgi kabul etmeyen, Juliet'i teslim olmaya zorlayan bir güçle öpüyordu. En sonunda başını hafifçe kaldırdığında genç kız sızlayan dudaklarında kanın tuzlu tadını duydu.

Mark keskin bir dikkatle onu inceliyordu. Juliet'in yüzünde, kendini açık bir biçimde belli eden korkuyu izledi bir süre. Sonra onun bileklerini serbest bıraktı, ellerini ellerinin arasına alıp genç kızın kollarını yavaşça kendi boynuna doladı. Gözlerini gözlerinden ayırmadan göğüslerine dokundu. Juliet'in aynı korkuya kapılmasını önlemek ister gibi yumuşak hareketlerle göğüslerini okşamaya başladı. Genç kız kaskatı kesilip gözlerini yumdu. Ama Mark bir yandan kulağının çevresini öpüyor, bir yandan da yatıştırıcı sözler fısıldıyordu hiç durmadan.

Sonra, hafifçe doğrulup onun gözlerinin içine baktı. “öp beni,” dedi sözcüklerin üzerine basa basa. Juliet'in gözlerinin, aynı ifadeyle, irileşmiş bir halde kendisine bakmaya devam ettiğini görünce ilk kez hafifçe, yumuşacık gülümsedi ona.

“Öp beni,” diye tekrarladı. Başparmağıyla genç kızın dudaklarını okşayıp yavaşça araladı.

Dakikalar sonra Mark doğrulduğunda Juliet titriyordu. Genç adam birden ayağa kalktı ve bir süre ona baktı.

“Paul ya da Mark seni bu durumda görselerdi acaba ne düşünürlerdi?” dedi, alaycı bir sesle.

Juliet bir rüyadan uyanırcasına bir süre boş bakışlarla baktı ona. Mark ona soğuk, duyarsız gözlerle bakıyordu. Juliet bir utanç dalgasının bütün gövdesine yayıldığı, yanaklarına ateş bastığını hissetti. O an çarşafı başına kadar çekmek ve oracıkta ölmek istiyordu. Ama bütün oyun gücünü kullanarak sesine alaycı bir ton vermeyi başardı.

“Hiçbir şey, sanırım. Hem ne oldu ki? Birkaç öpücük, hepsi bu.”

Mark'ın gözleri kısıldı. “Yani hiçbir şey hissetmediğini mi söylemek istiyorsun?”

Juliet gözlerini ondan kaçırıp. “Sen, zor kullandığını inkar mı ediyorsun?” En iyi savunmanın saldırı olduğunu sezmişti o anda içgüdüleriyle. Oysa içinden hala , az önce olanların etkisiyle tir tir titriyordu.

Mark'ın yüzü sertleşti. “Zor kullanmak mı? Yalnızca ilk otuz saniye! Açık konuşmak gerekirse insanı sıkacak kadar kolay bir kadınmışsın? Neden kendi kendini aldatmaya çalışıyorsun? Birkaç dakika sonra sana sahip olmam için yalvarma noktasına geleceğini sen de çok iyi biliyordun.”

Juliet birden midesinin bulandığını hissetti. Soluğunu tutup bitkin bir halde gözlerini yumdu. “Peki, söyleyeceğini söyledin,” diye fısıldadı. “Şimdi lütfen buradan çık ve beni yalnız bırak.”

Mark kıpırdamamıştı bile.

“Beni istediğini kabul edinceye kadar çıkmayacağım.”

Juliet acı dolu gözlerle ona baktı. “Eğer kabul edersem odamdan çıkacak mısın?”

“Sana bunu tekrar kanıtlamamı mı istiyorsun?”

Juliet iliklerine kadar ürperdi, bir kolunu kaldırıp gözlerinin üzerine koydu.

“Peki. Ne demek istediğini çok iyi anlattın Mark,” dedi boğuk bir sesle. “Kabul ediyorum. Şimdi lütfen beni yalmz bırakır mısın?”

Mark eğilip, genç kızın kolunu gözlerinin üzerinden çekti.

“Hiçbir şey kabul etmiş değilsin, seni küçük yalancı! Ama kabul edeceksin. Er ya da geç seninle sevişeceğiz, bunu biliyorsun. Onun için zor elde edilen kadın rolünü oynamayı bırak! Daha önce de söylemiştim. Zevklerin için yüksek fiyat ödemesini bilirim!” Kaşlarını hafifçe çatarak genç kızın titreyen dudaklarına, gölgelenmiş gözlerine baktı.

Tekrar konuşmaya başladığında sesi öfkeyle karışık, garip bir tepkiyle kısılmıştı. “Eğer benden açık bir itiraf koparmak peşindeysen, pekala! Seni istiyorum, hem de çok! En başından beri, Jaines’in yanında çalışacağım öğrendiğim andan beri istiyorum. Ve seni elde etmeye ta o zamandan kararlıyım! Bir ara James’le ilgili olarak paniğe kapılmadım değil. Ama çok geçmeden onun senin gibi bir kıza gerçekten ilgi duyamayacağını anladım.”

“Benim gibi bir kız, ha!” diye hıçkırarcasına haykırdı Juliet.

Sesi acı verici bir aşağılamayla titriyordu. “Benim hakkımdaki çarpık düşüncelerinden bıktım artık. Hem kendi kardeşin hakkında nasıl böyle konuşa- biliyorsun? Sanki o bir hiçmiş gibi! Oysa sen onun onda biri bile olamazsın!”

“Sen de, sevgilim, sen de olamazsın. Seninle biz tam birbirimize göreyiz. James’in sevişmesi sana sıkıntıdan başka bir şey veremez. Sen de onun ödünü koparırısın. O soğukkanlı gülümsemenin altında için için kaynayan bir yanardağ vardı. Senin bu yanınla karşılaşınca James saklanacak delik arar! O sevgilisine bir tanrıça gibi tapmak ister.”

“Ama sen öyle değilsin, değil mi?”

“Değilim ya! Ben etiytle, kemiğiyle yaşayan bir kadın isterim kollarımda. Bunu benim sevgilim olduğun zaman anlayacaksın.”

“Asla! Asla sevgilin olmayacağım!”

“Yo, sevgilim olacaksın. Sen istediğin kadar karşı koy. Bu yalnızca kaçınılmaz sonu daha zevkli kılar, o kadar. Anlıyor musun?” Mark, hafifçe sarstı genç kıızı. “Anlıyor musun?”

Juliet hiçbir şey anlamayan gözlerle ona bakıyordu. “Sen delirmişsin! Aklını kaçırmışsın! Beni zorla nasıl sevgilin yaparsın? Senin isteklerini karşılamakta!Sa beni hiç bulamayacağın yerlere kaçır giderim.”

“Hiçbir yere gitmeyeceksin,” dedi Mark, tüyler ürpertici bir sesle. “Bunu daha önce konuşmuştuk. Eğer gitmeye kalkarsan izini bulmak için düzinelerce dedektif tutarım. Bulduğum zaman da seni pişman ederim!”

“Sen ruh hastasısın!”

“Ve sen de korkuyorsun.” Mark’ın buz gibi gülümsemesi Juliet’in kanını dondurdu. “Korkuyorsun, çünkü benim kazanacağımı biliyorsun.”

Gerçekten de çok korkuyordu Juliet. Ana yine de başını geriye atıp dimdik onun gözlerinin içine baktı.

"Kazanmandan korkmak ha! Cehennemine dibine gitmeye razıyım korkmaktansa!"

"Cennete, Juliet," diye onu düzeitti Mark. "Cennete sevgilim. Benim yatağıma... Orada bedeninin tadabileceği tüm zevkleri öğrenecekSifl. Ve man bana,çok hevesli bir öğrenci olacaksın. Ben de sana öğretmek- ten zevk alacağım. Çünkü bir önceki öğretmeniflin senin ihtiyaçlarına karşı çok duyarsız olduğunu anladım."

"Ne... ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı Juliet.

"Bir önceki sevgilin, hayatım. Büyük bir gizlilikle sakladığın sevgilin. Çok acemi biri olmalı. Gösterdi

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 04, 2007, 06:14:54 ÖS

gösterdiğin tepkiler, sevişme sanatında çok yeni olduğunu belli ediyor. Ama çok hızlı öğrenecek kadar yeteneklisin."

Juliet'in içinden ilk gelen şey, bu suçlamayı yalanlamak, gerçeği, yani daha önce hiçbir sevgilisi olmadığını söylemekti. Ama Mark'ın ona inanmayacağını biliyordu. Sözleriyle yalnızca alay edecekti. Mark kapıya doğru yürüdü. "Bu arada, giyindiğin zaman kahvaltın seni bekliyor olacak, haberin olsun."

Kapı kapanır kapanmaz Juliet yataktan fırladı, titreyen elleriyle aceleyle giyindi. Oturma odasına girdiğinde Mark telefondaıdı. Garson ise getirdiği kahvaltı için masayı hazırlamakla meşguldü. Telefon konuşması bitir bitmez Mark garsonu gönderdi. Keyfi yerinde görünüyordu. Kendi tabağına jambonlu yumurta alırken, neşeli bir tavırla sordu.

"Hastaneden sonra bugün ne yapalım?"

"Nasıl ne yapalım? Elbette Tamasse'e'ye döneceğiz."

"Yarın döneceğiz."

"Yarın mı? Ama neden? Carlos kritik durumu atlatmadı mı?"

"Kentte bir hafta sonu tatilini istemiştin, öyle değil mi?" diye sordu Mark, gülümseyerek. Gözlerinde kurnaz bir pırıltı yanıp sönüyordu. "Hem ayrıca yat dolu olacak. Onu kullanamayız. Yarın Lucy buraya geliyor. Carlos'un anneanesi yani. Ve bana otelde kesinlikle kalamayacağını, Deniz Cadısı'nda kalacağını söyledi. Tam da benim umduğum gibi."

"Ama Lucy buraya geleceğine göre, Jack de burada olacak demektir! Neden beni adaya götürmüyor?"

"Helikopter ve pilotu benim isteklerime göre hareket eder. Her önüne gelenin binip gideceği dolmuş değildir o," dedi Mark sakın sakın. "Korkarım uslu bir kız gibi burada kalacak ve kentteki bu küçük tatilin tadını çıkarmaya bakacaksın."

"Ama giyecek hiçbir şey yok yanımda!" diye itiraz etti Juliet. "Hem..."

"Kadınların hiç bitmeyen yakınması!" Mark tekrar

güldü. "Eğer seni rahatsız eden yalnızca buysa, aşağıda bir butik var. Ne istersen alıp bu dairenin hesabına yazdırabilirsin. Orada bulamadığın bir şey olursa da butiğin sahibi senin için getirir."

"Burada... bu... bu daireyi seninle paylaşmak istemiyorum!" diye haykırdı Juliet. "Eğer samyiorSan ki..."

"Hiçbir şey sandığım yok," diye onun sözünü kesti Mark. "Ben yatta Lucy ve Beebo ile kalacağım. Sen de burada kalırsın." Boş fincanını genç kıza uzattı. "Şimdi cici kız ol ve bana biraz kahve koy."

Juliet önce ona, sonra da kendisine kahve koydu. Kahvesini yudumlarken de Mark'ın sözlerini bir kez daha düşündü. "Hayır," dedi birden. "Ben teknede kalacağım, sen burada kalırsın." Mark omuz silkti. "Nasıl istersen."

Juliet bu çabuk kabullenmede de bir art niyet aramaya başladı. Kafasından neler geçiriyordu acaba? Birden aklına gece giyecek hiçbir şeyi olmadığı geldi. "Bana pijama gerek," dedi ansızın.

"Aşağıdan al, hesabıma geçir."

"Hayır! James'in bana bir aylık ücret borcu var. Ücretimi senin ödeyeceğini söylemişti. Ödeyecek misin?"

"Sana bir çek yazarım." Mark masanın çekmecesinden bir çek defteri alıp yazdı, imzaladı. Bir saat kadar sonra hastanedeydiler. Juliet bu arada çeki bozduymuş, kendisine aşağıdaki butikten saten bir pijama satın almıştı.

Carlos'un odasında, çocuğun anneanesi Lucy'yle tanıştı. Bu, iri yarı, sevimli ve neşeli yaşlı bir kadındı. Juliet odada bir kenara çekilip, Mark'ın John'un ailesiyle olan yakın ilişkisini, içten dostluğunu izledi. Bu adamın karmaşık kişiliğini çözümlenmekte zorluk çekiyordu. Birbiriyle tümüyle çelişen yanlar barındırıyordu karakterinde.

Bir süre sonra Mark ayağa kalktı. "Bizim gitmemiz gerek. Juliet bu gece teknedeki öteki yatak odasını kullanabilir, değil mi Lucy?"

"Elbette Mark." Yaşlı kadının pırlıl pırlıl gözleri Juliet'e çevrildi. "Jambalaya sever misin, Julie?"

"Şey... Bilmiyorum. Hiç yememiştim."

"Ne? Jambalaya yemedin mi hiç?" Lucy şakadan çok şaşırmış gibi yaptı. "Ben jambalayanın en güzelini yaparım." Durup dudaklarını şaklattı. "Bu gece sana yaşamında tattığın en güzel akşam yemeğini hazırlayacağım. Mark benim ne güzel yemek yaptığımı bilir, öyle değil mi Mark?"

"Bu benim de davetli olduğum anlamına mı geliyor?" diye sordu Mark, gülümseyerek.

"Eğer gelmek istiyorsan, davetlisin demektir. Ama şaraplar senden."

"Ben de gelebilir miyim, anneanne?" diye atıldı Carlos.

Lucy bir kahkaha attı. "Seni yaramaz çocuk, şarap içmek için daha küçük olduğunu öğrenemedin mi? Biraz bekle. Yarın sana jambalaya getiririm."

"Tamam, Lucy, bu gece şarabımızı alıp geliyoruz." Mark, geçmesi için Juliet'e kapıyı açtı.

Hastane odasından çıktıklarında, hemşirelerin bulunduğu yerde, kızıl saçlı genç bir hemşire ile konuşan Jack Tanner'le karşılaştılar.

"Carlos nasılmış, patron?" diye sordu Jack hemen. Mark cevap vermedi. Juliet şaşkınlıkla ona

baktığında genç adamın yüzünün denetimli, ama çok gergin olduğunu gördü. Juliet'i, Serena Cadwell adındaki kadınla tanıştıırken Mark'ın dudakları belli belirsiz kıpırdadı ancak. Kadın, adadaki sağlık görevlisiydi. Serena, Juliet'e kısa bir bakış yönelttikten sonra çekingen bir gülümsemeyle gözlerini Mark'a çevirdi.

Genç kadın inanılmayacak kadar güzeldi. Öyle ki hazırlıksız yakalanan Juliet'in soluğu kesildi. Yemyeşil gözleri, pürüzsüz teni ve son derece biçimli vücuduyla çarpıcı bir kadındı. Gözleri ise Mark'a dikilmişti.

"Merhaba, hayatım. Beni gördüğüne şaşırдың mı?" dedi Serena, buğulu bir sesle.

Mark cevap verme zahmetine bile katlanmadı. "Burada ne işin var?" dedi sert bir sesle. "Buradan gitmiş olmalıydın sen?"

Serena bir kahkaha atıp hafifçe yüzünü buruşturdu. "Elbette. Ama Carlos'un burada olduğunu işitince hemen koşup geldim."

"Ta buralara kadar Carlos için mi geldin yani? Gözlerimi yaşartıyorsun." Mark'ın yüzünde ürkütücü bir ifade vardı.

"Yo, elbette öyle olmadı, hayatım," dedi Serena, neşeyle. "Zaten buradan ayrılmamıştım ki." Kadın sesini burada alçalttı. "Buradan gitmeyeceğimi bilmeliydin."

"Tam tersi. Buradan gitmeni istediğimi çok açık bir şekilde ifade ettiğimi sanıyordum ben!"

"Şey, bu konuda seninle yalnız konuşabilir miyim?" dedi Serena, Mark'ın koluna girerek.

Mark kısa bir tereddütten sonra Jack'a döndü. "Ben bir süre için aşağı iniyorum. Juliet'le ilgilenin, olur mu?"

"Elbette." Jack'ın yüzü nedense solgundu. Juliet onun hasta olup olmadığını merak etti içinden. Sonra Jack birden Juliet'e döndü. "Kahve içer misin tatlım?"

Mark ile Serena asansöre doğru yürürlerken Juliet de kahve makinesine giden Jack'ı izledi. Son gördüğünde Serena'nın kolu yanına düşmüştü. Besbelli istediği karşılığı alamayınca elini, Mark'ın kolundan çekmişti genç kadın.

"Burada neler oluyor, söyler misin?" diye sordu Juliet, kahvelerini içerlerken.

Jack yüzünü buruşturdu. "Çok basit, şekerim," dedi sıkılmış bir ifadeyle. "Patron bu hanımı, eline üç aylık tatil parasını vererek nazikçe adadan kovaladı. Bu üç ay içinde kendisine yeni bir iş bulacaktı. Ama Serena patronun ne demek istediğini anlamamazlıktan gelerek Kay West civarında dolaşmaya devam etti. Üç aylık süresi dolunca eski işine dönmek için patronu ikna edebileceğini umuyor. Şu Carlos işi de onun için uygun bir fırsat oldu. İstedliğini kabul ettirinceye kadar patronun ağızından girip burnundan çıkar."

Juliet kaşlarını çatarak dinledi onu. "Ama anlamıyorum, Jack. Yani Mark onu işten çıkardı, öyle mi? Kusura bakma ama Mark Bannerman'ın birden kurtulmak istediği zaman bunu başaramayacağına inanıyorum."

"Onunla aranızda geçen o kötü olayı öğrendim," dedi Jack, Juliet'e sevecen bir ifadeyle gülümseyerek. "Çok üzüldüm, benim kabahatimdi. Seni adaya getirmeden önce Miss Posenby'yle konuşup bu yanlış anlamayı önlemeliydim. Patronumuzu en kötü haliyle gördüğün için üzüldüm."

"En iyi halini de gördüm," dedi Juliet, düşünceli bir ifadeyle. "Carlos başına o kaza geldiğinde Mark onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptı."

"Ah, bak ondan eminim. Sorunları en iyi şekilde çözmede ustadır."

Juliet'in beyninde birden bir ışık yandı. "Jack, beni Tamasee'ye geri götürebilir misin bugün?"

"Tabii. Ne zaman?"

"Hemen, şimdi."

Jack şaşırmişti. "Ama Mark, beklemeni söyledi."

"Beni yalnızca otele bırakacaktı. O amaçla beklememi istemişti," dedi rahat bir tavırla. "Senin beni götürdüğünü duyunca rahatlar bile. Hem adada yapacak çok işim var, Jack."

Eğer Jack bu işten kuşkulandıysa bile, bunu belli etmedi Juliet'e. "Tamam. Ama seni uyarırım, eğer Mark bundan hoşlanmazsa sorumluluk senin."

"Sorumluluğu ben üzerime alıyorum. Hadi gidelim!"

Yolda, bütün beklenmedik gelişmeleri ve Mark'la olan bir günlük beraberlikleri düşünmeye başladı Juliet. Mark'la aralarında geçen konuşmalar, onun bakışları, sözleri, davranışları bir film şeridi gibi canlanıyordu gözlerinin önünde. Ve o anda keşfettiği bir gerçekle, bir tokat yemiş gibi oldu genç kız. Mark'ı seviyordu. Bunu anlamak yaşamında, anne babasının ölümünden sonra tattığı en büyük acı, en derin sarsıntı olmuştu. Eğer Mark ona karşı olan duygularını keşfederse bu genç kızın sonu demek olurdu.

Mark, daha onun kendisine hiçbir şey duymadığına inanırken bile, genç kızı baştan çıkarma kararını açıkça söylemişti. Bir de Juliet'in kendisini sevdiğini anlarsa isteklerini gerçekleştirmek konusunda Mark'ın önünde hiçbir engel kalmazdı ve bu da genç kızın yıllarca etkisinden kurtulamayacağı bir acı demek olurdu. Daisy'nin de söylediği gibi Mark, seven bir kadın için gerçek bir tehlikeydi. Juliet asla onun oyuncağı, kısa süreli bir aşk macerası olmayacaktı. Ona duyduğu arzu ne kadar yakıcı, Özlem ne kadar derin olsa da!

Gece saat onda Juliet, James'in evinden Bella Vista'ya dönüyordu. Onun ansızın Jack'le birlikte dönüp geldiğini gören Daisy ve Mal bu işe çok şaşırılmışlar, Mark'a haber vermeden Juliet'in onun yüzüstü bırakabileceğine inanmak istememişlerdi. Evde biraz oyalandıktan sonra Juliet, James'e gitmiş ve onu kendisine karşı kırgın, hatta kızgın bulmuştu. James, Juliet' in Mark'ı kendisine tercih ettiğine inanıyor, onun kendisine haber vermeden Mark'la kente gitmesini hazmedemiyordu. Juliet'e, Mark'ın en başından beri ona göz koyduğunu, oysa ağabeyinin ona göre bir adam olmadığını söylemişti, huysuz ve şımarık bir çocuk tavrıyla Juliet'in onu yatıştırması epeyce zor olmuştu.

Malikaneye yaklaştıkça Juliet'in düşünceleri Mark ve Serena üzerinde yoğunlaşıyordu. Kuşkusuz Serena adaya dönmek için Mark'ı ikna etmişti. Mark'ı yitirmiş miydi artık? Genç kız bu düşünceyle ürperdi. Genç adam artık onda bir saplantı halini almaya başlamıştı. Dikkatini başka yerlerde toplamak, düşüncelerini başka bir yere yöneltmek zorundaydı. Mark artık etkisinden kurtulamadığı bir düş halini almıştı.

Başka bir merakı da, acaba Mark kendisini nasıl karşılayacaktı. Onu orada yüzüstü bıraktığı için çok mu kızmıştı? Bunları düşünürken birden karanlığın içinden bir sesle yerinden sıçradı.

“Neredeydin?”

Bu buz gibi, öfkeli ses genç kızın tüylerini ürpertmiş“Burada ne yapıyorsun sen?” diye sordu Juliet, kısık bir sesle.

“Seni bekliyorum.”

“Nezaket göstermişsin,” dedi genç kız, tedirginlikle. “Ama gerekmezdi.”

“Ben nazik olmak için beklemedim.” Simsiyah gölge karanlıklar arasından sıyrıldı, Juliet’e yaklaştı ve bir çift güçlü el genç kızı omuzlarından kavradı. “Bugün bana çektirdiklerin için seni öldürebilirdim,” dedi Mark son derece soğuk bir sesle. Elleri öfkeden titriyordu. “Bundan sonra sana beklemeni söylediğim zaman, ben dönünceye kadar yerinden kıpırdamayacaksın. Lucy’ ye, yemek davetine gelemeyeceğini söylediğim zaman beni ne kadar güç duruma düşürdüğünü biliyor musun?”

Juliet ateş püsküren gözlerle ona baktı. “Lucy’ye kabalık ettiğim için üzgünüm, ama başka bir seçeneğim yoktu! Orada kalıp, beni baştan çıkarmaya çalışmana izin veremezdim!”

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Mark’ın aldatıcı bir yumuşaklıktaki sesi duyuldu. “Her ikimiz de biliyoruz ki, fazla çaba harcamam gerekmezdi, öyle değil mi, Miss Welborn?”

Juliet o `an kendini kaybetti. “Eğer bir baştan çıkarma peşindeysen git Serena Cadwell’a yaman! Adaya geri dönüyor, öyle değil mi?” Bu sözler ağızından çıkar çıkmaz kendine lanetler yağdırdı Juliet. Ama çok geçti.

Mark dondu kaldı. “Ondan sana kim söz etti?”

Juliet öfkeli bir kahkaha attı. “Bu bir sır mı?” Birden o gün, James’in sözlerini hatırlamıştı. James, Juliet’e, ağabeyinden uzak durmasını söylerken, Mark’ in adada zaten bir sevgilisi olduğunu açıklayıvermişti. “James bile Serena ile olan ilişkisini biliyor!”

“Git yat,” dedi Mark, kuru bir sesle. Genç kızın omuzlarını tutan elleri iki yana düştü. “Şu anda seni hak ettiğin biçimde cezalandırmamak için kendimi güç tutuyorum. Ama bir aşk ilişkisi, seksi silah olarak kullanarak başlatılmamalı. Yalnızca seni baştan çıkarmanın ne kadar kolay olduğunu sana kanıtlamadığım için Tanrıya dua et.” Juliet irkilerek ondan uzaklaştı. “Dur.”

“Evet?” Juliet kendini o kadar bitkin ve sarsılmış hissediyordu ki, gözle görülür bir biçimde titriyordu.

Mark hafifçe kaşlarını çatarak onu süzdü, ama genç kızın bitkin görünüşü üzerine hiçbir şey söylemedi. “Lucy’ye gelmemenle ilgili olarak bir gerekçe söylemek zorundaydım,” dedi ağır ağır. “Ona James’in sana acilen ihtiyacı olduğu için senin hemen adaya dönmen gerektiğini anlattım. Sonuç olarak o da davetini perşembe akşamı için yineledi. O zamana kadar Carlos iyileşmiş, aile adaya dönmüş olacak. Davetini her ikimiz adına kabul ettim.”

“Perşembe mi?” diye bir an duraksadı Juliet. “Evet. Ve bu kez, Juliet, davete katılacaksın.” Bu konuşmadan sonra Juliet ondan hep uzak durmaya çalıştı. O malikanedeyken kendini odasına hapsediyor, James’in kitabı üzerinde çalışıyordu. Böylece hemen hemen hiç görüşmüyorlardı. Mark besbelli Juliet’in amacını anlamış ve görünüşe göre bu onu çok kızdırmıştı. Ama durumu değiştirmek için en küçük bir çaba da harcamıyordu.

Pazartesi günü Carlos evine döndü ve onunla birlikte Serena da geri geldi. Bella Vista’da daha önce kaldığı küçük eve yerleşti. Bundan böyle Mark helikopterin sürekli olarak adada kalmasını istemişti.

Artık Jack de Bella Vista'da kalıyordu. Jack, Mark'ın bu kararı, Carlos'un kazası sırasında helikopterin hazır bulunmaması nedeniyle aldığını anlatmıştı Juliet'e. Kent yaşamını çok seven Jack bu yeni düzenlemeye pek aldırış etmiyordu.

Juliet, Jack'in, Serena'ya bakışlarından genç adamın ona aşık olduğunu anlıyordu. Daisy'ye kalsa, Jack' in Juliet'e tutulmasını tercih ederdi. Ama genç kıza tam bir kardeş gibi davranan Jack'de, bu tür bir duygunun kıvrıntısı bile yoktu.

Öte yandan Serena'nın, Mark'ın ona karşı ilgisiz tavırları karşısında umudunu ve kendine güvenini yitirmemesi Juliet'e çok ilginç geliyordu. Sanki en sonunda kendisinin kazanacağından son derece emindi genç kadın. Bütün gününü Bella Vista'da, malikânede geçiriyor, Mai'ye, evin hanımı gibi emirler yağdırıyor, Daisy ile Juliet'i ise adamdan saymaz gibi davranıyordu. Sabahları bir hizmetçi Serena'nın evine bir tepsi içinde kahvaltısını götürüyor, evin hizmetkârlarından biri de her gün kadının ev işlerini görüyordu.

Mark'ın üzerindeki sistemli çalışmasının meyvelerini en sonunda almışa benziyordu Serena. Genç adamın tavırları yavaş yavaş değişmiş, ona karşı belirgin bir biçimde yumuşamıştı. Artık onunla neşeli bir havada konuşuyor, komplimanlar bile yapıyordu.

Çarşamba gecesi Juliet karanlık odasında, yatakta, kendisinin Mark için ne ifade ettiğini acı acı düşündü. Besbelli bir gecelik bir seks serüveninden öte bir anlam ifade etmiyordu. O kadar ki, kolayca bir önceki sevgilisine dönüvermişti. Onun her gece Serena'yı evine kadar götürmesi ve görünüşe göre geceyi orada geçirmesi Juliet için katlanılmaz bir acıydı.

Yarın, Lucy'nin yemek daveti vardı. Acaba Mark unutmuş muydu? Yoksa Juliet yerine Serena'yı mı götürmeye karar vermişti? Juliet birden, Lucy'nin de, kendisinin yerine, Serena'nın Mark'a eşlik etmesini tercih edeceğini düşündü. Serena, adanın sağlık görevlisi olarak çok daha popüler bir kadındı. Kendisi ise bu adada gelip geçiciydi.

Ertesi gün Serena işe falan gitmeye hiç de niyetli olmadığını açıkça belli etti. Juliet, öğle saatlerinde James'ten geri döndüğünde, Serena havuzun kenarındaki şezlonga bikinisıyla uzanmış, Jack'le konuşuyordu. Yemeğe de bikinisinin üzerine kısa bir plaj elbisesiyle oturdu. Mark biraz geç gelmişti ve Serena'nın bütün çabalarına rağmen ona karşı ilgisiz ve uzaktı. Yemeğini bitirdiğinde, istediği işler konusunda Daisy ile bir konuşma yaptıktan sonra gitmek üzere kalktı.

Serena mahmur bir edayla uzun uzun esnedi. "Herhalde siesta zamanı çalışacak değilsin, değil mi sevgilim?" diye kıskırtıcı bir havada gülümsedi. "Ben serin bir duş aldıktan sonra yatağıma uzanıp eline bir kitap almaya niyetliyim." Bu sözler kapalı sayılmayacak bir davetti.

Bu sözleri izleyen kısa sessizlikte herkesin gözlerinin önünde yatağına uzanmış bir Serena canlanırken Juliet peçetesini kucağından alıp dikkatle katladı. Ama Mark, Serena'nın sözlerine hiçbir tepki göstermedi, hatta cevap bile vermedi. Tek bir sözcük söylemeden yemek odasından çıkıp gitti. Ortalığa çöken garip havayı ancak Daisy toparlayabilmişti.

"Çok iyi fikir," dedi yaşlı kadın, kuru bir sesle. "Mark'ın yazmamı istediği mektupları tamamladıktan sonra ben de aynı şeyi yapabilirim." Sonra Juliet'e döndü. "Mark bana, saat altıda hazır olmanı hatırlatmamı söyledi."

"Ah, öyle mi? Ta... Tabii, hazır olurum," diye kekeleydi Juliet.

"İyi," dedikten sonra Daisy de yemek odasından çıktı.

Serena'nın kısılmış gözleri birer buz parçası gibiydi. "Bu gece Mark'la mı çıkıyorsun."

“Evet. Yemeğe.”

Seninle konuşmak istiyorum,” diye devam etti Serena, daha da sertleşen bir sesle. “Kütüphanede, lütfen. Bize izin verir misin, Jack?”

Serena kütüphaneye doğru yürürken Jack düşünceli gözlerle onun arkasından baktı. Serena içeri girince kapıyı dikkatle kapadı ve küçümseyen gözlerle Juliet’e döndü.

“Aklına Mark’ı elde edebileceğin gibi saçma bir düşünce geliyorsa, bunu yapamayacağım sana hatırlatmak isterim şekerim.” Son derece sakin ve kendinden emin görünüyordu. “Belki son haftalarda sana böyle bir izlenim vermiş, hatta seni umutlandırmış olabilir, ama şimdi işler değişti. Bunu sen de fark etmişsindir. Bir ay kadar önce bir tartışmamız oldu ve ayrıldık. Anlaşılan o zaman içinde sen dikkatini çekmişsin. Ama aramızdaki anlaşmazlığı çözümledik. İtiraf etmeliyim ki alttan alma ve ödün verme bana düştü, ama değerdi. Çünkü Mark hiçbir kadının peşinden koşmaz. Bu yüzden bunu yapmak zorundaydım. O benimdir ve benim olarak kalmasında kararlıyım. Onun için, eğer şu yemek davetine dört elle sarılarak sana bir umut kapısı açılacağını sanıyorsan, emin ol, yanılıyorsun.”

“Önceden yapılmış bu yemek programını isterse iptal edebilir,” dedi Juliet, kaskatı bir tavırla. “Ben yalnız da giderim.”

“Yo, asla iptal etmez. Mark her zaman bir beyefendi gibi davranır. Belki sıkıntıdan patlayacak, ama bunu sana asla belli etmeyecektir. O böyledir. Yardımcılarından şişman, yaşlı bir kadına sanki dünya güzeliymiş gibi davrandığına tanık olmuşumdur. Kadın mest olmuştu tabii. Anlayacağın bu yemek davetini iptal etmeyecektir.”

“Onu bilmem ama, ben bu yemek konusunda verdiğim sözü tutacağım. Lucy’ye kabalık etmek de istemem.”

“Lucy mi?” diye birden sertleşen bir sesle sordu Serena.

“Lucy Johnson... Carlos’un anneannesi.”

“Ya, anlıyorum,” dedi Serena düşünceli bir ifadeyle. Odasında yalnız kaldığında Juliet uzun süre önündeki kâğıtlar üzerinde dikkatini toplayamadı. Serena da bu yemeğe gelebilirdi. Gelsin ya da gelmesin, Juliet’in bütün hevesi kaçmıştı bir kez. Nezaket gereği katlanılan sıkıcı bir konuk, ya da Mark’ın salt kabalık olmasın diye birlikte olmaya katlandığı bir kadın olma düşüncesi korkunç geliyordu genç kıza. Üstelik yavaş yavaş Lucy’nin, Mark’ın yanında Serena’yı görmeyi tercih edeceğine inanmaya başlamıştı. Saat altıda aşağı inerken Lucy’nin Serena’yı tercih edeceğine artık kesin gözle bakıyordu.

Özellikle şık giyinmekten kaçınmıştı. Öte yandan çok sıradan bir giysi giyerek Lucy’ye kabalık etmek de istememişti. Bu yüzden pastel bir yeşil üzerine parlak sarı çizgileri olan, sevimli, yazlık bir elbisede karar kılmıştı.

Aşağıda ise çok şık bir gece elbisesi giymiş, zarif mücevherler takmış Serena’yı görünce kılıkklarının ne kadar çarpıcı bir karşıtlık oluşturduğunu tedirgin edici bir açıklıkla fark etti. Besbelli Serena kendisini de doğal olarak davetli kabul etmişti.

“Merhaba,” dedi Serena, kayıtsız bir tavırla. “Mark benim de gelmemi istedi. Eğer ortalıklarda görünmezsem Lucy’ye de çok ayıp olur diye düşündüm.” Gözleri belirgin bir küçümsemeye Juliet’in elbisesinde dolaştı. “Ama basit bir yazlık elbiseyle davetine giderek onu konuklarına karşı mahcup etmeyi de hiç istemezdim doğrusu. Bütün kasabalıya karşı, bizim kendimizi en şık halimizle

göstermemizi isteyecektir.”

Mark üzerinde koyu kahverengi bir pantolon ve taba renkli ipek bir gömlekle az sonra aşağı indi. Gözleri kısa bir süre iki kadın üzerinde dolaştı, ama giyimleri arasındaki fark konusunda hiçbir şey söylemedi. “Merhaba... İkinize de. Hazır mısınız?”

Lucy'nin evi konuklar, dostları ve komşularıyla dolup taşıyordu. Görünüşe göre Serena haklı çıkmıştı. Herkes gece giysileriyle gelmişti. Juliet bir utanç dalgasının tüm gövdesini kapladığını hissetti. Ama kapıda onları karşılayan Lucy, genç kızı içtenlikle kucaklayıp başına basınca onun hiç de öyle düşünmediğini anladı Juliet. Lucy onu konukların ortasına çekip herkese tanıttı. “İşte bu hanım Miss Julie. Mr. Mark'ın sevgili konuğu!”

Lucy'nin Serena'yı değil de, kendisini Mark'ın konuğu olarak tanıtması üzerine Juliet kıpkırmızı kesildi. Hızla Mark'a bir göz attı, ama onun bir grup insanla konuştuğunu ve bu sözleri işitmediğini gördü.

Lucy'nin Serena'yı, “Gelebildiğinize sevindim, Miss Cadwell,” sözleriyle karşılması ise, partisinin Onsuz da hiçbir şey kaybetmeyeceğini anlatıyordu. Ama yine de Serena o gece Mark'ın yanından bir dakika bile ayrılmadı.

Gece boyunca Juliet geri planda kalmayı tercih etti. Lucy'nin jambalayası gerçekten de tadına doyumayacak kadar nefisti. Mark'ın getirdiği şarap ise yemeği tamamlıyordu

Lucy ise kararlılıkla Mark'la Juliet'i bir araya getiriyor, Serena'nın orada olmasının nedenini salt Carlos'un hastanede hastabakıcılığını üstlenmiş olmasına bağlıyordu.

Yemek sona erdiğinde birlikte Bella Vista'ya dönerlerken Juliet hiç konuşmadı. Cipten iner inmez de doğruca odasına gitti. Mark'la Serena'nın her zamanki yürüyüşlerine çıkmalarını görmek bile istemiyordu.

Genç kız odasında o kadar gergindi ki, uyuyamayacağını kolayca anladı. Aklına havuz geldi. Mark nasıl olsa Serena'nın evinde uzunca bir süre kalacaktı. Belki de geceyi orada geçirecekti. Hem erken gelse de odası evin öbür yanındaydı. Havuzu görmüyordu. Bunun verdiği cesaretle genç kız bikinisini giyip havlusunu aldı ve giriş dışında tümüyle karanlıklara gömülmüş evi geçip havuz başına indi.

Bir süre yorucu olmayan kulaçlarla yüzdükten sonra çıktı, şezlonga uzandı. Serena'yı düşündüğünde, annesiyle babasının ölümünden sonra ilk kez kendini müthiş yalnız ve çaresiz hissetti. Farkına varmadan gözlerinden yaşlar boşanmıştı bile. Kendine engel olmaya çalıştı, ama başaramıyordu. Gözyaşları özgürce süzülüyordu yanaklarından.

Ancak dakikalar sonra ağlaması yavaşladı ve Juliet çevresindeki başka şeylerin farkına varmaya başladı. Gecenin yumuşak meltemi... Hışırdayan otlar... Suya vuran ay ışığı... Sonra birden, birisi tarafından izlendiğini hissetti. Başını hızla kaldırdığında karşısında, gölgelerin içinde durmuş kendisini izleyen Mark'la karşılaştı.

“Şey, kusura.. .kusura bakma,” diye kekeleyerek doğruldu ve ayağa kalktı genç kız. “Senin yatakta ya da.. ya da...”

“Sanırım asıl söylemek istediğin, ‘yatakta’ sözcüğüydü,” dedi Mark, acı bir alayla. “Hayır. Sen sessizce kütüphaneden geçtiğin sırada ben de orada, karanlıkta oturuyordum. Mayomu giyip seninle birlikte yüzebileceğimi düşünmüştüm, ama gözyaşlarıyla karşılaşacağımı düşünemezdim.”

“Göz... gözyaşları mı?”

Mayolu gövdesine vuran ay ışığıyla teni pırl pırl parlayan Mark genç kıza doğru yürüdü, yavaşça yanağında kalmış bir gözyaşını parmak ucuyla sildi. "Ay ışığında yüzmek seni hep böyle mi etkiler? Yoksa gerçek neden, içtiğin şarap mı? Ya da gerçekten yaşamında bir erkek var da, onun için mi ağlıyorsun?"

Mark'ın yanağından boynuna doğru inen ve orada kalan elinin bilincinde olarak Juliet güçlükle konuşabildi. "Hayır... Erkek yok. Yalnızca... Annemle babamı özledim."

Ay ışığında Mark'ın gözlerinin hafifçe kısıldığını ve yüzüne dikkatle baktığını gördü Juliet. "Annenle baban mı?"

"Bu... bu yakınlarda öldüler. Boğuldular."

"Aman Tanrım," dedi Mark, yavaşça. Genç kızın boynundaki eli ensesine doğru kaydı ve onu göğsüne çekti. Juliet yavaşça ona yaslandı. Yanağında genç adamın göğsündeki tüylerin ipeksi temasını hissediyordu. Onun kollarında, daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir güven ve huzur içinde buldu kendini genç kız. "Çok üzüldüm," diye fısıldadı Mark.

Eli, sevgiyle başını ve omuzlarını okşuyordu. Sonra havlusunu tutan diğer kolunu da genç kızın omzuna doladı ve Juliet ona daha da sokuldu. Uzun bir süre öylece durdular. Sonra hava değişmeye başladı. O dostça, sevecen duygular da değişti. Juliet genç adamın sert kaslı, güçlü gövdesini tüm somutluğuyla hissetmeye başladı. Okşayışlarının da şimdi erotik bir niteliğe dönüştüğünü fark ediyordu. Mark'ın elleri beline ve kalçalarına uzandığında içini bir panik duygusu sardı.

Hızla geri çekildi. "Yapma!"

"Yapma mı?"

"Beni zorlamak için bu zayıf anımdan yararlanma! Bu şeytanca bir şey!"

Mark acı bir alayla gülümsüyordu. Juliet'i özellikle kendisinden biraz uzaklaştırıp gözlerini yarı çıplak gövdesinde dolaştırdı. Sanki bakışlarıyla soyuyordu onu. "Ama hala anlayamadın mı sevgilim, ben şeytanın ta kendisiyim," dedi sahte bir yumuşaklıkla. "Şimdiye kadar bunu çoktan anlamalıydın."

Juliet ondan uzaklaşmaya davrandı ama Mark'ın dudakları çoktan genç kızın dudaklarının üzerine kapanmış, onu tutkuyla öpmeye başlamıştı. Juliet artık direnecek gücü bulamıyordu. Gövdesinde Mark'a karşı uyanan arzu öyle iradesi dışında geliyordu ki, denizin yükselip alçalması gibi kaçınılmaz ve doğaldı. Öpüşleri giderek derinleşti, yoğunlaştı. Sonra Mark, genç kıza şaşkınlıkla bir hız ve kolaylıkla onu kucağına alıp kütüphaneye götürdü ve kanepenin üzerine yatırdı. Gövdeleri birbirine dolandığında artık Juliet'in üzerinde küçük bikinisi de yoktu.

Mark'ın elleri, dudakları büyük bir özgürlükle genç kızın gövdesinin en gizli köşelerinde dolaşıyor, değdiği her yerde bir yangın başlatıyordu. Juliet ise tümüyle bambaşka bir evrendeydi. Bilinci bulanık, düşünceleri başıboş, sonsuz bir haz denizinde yüzüyordu. Gövdesinde geriye dönüşü olmayan bir uyanış başlamış, içgüdüsel bir dürtüyle yalnızca doyurulmayı arıyordu.

"Mark," diye inlercesine fısıldadı. "Sev beni... Hemen, şimdi..."

Mark birden hafifçe uzaklaştı genç kızdan. "Bunu gerçekten istiyorsan," dedi, gergin bir sesle, "O halde daha rahat etmemiz için benim yatağıma çıkalım."

Juliet bir rüyada gibi gözlerini açtı. "Ben... Ben ne dedim?" diye fısıldadı.

“Sana sahip olmamı istedin.”

Juliet gözlerini sımsıkı yumdu ve bir damla yaş kirpiklerinin arasından süzüldü. “Ben... Aman Tanrım! Mark, lütfen ne dediğimin farkında değildim... Hayır, seninle sevişmek istemiyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm zaten,” dedi genç adam, kupkuru bir sesle.

Uzun süre hiçbir şey söylemedi. Juliet ise ona bakamayacak kadar derin bir utanca kapılmıştı. Ellerini yüzüne kapatmış gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

En sonunda, “Sana ne oluyor, Juliet?” diye sordu Mark. “Bir an inanılmayacak kadar ateşli, bir an ise buz gibi Soğuk oluyorsun. Bunun nedeni daha önce yalnızca bir tek sevgilin olması mı, yoksa benimle oyun mu oynuyorsun?”

“Hayır!” diye haykırdı Juliet.

Mark düşünceli bir ifadeyle ona baktı. “Evet, ben de ona ihtimal vermemiştim. Yukarı çıkmaktan söz etmeseydim sana hemen burada sahip olabilirdim. Buna hazırdın. Ama kafan çalışmaya başlar başlamaz beni reddettin. Ne istiyorsun? Peşinde olduğun şey evlilik mi?” Yüzünde küçümseyici bir ifade belirdi. “Bunun için mi son ana kadar kendini tutuyorsun?”

“Hayır!” diye haykırdı Juliet bir kez daha. “Ben aptal değilim! Benimle gerçekten, içtenlikle evlenmek istemeyen bir erkeği koca olarak kabul eder miyim sanıyorsun? Benden bıktığın zaman bana vereceğin acıyı göze alır mıyım hiç?” Mark hiçbir şey söylemeyince Juliet çaresizlikle çevresine bakındı. “Bikinin nerede? Odama çıkmak istiyorum.”

Mark eşyalarını toplamasına yardım etti. Ama Juliet, bikinisini giymekle uğraşacağına havlusuna sarınmakla yetindi. Sonra ayağa kalktı.

“Okşayışlarına elimde olmadan cevap verdiğim için bütün suç bende. Ama duygularımı buzdolabına kaldırıp donduramam,” dedi bitkin bir halde. “Ben seninle bir aşk macerasına girmek istemiyorum, Mark. Onun için şu andan itibaren lütfen beni rahat bırak.”

“O halde aramızda bir şeyler olduğunu kabul ediyorsun?” dedi Mark.

“Ah, evet,” diye kabul etti Juliet, yorulmuş gibi. “Benim üzerinde etkini denedin ve başardın, tamam. Ama bu seninle yatacağım anlamına gelmez. Onun için.., beni rahat bırak.” Bunları söyler söylemez koşarcasına odadan çıkıp merdivenleri tırmandı...

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 04, 2007, 09:11:36 ÖS

ALTINCI BÖLÜM

Juliet ertesi sabah aşığı öyle bembeyaz yüz ve hasta bir ifadeyle indi ki, Daisy paniğe kapıldı. Genç kızı holde durdurup merakla sordu.

“Bir şeyim yok. Daha doğrusu bu adadan bugün gitmeyi başarırısam iyi olacağım. Jack beni götürür mü? Bu işi sürdüremeyeceğim. Gitmek zorundayım.”

“Hayatım, bu olanaksız. Hepsi gittiler.”

"Gittiler mi?"

"Evet, bu sabah erkenden. Mark beni sabahın altısında kaldırdı ve bazı direktifler verdi. Sonra da Jack'i alıp saat yedide yola çıktı. Onlar dönünceye kadar ulaşım aracımız erzak getiren tekne."

"Peki, Jack'le Mark ne zaman gelecekler?"

"Bilemiyorum. Mark bir ya da iki hafta içinde geleceğini söyledi, ama neden gittiğini bilmiyorum- Hiçbir şey söylemedi." Daisy bir süre susup Juliet'e baktı.

Genç kızın yüzündeki apaçık rahatsızlamayı fark etmemiş görünerek devam etti. "Sanırım sayın hanımefendi büyük bir düş kırıklığına uğrayacak."

"Serena mı?"

"Evet Mark onu da yanına almak istemedi diye. Sana bir şey söyleyeceğim, Juliet. Kitabı bitirmeden gitme. Bu işi yarım bırakmayı istemezsin, değil mi?"

"Evet, istemem," dedi Juliet.

"0 halde sana ben yardım edeceğim," dedi Daisy hevesle. "Böylece belki Mark buraya geldiği zaman kitap da bitmiş olur."

Juliet'in az önceki ölgün yüzü mutlulukla ışıldadı. Onun ne kadar çabuk değiştiğini görüp şaşırان Daisy bu kez başka bir şey önerdi. "Bu arada hafta sonu tatillerini çok iyi değerlendireceksin. Seninle kasabaya olacağımız için, iş dışında seni görememesi iyi olacak."

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 04, 2007, 09:13:04 ÖS

tillerini çok iyi değerlendireceği Seninle kasabaya iner otelde verilen yemeklere katılır, biraz insan içine karışırız."

0 gün Serena ile Daisy fena kapıştı. Mark'ın kendisine haber vermeden gittiğini öğrenen Serena iyice şir retleşti ve Daisy de onun ağzının payını vermekte ge cikmedi. 0 akşam Serena malzeme getirip götürten tek neyle Florida'ya döndü.

Mark 'in bulunmadığı on gün içinde Juliet ile Dais hem çok iyi çalıştılar, hem de sık sık otele gidip kasaba halkının ileri gelenleriyle dostluk kurdular. Juliet, yaşlı öğretmen kadını, sevimli otel yöneticisini, esnaftan birkaç kişiyi çok sevmişti.

Bu arada James, tamamlanan sayfalar üzerinde sık sık gereksiz değişiklikler yapıyor, göz göre göre işi uzatıp duruyordu.

Bir gün Daisy'yle bu konuda konuştular. Daisy, James 'in bu laboratuvar ve kitap projesini Bannerman Holding'in değil, kişisel olarak Mark'm karşıladığını, ancak James'ın bu çalışmayı üniversitedeki doktorası için kullanmayı şart koştuğunu anlattı. Ama James üniversitedeki hocalarıyla ilişkisini sürdüreceğine, bu çalışmayı onların bilgisine sunacağına, onlarla ilişkisini kesmişti. Daisy, James'ın işin sonuna gelindiği şu sıralarda, Mark'ın doktorası konusunda Onun hiçbir ilerleme sağlamadığını anlamasından korktuğunu, bu yüzden bir anlamda işi sabote ettiğini anlattı;

"Ona karşı ne duyuyorsun, Juliet?" diye sordu Daisy birden.

"DotJuk, biraz acıya ve başka hiçbir şey. Bunu çoktan biliyor olmalıydın, Daisy!" Gerçi Daisy bu konu- i da hiçbir şey söylememişti ama Juliet, onun Mark'a olan duygularını bildiklerini tahmin ediyordu.

Daisy gözlerini kaçırdı. "0 halde arayı soğutmak için bir şeyler yapmalısın. Daha şimdiden James,

onu bi- rakip gideceğın düşüncesine katlanamıyor. Aslına bakarsan, bu ve önümüzdeki hafta sonu seninle kasabada

olacağımız için, iş dışında seni görememesi iyi olacak." Mark'ın döndüğü güne kadar işler böylece kaldı. James hİ bir sorun olmakta devam ediyordu.

0 gün sabahın erken saatlerinde Cora gelip kahvaltı eden iki kadının karşısında durdu.

"Bakıyorum pek keyiflisiniz. Anıa ne yazık ki, artak biraz iş yapmamızın zamanı geldi," diyerek güldü.

--Mark az önce telefon etti ve bugün geleceğini bildirdi. Yanında konukları da varmış. Bir tanesi üniversiteden bir öğretim üyesi. James'le kalıp yaptığı çalışmaan denetleyecek, doktora çalışması olarak onaylayıp onaylamayacağına karar verecek. Ne yazık ki küçük hanım," diye ekledi, Juliet'e bakarak, "Bu profesör bey senin yerini alacak. Kalmak için o kadar çabaladığın, James'in öteki yatak odasında o kalacak artık."

"Cehennemın dibine kadar yolun var Cora Bannerman," dedi Daisy, gayet sakin. "Bize iletmekle görevli olduğun mesajı ilettin, şimdi çek git. Gerisine karışma."

Cora'mn ağız bir karış açık kalmıştı. Her zaman Daisy'yi kışkandır, onu yıpratmaya çalışır, oysa Daisy ona sürekli nezaket sınırları içinde davramrdı. İlk kez böyle. konuşuyordu Cora dudaklarını ısırırdı, hiçbir şey söylemedi, sonra öfkeyle döndü gitti.

"Kötü bir düşman kazandın," dedi Juliet.

"Hiçbir zaman dostum olmamıştı ki." Daisy aldırılmaz görünüyordu. "Şimdi Mark'a gidip olmadık şeyler anlatır. Ama Mark benim oğlum. Bana inandır. Yalnızca Cora konusunda fena düş kırıklığına uğrayacak. İşini gayet iyi gördüğünü düşünüp onun için iyi duygular besliyordu. Mark'ın kaderinde de kadın konusunda hep düş kırıklığına uğramak varmış."

Juliet içinde kabarın şefkat ve acıma duygularını bastırdı. Eğer kadın konusunda Mark düş kırıklığına uğramışsa bu, mutlaka onun suçuydu.!

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 04, 2007, 09:14:13 ÖS

YEDİNCİ BÖLÜM

Daisy o gün gelecek olan konuğu haber vermek için hemen James'e telefon etti. Ama Juliet'in yanına dön düğünde yüzü karıştı.

"Galiba senin gidip bir James'e bakman gerekiyor Juliet. Haberi öğrenince fena kızdı."

James için 'kızdı' sözcüğü azdı. Juliet yanına gitti zaman genç adam bir kriz halindeydi neredeyse. Öfke, aşağılanmışlık, kendine acıma hepsi birbirine karışmıştı. Juliet önce Lallie'ye konuşun geleceğini haber verip hazırlıklara başlamasını söyledikten sonra çalışma odasına geçti, James öfkeli adımlarla odanın içinde dolaşıp duruyordu.

Mark'ın, kendisinin ne kadar baskı altında olduğunu anlayamadığını, şimdi de yabancı bir adamı, yaptığı işi denetletmek üzere buraya getirdiğini, belki bu adamın, çalışmasını tümüyle değersiz bulacağını söylüyordu sinir içinde.

"Bu söylediklerin tümüyle saçmalık," dedi Juliet sert bir sesle. "Adam niye böyle bir şey yapsın? Her şeyden önce bir bilim adamı gözüyle bakacak. Üstelik sen çalışmanın bilimsel bir değerlendirilmesinin yapılmasını istemez misin? Ya zamanını boşa harcıyorsan? En azından bunun

nedenini bilmek istemez misin? Hem bu çalışmanın gerçek amacı doktoranı vermek değil miydi? Kitap yalnızca bir yan ürün olacaktı.”

“Sen Graham ile çalışmıştın, öyle değil mi?” diye sordu James, çocuk gibi suratını asarak. “Ben de onun yöntemleriyle çalışıyorum. Eğer benim sonuçlarım yanlışsa, onunkiler de yanlış demektir.”

“David Graham akademik kariyerini tamamlamıştı,” diye cevap verdi Juliet, sabırla. “Senin ise bir yol göstericiye ihtiyacın var.”

“Mark’ın bana aldıracağı bile yok!” diye yakındı James. “Benden bir bilgisayar gibi çalışmamı bekliyor. Ona muhasebe defteri gibi veriler sunamam ki! Ben de bir bilim adamıyım. Bir yerde sezgilerimle de hareket ederim.”

“Gelecek olan öğretim üyesi bunu anlamayacak mı?”

James yüzünü buruşturdu. Değerlendirmelerini Mark’a anlatırken gerçekleri çarpıtabilir. Özellikle Mark’ın ondan neyi duymak istediğini biliyorsa...”

“Yani sence Mark senin başarısız olduğunu mu duymak istiyor?”

James düşünceli, kederli gözlerle Juliet’e baktı. “Bilmiyorum... Son zamanlarda çok garip davranmaya başladı. Özellikle seninle ilgili olarak. Biliyor musun, sen de değiştin. Ondan pek hoşlanmıyor gibi davranıyorsun, ama bütün gününü onunla geçiriyorsun. Tekneyle gezintilere çıkıyorsun. Seni etkilemeye çalışıyor. Benden bir an önce ayrılmanı sağlamak istiyor. Sen de bu nedenle kitabı bir an önce bitirip buradan gitmek istiyorsun.”

Juliet’in yüzünde beliren suçlu ifadeyi görünce aceleyle devam etti. “Juliet, ben... Ben ne zamandır sana...”

Juliet telaşa onun sözünü kesti. Dudaklarında titreyip duran sözcüklerin ne olduğunu çok iyi tahmin edebiliyordu. “Kitabın asıl sorunla hiçbir ilgisi yok. Asıl sorun senin doktoran, biliyorsun. Üstelik kitabı bir an önce bitirmeyi istemem çok doğal. Bunun için geldim buraya.”

“Juliet...”

“Buraya kim geliyor, James? Adını biliyor musun?”

“Sanırım ya KennedY ya da Sporwell olacak,” dedi James, yine asık suratla.

Juliet ikisini de tanıyordu. Biri James’in bölüm başkanıydı, birisi de üvey babasının arkadaşıydı. Her ikisi de alanlarında çok değerli bilim adamlarıydı.

“Bence Mark... yani Mr. Bannerman iyi bir seçim yapmış.”

“Ben senin benden yana olacağını sanıyordum, ondan yana değil!” Bir süre ne diyeceğini bilemedi. “Anlaşılan seni etkilemeyi başarmış. Sana söylemişim, o sana göre biri değil!”

“O halde kitabı ne kadar çabuk bitirip buradan ne kadar çabuk gitsem o kadar iyi olacak,” dedi Juliet ifadesiz bir yüzle.

James şok geçirirmiş gibi kalakaldı. Aslında Juliet’ in Mark’a gerçekten âşık olabileceğini düşünmemişti. Bu, kızgınlıkla ağzından çıkmış bir suçlamaydı. Şimdi ise Juliet’in ağzından bunun dolaylı bir doğrulamasını duyunca tokat yemiş gibi olmuştu.

“Hayır! Hayır, Juliet! Ben... beni bırakıp gidemezsin.,,

"Giderim ve gideceğim, James. Hem de en kısa zamanda!"

"Ama ben senin kalmanı isteyecektim. Ömür boyu benimle birlikte olmam isteyecektim. Seninle evlenmek istiyorum, sevgilim. Günlerdir sana bunu söylemeye çalışıyorum. Ama bana karşı o kadar soğuktun ki, sanki aramızdaki tek önemli şeyin şu lanet olası kitap olduğunu anlatmaya çalışır gibiydin. Aslında benim kitaba aldırdiğim yok. Yalnızca sen önemlisin benim için."

"Kusura bakma, James," dedi Juliet, tatlılıkla. "Seni sevmiyorum ve seninle evlenemem."

"Eğer yoksul bir akademisyenle evleniyor olmaktan korkuyorsan, korkma."

James'in havası değişmişti birden. Sanki genç kızı ikna edeceğinden emin gibiydi.

"Belki Mark kadar zengin değilim, ama sana her istediğini verebilirim. Eğer istemezsen üniversite hocası olarak da kalmam. Zaten artık akademik kariyer de istemiyorum. Kendimize ait bir laboratuvarımız olur. Üniversiteden bağımsız olarak çalışır ve yazarım. David Graham gibi..."

"James!" diye haykırırcasına onun sözünü kesti Juliet. "Seninle evlenemem!"

"Onun izni olmadan evlenirsem Mark'ın bütün gelirimi keseceğinden mi korkuyorsun? Merak etme, böyle bir şey yapmaz. Belki uzun söylevler çeker. Ama eninde sonunda seni ne kadar çok sevdiğimi anlayıp razı olur."

"Sanki benim yalnızca senin paranla ilgilendiğimi düşünür gibi konuşuyorsun, James. Bu da bizim ne kadar birbirimize uzak olduğumuzu gösteriyor. Sen gerçekte yalnızlık çekiyorsun. Senin konuşmaya, paylaşmaya, yanında bulacağın birisine ihtiyacın var. Ağabeyine kızyorsun, bu nedenle de senin tarafını tutacak birini arıyorsun. Ben o kişi değilim."

James boş gözlerle ona baktı. "Ama bana karşı bir şeyler duyduğunu sanıyordum."

"Duyuyorum, ama yalnızca bir dost olarak. Sana hiç umut verdim mi James?"

James bu soruyu geçiştirdi. "Eğer Mark'tan korkmasaydın benimle hemen evlenirdin!"

Juliet'in bu sözlere söyleyecek çok şeyi vardı, ama yararsız olduğunu bildiğinden yalnızca, "Mark'ın bu işle hiçbir ilgisi yok," demekle yetindi.

Juliet, James'i kırmaktan da fazla korkmuyordu. James şu anda kendisini deli gibi âşık biri olarak görüyordu, ama gerçekte şımarık bir çocuktan farksızdı. Mark onu, artık bağımsız bir kişiliğe sahip olmaya zorladığından, James'in ağabeyinin yerine birisini koymaya şiddetle ihtiyacı vardı. Çünkü o zamana kadar sürekli ağabeyine bağımlı olarak yaşamıştı.

Öte yandan Juliet, Mark'ın, kardeşinin çalışmalarının elle tutulur sonuçlarını görmek istemesini de anlayışla karşılıyordu. Kardeşini sevdiği ve yetenekli bulunduğu kuşkusuzdu. James'in yıllarca çalışıp da hak ettiği değeri bulmak, bilim dünyasında yerini almak için parmağını kıpırdatmaması onu kızdırıyor olmalıydı. Mark'ın amacı onu üniversite ortamına sokmak, doktorasını vermesini sağlamak, böylece de, kendi ayakları üzerinde duran, bağımsız bir insan haline gelmesine yardımcı olmaktı.

Juliet ne zamandır, Mark'ın salt James'ten uzak tutmak için kendisini elde etmeye çalıştığına inanmıştı. Eğer kendisini elde ederse James'in genç kıza ilişkin düşleri yıkılır ve bu sevdadan vazgeçerdi. Ama Serena'nın ortaya çıkışı kardeşinin iyiliği için kendisiyle girdiği bu küçük maceraya da bir son vermişti.

Neyse ki kitap o gün yapacağı birkaç saatlik bir çalışmayla sona eriyordu. Bundan sonra yunuslarla asla çalışmayacaktı. Çünkü yunuslarla çalışmak ona iki kez acı ve mutsuzluk getirmişti. Mark Bannerman'ın, yüreğinde açtığı yaralar uzun yıllar iyileşemeyecek kadar derinlere işlemişti.

James'e eve döndüğünü söyleyerek hızla uzaklaştı oradan. Arkasından James'in bağıarak söylediklerini duymadı bile.

Daisy onu görür görmez bir şeyler olduğunu anladı.

"Bir şey mi oldu?"

"James evlenme teklif etti," dedi Juliet, yorgun bir halde. "Ona engel olamadım."

"Peki sen..."

"Ben de 'olmaz' dedim. Bence üzümlü kırılmaktan çok, kızgın. Mark'ı suçlamakta ısrar ediyor. Evlenme önerisini, Mark'ın onu parasız bırakacağını düşündüğüm için reddettiğimi sanıyor." Derin bir soluk aldı Juliet. "Gerçekten her şey çok sıkıcı oldu, Daisy. Şu işi bitirip buradan gitmek istiyorum."

Daisy acıklı bir ifadeyle gülümsedi. "Seni çok özleyeceğim, biliyor musun? Ama sanırım gitmekte haklısın. Bu kadar güzel olmak zor bir şey, değil mi?"

"Ben yukarı çıkıyorum, Daisy. Kim sorarsa odamda olduğumu söylersin. Ama umarım kimse sormaz."

"Merak etme. Seni rahatsız etmemeleri için elimden geleni yaparım." Genç kızın arkasından kederle baktı Daisy. Onu gerçekten özleyecekti.

Juliet odasında saatlerce çalıştı. Son altı bölümün, James'in verdiği taslaklara göre yazılması bitmişti. Daisy bunları daktiloya çektikten sonra iş bitiyordu artık. Tabii basılmadan önce son bir kez üzerinden geçilmesi gerekiyordu. Artık akşam olmuştu. Odasından çıktığında iki yabancı hizmetçi ve sayısız valizle karşılaştı. Koridorda Mai, kullanılmayan yatak odalarının hazırlanması için uşaklara emirler yağdırıyordu.

"Nerelerdeydin, Julie?" diye gülümseyerek sordu. "Mark eve geldiğinden beri seni sorup duruyordu."

"Odamda çalışıyordum."

"Odanda mı? Oysa o her yerde seni aradı."

"Ben gider onu bulurum. Belki de işle ilgili bir şey söyleyecektir."

"İşle ilgili olup olmadığını bilmiyorum. Ama şu anda James'in orada. Beraberinde getirdiği hocayı James'in yanına götürdü. Adam orada senin eski odanda kalacak. Neyse, bir kişi eksilmiş oldu burada."

Mai'nin ilk kez evin yönetimiyle ilgili yakındığını gören Juliet şaşırıldı. "Bir terslik mi var?"

"Yo, pek sayılmaz. Yalnızca umduğumuzdan fazla sayıda konuk geldi, odalara yerleştirmeye çalışıyoruz. Biraz sıkışacağı benzeriz. Konuklardan, benim düzenlememden memnun olmayan çıkarsa kapı açık!"

Juliet gülümsedi. "Oda konusunda bir sorun mu var? Eğer gerekirse ben otele çıkabilirim."

"İşte bunu yapamazsın Julie," dedi Mai kesin bir sesle. "Mark bana, seni o odaya yerleştirmemi söylemişti ve o sana otele çıkmanı söylemeden seni hiçbir yere göndermem. Ayrıca Mark da böyle bir kabalık yapmaz. Sonuç olarak olduğun yerde kalıyorsun. Kim ne söylese söylesin!" Bu son sözlerin ne anlama geldiğini pek anlayamamıştı Juliet. "Sen nereye gidiyorsun? Belki Mark gelir nerede olduğunu sorar."

"Kumsalda bir yürüyüş yapacağım. Eminim Mark kitabın nasıl gittiğini soracaktı. Ona, bittiğini ve yarın buradan gidebileceğimi söylersin."

"İşte buna çok üzülüyorum, Julie. O güzel yüzün her zaman sevecen ve tatlıydı bu evde. Gitmeni hiç istemezdim."

"Ben de Tamasee'yi özleyeceğim. Ama zaten bu iş geçiciydi. Umduğumdan da erken bitti. Lütfen Mark'a söyler misin, böylece beni aramak zahmetinden kurtulmuş olacak."

Juliet kumsalda güneye yani James'in evine ters yönde yürüyordu. Güneş denizin mavi ufkunda alçalıyor, çevreyi büyüleyici bir eflatun rengine boyuyordu. Juliet uzun süre yürüdüktan sonra kumlara oturdu. Ufkun öbür yanı Meksika'ydı. Juliet'in Meksika'yla ilgili çok güzel anıları vardı. Bir süre onları düşündü. Keşke şu anda bir teknede yalnız başına Meksika kıyılarına doğru yol alıyor olsaydı...

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 04, 2007, 09:17:00 ÖS

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Öff be! Yürümeği hiç bırakmayacak mısın tatlım!"

Juliet yerinden sıçradı. Jack Tanner yanı başında, pantolonunun paçalarını dizlerine kadar sıvamış, yalınayak duruyordu. Yorgunluktan derin derin soluyarak genç kızın yanına oturdu. Genç adamın yüzündeki gülümseme ve dostça ifade Juliet'in içini ısıtmıştı. O da gülümsedi.

"Ayak izlerini takip ettim. Sana seslendiğimi duymadın mı?"

"Hayır."

"Hiç de çevrelere bakınmıyorsun" Jack uzun güldü. "Hayatta, bir kıza yalnızca bir merhaba demek için bu kadar uzun yol yürüyeceğimi düşünemezdim!"

"Yolculuğunuz iyi geçti mi?" diye sordu Juliet.

"Mark' in işleri açısından soruyorsan, bilmiyorum. O hiçbir şey söylemez. Benim açımdansa iyiydi. Biliyorsun ben yalnızca helikopter pilotuyum."

Jack birden konu değiştirdi. "Onu boş ver de, sen nasılsın?" Juliet'e doğru eğilip, onun yüzünü yavaşça akşamın loş ışığına doğru kaldırdı.

"Gözlerinin altında mor halkalar var. Üstelik kilo da vermişsin. Söylesene sana ne oldu böyle?"

"Çok çalıştım, ondandır," diyerek yüzüne canlı bir gülümseme ondurmaya çalıştı Juliet.

"Hadi canım sen de! Çok çalışmak insanı on gün içinde bu kadar değiştirmmez."

"Dün gece de pekiyi uyuyamadım," diye kaçamak bir cevap verdi genç kız. "Sanırım dün fazla güneşte kalmışım."

"Hiç inandırıcı değil. Bir şey, ya da birisi seni yiyip bitiriyor bence. Ve bu dün gece birdenbire olmadı belli ki. Söylesene, gerçekten neyin var, Julie? İki ay Önce Tamasse'e geldiğinde eline elma şekeri verilmiş bir çocuk gibiydin. Oysa şimdi yüzün çökmüş, kilo vermişsin. Seni kim bu hale getirdi?" Jack ciddilemişti. "Mark Bannerman mı seni üzen? Yoksa o kılıkuşuk kardeşi mi? Hangisi olduğunu söyle de, milyonermiş değilmiş, hiç bakmadan gözünü patlatayım."

Juliet gülmeye çalıştı. Sonra elini yavaşça Jack'ın yüzüne koydu. "Sen çok tatlı bir insansın, Jack Tanner," dedi sıcacık bir sesle. "Kimse bana bir şey yapmadı. Hiçbir şeyden şikâyetçi de değilim. Ve olsaydım da, sana söylemezdim. Benim yüzümden işinden olmanı ister miydin hiç?" diye ekledi gülerek.

"Demek neden, Mark Bannerman! Sana ne yaptı, ya da ne söyledi?"

"Hiçbir şey! Tek neden... Buradan nefret etmem! Dünyadan o kadar uzak bir yer ki, insan burada kendini yapayalnız hissediyor. Ben hareketli kent yaşamını severim."

"Ama buraya gelirken umutluydun. Bu yalnızlık seni ürkütmüyordu."

"Evet. İsteddiğimin bu olduğunu sanıyordum, ama değilmiş. Kitap bittiğine göre bir an önce buradan gitmek istiyorum."

"Mark Bannerman'ın bu işte hiç rolü yok mu yani?" diye sordu Jack düşünceli bir ifadeyle. Besbelli tam olarak ikna olmamıştı. "Peki, kardeşi kalman için rica etmedi mi?"

"Şey, tabii, James kalmamı tercih ederdi."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Ama sen kalmıyorsun, öyle mi?"

"Kalmıyorum."

"Doğrusunu istersen onu dinlememen beni sevindirmede değil. Sevgilimin, Bannerman kardeşlerden biriyle ilgilenmesini hiç istemezdim. Özellikle Mark'la. Bütün kızlar onun büyüüne kapılıyor." Jack acı acı yüzünü buruşturdu. "Onunla rekabet etmem olanaksız."

Juliet gülerek kalktı, üzerindeki kumları silkti. "Hadi, dönelim artık. Ayrıca Bannerman kardeşleri kıskanmana hiç gerek yok, Jack," dedi şakacı bir ifadeyle. "Senin de kendine özgü bir çekiciliğin var. Hem de az buz değil!"

"Ama bu, seninle ikimiz konusunda umutlanmama yetmiyor, değil mi?" diye hüznü bir ifadeyle sordu Jack.

"Benim kimseyle ilgilenecek halim yok, Jack."

"Bunun nedenini bilmek isterdim."

"Jack, lütfen bu konuyu uzatmayalım. Şu anda hiçbir ilişkiye girecek durumda değilim."

"Peki, buradan gitmek istemenin nedeni gerçekten buradaki yalnız yaşam mı?"

"Bu tamamen beni ilgilendirir, Jack," dedi Juliet biraz sert bir sesle. Genç adam, yüzüne bir kapının

kapandığım anlamıştı.

0 andan itibaren Jack adaya gelen konuklardan söz etmeye koyuldu. Genç adamın anlattıklarına göre, Mark bir tatile ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Paul de genç adamın son zamanlarda deliler gibi çalıştığım söylüyordu. Sanki bir şeylerden kaçmak ister gibiydi Mark. Yatını güneye göndermiş, kaptandan da Charleston'daki bazı dostlarını almasını istemişti. Gelecek ay da Kanarya Adaları'na bir yat gezisine çıkmayı planlıyordu. Ama önce, biraz dalış yapmak istiyordu Mark. Bu amaçla bir doğubilimcisi ve bir fotoğrafçı almışlardı yanlarına.

James'in kitabı için gerekli fotoğrafları da çekmiş olacaktardı böylece.

Öteki konuklar üç kişilik Rackham ailesinden oluyordu. Jeo Rackham, Mark' la ortak iş yapan bir milyonerdi. Burada hem bir tatil geçirecek, hem de Mark' la iş görüőeceklerdi. Ama asıl hesapta olmayan, adamın karısı ve kızıydı. Anlaşılan Mai'nin Şikâyetçi olduğu konuklar bunlardı.

"Mai, Serena'nın, bizim gittiğimiz gün buradan ay...

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 08, 2007, 06:12:25 ÖS

rıldığını söyledi," dedi Jack, rastgele bir tavırla.

"Evet," dedi Juliet. "Ama Sam, Lallie'ye bugün onun geri döndüğünü söylemiş." Kısa bir sessizlik oldu.

"Her şey açık," dedi Jack kuru bir sesle. Juliet hiçbir şey anlamayarak genç adamın yüzüne baktı ve onun gergin ifadesini görerek Őařırdı. 0 güne kadar Jack, Serena'ya Şakacı ve dostça davranmıştı hep. "Mark'ın döndüğünü duyar duymaz hiç zaman kaybetmeden soluğu Tamasee'de alıyor. Bu kızın müthiş bir casusluk ağı olduğuna inanacağım neredeyse. Her şeyi öğreniyor."

Juliet ne olduğunu anlamaya çalışarak ona dikkatle baktı. "Üç aylık izin süresi daha bitmediğine göre adadan gitmesi doğal değil mi?"

"Onceden Serena için bunun hiçbir önemi yoktu. Haftalarca, yalnızca benimle birlikte olabilmek için tatil günlerini adada geçirdiğini bilirim..." Jack birden ağzından önemli bir sır kaçırmış gibi sustu.

"Jack! Serena senin sevgilin miydi?"

"Oyleydi... ama bir zamanlar. Mark Bannerman onu benden alıncaya kadar. Doğrusu bunun için de pek çaba harcaması gerekmedi." Acı acı güldü genç adam.

"Ne oldu, söylesene?"

"Her zaman olan," dedi Jack, acı bir alayla. "Oğlan kızı sever, kız ise parayı. Oğlan da kızı, ona her şeyi alabilecek zengin yakışıklıya kaptırır. Lanet olsun! Adadaki hemşirenin işi bıraktığım öğrenince hemen Serena'ya haber verdim. Adada oturursa onu daha çok görebileceğimi düşünüyordum." Dudakları sımsıkı birbirine kenetlendi. "Evet, gerçekten de onu daha sık görüyordum, ama bu arada Mark da görüyordu onu. Ona göz koydu, Serena da memnuniyetle razı oldu. Doğrusu hakkını yemeyeyim, Mark, Serena'yla ilişkimiz olduğunu bilmiyordu. Tabii Serena bunu özellikle saklamıştı. Ben de açıklayamadım. Serena'mn bu kadar kolayca beni terk etmesi onuruma dokunmuştu. Çok geçmeden ikisini hafta sonları helikopterle Palm Beach'e, Las Vegas'a bırakmaya başladım. Son zamanlarda Mark'ın ondan bıkmaya başladığını görüyordum. 0 gün hastanede, hatırlıyor musun, Mark ne kadar kayıtsız ve soğuktu. Sonradan bana konuşmalarını anlatırken Serena ağlıyor, onun bir canavar olduğunu söylüyordu. Ama ondan da vazgeçemiyordu. Sonuçta sanırım azminin meyvelerini toplamaya başladı. Çünkü galiba bıraktıkları yerden başlamaya niyetliler."

Jack'ın sesi acı ve öfke doluydu. Juliet onun neler bissettiği anlıyordu. Sevdği kadının, kendisine pek de aldırmayan bir erkeğin peşinden koşmasını seyretmek çok acı olmalıydı. "Onu hala seviyor musun?" diye sordu.

Jack kendinden utanç duyar bir ifadeyle baktı Juliet'e. "Sanırım seviyorum. Kendimi, sana aşık olmaya zorladım, ama olmadı. Utanç verici bir şey, çünkü sen Serena' dan daha iyi bir insansın. Onu beğenmiyorum bile, ama yine de seviyorum."

"Bazen öyle olur," dedi Juliet, kederle. "Tutar, yanlış insana aşık oluruz. Umarım fazla geç olmadan Serena asıl istediği erkeğin hangisi olduğunu anlar."

"Hiç sanmam. Ama bu kez akli başına gelecek galiba," dedi Jack alaycı bir gülümsemeyle. "Çünkü sanırım Mark evleniyor."

Juliet sarardı. Birden duruvermişti olduğu yerde. Hemen eğilip sandaletinin içine kum kaçmış da, silkiyormuş gibi yaptı. "Sahi mi?" dedi kısık bir sesle.

"Bana, böyle düşündüğünü hissettiren bir şey söyledi. Rackhamların kızıyla karşılaşınca kadar ne demek istediğini anlayamamıştım. Tabii herkes kızın Mark için deli olduğunu biliyor. Üstelik kızının her istediğini gerçekleştirmeyi amaç edinmiş bir de annesi var. Felicia bu yakınarda, Mark'ın kendisine evlenme teklif edeceğini umduğunu söyledi. Kızın babası Joe Rackham, Mark'ın dostu. Bu demektir ki Mark kızı istiyorsa onunla evlenmeSi gerek."

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 08, 2007, 06:13:56 ÖS

[Juliet'in sırtından aşağı soğuk terler boşanmıştı birden.

"Aslına bakarsan kız daha çocuk," diye devam etti Jack. "Mark ona karşı hep iyi davranmıştır, ama bu evlenme işi hiç aklıma gelmemiştir doğrusu. Mark'ın kıza karşı eğilimi olduğunu hiç sanmıyorum aslında. Hatta bugün anneye kız karşısında görünce çok bozuldu. Tabii onlara hiçbir şey belli etmedi. Mark öyledir zaten. Öfkesini kolayca bastırır, ama hiç ummadığın bir yerde patlak verir. Örneğin az önce, James'ten, patlamaya hazır bir bomba gibi döndü." Jack güldü. "Ben de zaten ayağının altında dolaşmamak için kumsala gelmiştim."

Bu arada Bella Vista'nın ışıkları görünmüştü. Verandaya hiç konuşmadan yaklaştılar. Daisy tek başına oturmuş sigara içiyordu. Onları görünce doğruldu.

"Nihayet ortaya çıktın!" dedi Juliet'e. Daisy'nin besbelli bir şeye canı sıkılmıştı. "Mark geldiğinden beri seni arıyor. Hiç kimse de nerede olduğunu bilmiyordu. En sonunda Mai, kumsala yürüyüş yapmaya indiğini söyledi. Ama ikinizin baş başa yürüyüşe çıktığınızı söylememiştir!" Son cümleyi sert bir sesle söylemişti Daisy.

Jack gidip kolunu Daisy'nin omzuna doladı. "Hey, senin bir şeye kafan mı bozuk, tatlı kadın? Bu kızla baş başa kalmayı gerçekten isterdim, ama o razı olmuyor."

"İyi ediyor!"

Jack, Daisy'ye birtakım açıklamalar yaparken Juliet de açık kapıdan içeri girdi. Daisy'ye ne oluyordu böyle? Daha dün, Jack'le baş başa gezintiye çıkmasını sevinçle karşılardı. Oysa şimdi onaylamadığı besbelliydi. Ama neden?

Koridorda kendi odasına doğru yürürken birden olduğu yerde kalakaldı. Mark'ın odasının önünde bir kız kapıyı yumrukluyor, bir yandan da avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Mark!.. Kapıyı aç! İçerde olduğumu biliyorum!" Kız hiçbir cevap alamayınca döndü ve Juliet'le karşılaştı. Keyfi kaçmış gibiydi. "Sen kimsin?"

Kızın üzerinde şifon bir gecelik vardı ve çevresine pahalı kokular yayıyordu. Bukle bukle kızıl saçlarının çevrelediği yüzü dikkatle boyanmıştı.

"Adım Juliet Welborn," diye cevapladı Juliet, nezaketle. "Siz Miss Rackham mısınız?"

Juliet'in donuk, kendinden emin bakışları altında kız hafifçe kızardı. Juliet bu kırmızı geceliğin ve özenli makyajın altında gerçekte on altı on yedi yaşlarında yeni yetme bir genç kızın gizli olduğunu gördü. Bu arada kız sabırsızlıkla konuştu. "Evet, adım Felicia Rackham. Mark'ı arıyorum. Odasında mı?"

"Size bir şey söyleyemem, bilmiyorum," diye cevap verdi Juliet, gayet sakin. "Eğer cevap vermiyorsa sanırım odasında değildir."

"Ama kapı kilitli! Demek ki içerde!" Bir süre susup Juliet'e baktı. "Bana kimse senden söz etmedi. Konuk musun, yoksa hizmetkrlardan biri mi?"

"Ben James Bannerman'la çalışıyorum," diye cevap verdi Juliet, kızmamak için kendini güç tutarak. Nezaketini korumaya kararlıydı.

"Ha, Mark'ın şu uyuntu kardeşi!" Felicia rahatlamış gibiydi. "Eğer buradaki görevlilerden biriysen, o halde o odada kalman gerekmez. Mark'ın bitişindeki odayı ben istiyorum! Annem Uhya kadına, o odayı bana vermesini söylemişti. Ama kadın, odanın sahibi olduğunu belirtti. Hizmetkarlardan birinin kaldığını söylemedi oysa. Sen şu Daisy mi ne, onunla konuşursun, değil mi?"

"Bu konuda ben hiçbir şey söyleyemem," dedi Juliet, buz gibi bir sesle. "Bu konuyu Mr. Bannerman'la konuşmamızı öneririm."

"Elbette konuşacağım! Annem Mark'a o kadının bize nasıl davrandığını da anlatacak!" Kapının önünde, saatlerce konuşmaya hazır görünen

/b]

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 08, 2007, 06:35:54 ÖS

Felicia'dan ayrılıp odasına girdi Juliet. Bir duş alıp giyinecekti. Üstündekileri çıkarıp banyo havlusuna sanddı, akşamın tatlı serinliğinde balkona çıktı.

Tatlı akşam serinliği, kuşların hiç bitmeyen şarkıları öylesine güzeldi ki, genç kıza aşkı ve aşkın getireceği mutlulukları hatırlattı bir an.

Sonra kendi kendine güldü. Aşk ha? Eğer Mark'a karşı derin bir aşk duymasaydı, onun kendisinden istediği ilişkiyi kabul ederdi. Ne kadar sürerdi acaba? Serena'yla bir yıl sürmüştü. Belki o kadar, belki biraz daha fazla sürerdi.

Ama Juliet onu o kadar çok, o kadar derin bir aşkla seviyordu ki, duygusal bir bağ olmaksızın, yalnızca cinselliğe dayalı bir ilişkinin getireceği mutluluğu isteyemezdi. O, iki insan arasında, sevgiye dayalı, kalıcı bir beraberlik istiyordu.

Muhakkak evlenmeleri de gerekmezdi. Anlaşılan Mark'ın yasal bağlara karşı bir tepkisi vardı. Ama sevgi temelinde kurulmuş, değeri ve anlamı olan bir ilişkiye razı olabilirdi. Oysa Mark ona karşı yalnızca cinsel bir açlık duyuyordu, o kadar.

Juliet içeri girmek için ansızın döndüğünde, odamın parlak ışığı birden gözünü aldı, demir parmaklıklara tutunup gözlerini yumdu.

"Hamile misin?"

Odanın sessizliğinde bu beklenmedik ses yaralayıcı ve öfkeliydi. Juliet irkilerek gözlerini açtı ve hemen önünde kravatım ve ceketini omzuna atmış duran Mark'ı gördü.

"Buraya nasıl girdin?" Juliet hala titriyordu.

Mark soruyu duymamazlıktan geldi. "Bu kadar kısa zamanda böyle bir şeyin olabileceğini düşünemezdim. Ama eğer hamile değilsen neden öyle bayılmak üzereymişsin gibi duruyordun?" dedi Mark, ifadesiz ve kupkuru bir sesle.

Juliet'in menekşe rengi gözleri karardı. "Merak ediyorum," dedi genç kız, "Bebeğin babası olarak kimi seçtin?"

"James, tabii ki!" dedi Mark yaralayıcı bir sesle. "Az önce başından beri seninle yatmakta olduğunu söyledi."

"Ve sen de ona inandın, öyle mi?"

"Neden inanmayayım?" diyerek Juliet'e doğru yürüdü Mark. "Beklediğim bir şeydi bu. Seninle evlenmek istediğini duyunca belki memnun olursun. Dürüstlük gereği böyle yapmak zorunda hissediyor kendisini."

Juliet kıpkırmızı olduğunu hissetti. İçinde korkunç bir nefret dalgası kabarıyordu. Hem kendisine böyle bir iftira atan James'tefl, hem de ona bu kadar kolayca inanan Mark'tan nefret ediyordu.

"Key West'teki o hafta sonunda aşk için hazır olduğunu anlamıştım," diye devam etti Mark, acı bir alayla. "Ama bana sunulan şeyi kabul etmeme aptallığını göstermiştim. Şimdi ise memnunum. Hiçbir şeyimi paylaşmayı sevmem, özellikle de kadınlarımı... Aile içi seksten ise hiç hoşlanmam."

Juliet olduğu yerde ürperdi. "Bana mümkün olan her şekilde hakaret ettiğine göre," diye fısıldadı sıkılı dişlerinin arasından, "Hemen odamı terk etmeni istiyorum. Her ikinizden de nefret ediyorum. Senden ve o yalancı kardeşinden! Yüzünüzü bir daha görmek istemiyorum."

Mark'ın gözleri kısıldı. "Yani bana James'in yalan söylediğini mi söylüyorsun?"

"Sana saatin kaç olduğunu bile söylemem!"

"James sana evlenme teklif etti mi?" diye üsteledi Mark.

"Ah, evet, etti!" Juliet'in yüzü alev alev yanıyordu. "Ve tıpkı senin gibi Mark Bannerman, kardeşin de, bir kadın 'hayır' dediği zaman laftan anlamıyor! Ama senden farklı olarak, o onurlu bir evlenme teklifinde bulundu. Sen ise yalnızca geçici bir yatak arkadaşı arıyorsun."

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 08, 2007, 06:40:14 ÖS

dürürüm, anlıyor musun?"

0 sırada, küçük bir çığlığa benzeyen garip bir ses Juliet'i dalmış olduğu o düş dünyasından kopardı ve gerçek dünyaya döndürdü. Puslu gözleri netleşti ve Mark'ın omzunun üzerinden, iki kişinin kapıda durmuş, irileşmiş gözlerle onlara baktıklarını gördü. Bunlar, yüzleri bembeyaz olmuş Felicia ve James'ti.

Juliet kaskatı olunca Mark da bir şeylerin farkına vardı ve ağır ağır döndü.

"Lanet olsun! Kapıyı kilitlemeyi unutmuştum!"

Genç adam ağır ağır doğruldu, Juliet'in açılmış haylusunun iki ucunu kavuşturup genç kızın çıplak gövdesini örttüktan sonra kapıdakilere döndü.

"Ne yaptığımızı sanıyorsunuz siz ikiniz? Nasıl haber- sizce kapıyı açarsınız? Bir erkek nişanlısıyla sevişemeyecek mi? Burası yol geçen hani mı?"

James bir an soluğu kesilmiş gibi donakaldı, sonra hızla dönüp gitti. Juliet dehşet içinde Mark'a baktı. Belden yukarısı çıplak, saçları ise karmakarışık. Kendi halini de çok iyi hayal edebiliyordu.

Yarı çıplak, teni yer yer kızarmış... Dudakları ise hlv Mark'ın öpüşleriyle kabarmış ve sızlıyordu.

Bir rüyada gibi doğruldu, ayağa kalktı. Mark bir kenarda duran sabahlığı ona uzattı. Genç kız havluyu atıp sabahlığı geçirdi üzerine. Bu arada kendini toplayabilmiş, utangaçlığı üzerinden atıp, kendine güvenli bir ifadeye bürünebilmişti.

Felicia, James'ten farklıydı. Daha yüz­süz olmalıydı ki, yerinden kıpırdamamış ateş püsküren gözlerle ikisine bakmayı sürdürüyordu.

"Onun... onun nişanlı olduğunu söylemekle ne demek istedin?" dedi kekeleyerek. "Sen... sen nişanlanamazsın! Bana hiç kimse böyle bir şey söylemedi." Hırsıyla Juliet'e döndü. "Sen... sen bana onunla nişanlı olduğunu söylememiştin!"

"Ne yazık ki söyleme zahmetine katlanmamış!" diye araya girdi Mark, gömleğini giyerken. "Biz çoktan

kararlaştırmıştık. Ama hI ona bir yüzük alacak fırsatı bulamadım ne yazık ki."

"O... onunla e... evlenemezsin, Mark Bannerman!" Felicia'nın sesi iyice tizleşmiş, kulakları tırmalıyordu. Gözlerinde ise daha şimdiden yaşlar birikmeye başlamıştı. "O... o bir hiç! Neden bu kızla evlenmek istiyorsun?"

"Neden mi? Bir erkek bir kadınla neden evlenmek isterse onun için," dedi Mark, gayet sakin ve kayıtsız bir sesle.

"Senden nefret ediyorum, sen aşağılık bir adamsın!" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı. "Babamın benimle evlenmeni istediğini biliyorsun!"

"Şimdiye kadar, bir şeyi sık sık söylemenin o şeyin gerçekleşme olasılığını artırmadığını çoktan öğrenmeliydin küçük hanım."

İşte o zaman Felicia iyice çığırından çıktı, gözyaşları içinde ağzına geleni söyledikten sonra ağlayarak aşağı koştu. Mark da gidip kapıyı dikkatle kilitledi.

"O küçük şeytan bakarsın bir daha gelmeye kalkar. Oysa seninle baş başa konuşmamız gereken şeyler var."

Juliet sanki taş kesilmişti. Öyle büyük bir öfke duyuyordu ki, doğru dürüst düşünme yeteneğini kaybetmişti. "Ne cesaretle beni bu duruma düşürüyorsun? O kızın gidip, senin söylediklerini herkese yayacağını bilmiyor musun?"

"Evet, çok iyi biliyorum," diye başıyla onayladı Mark.

"Bana bunu nasıl yaparsın! Sanki biz... bu... bu işi sürekli yapıyormuşuz gibi bir izlenim verdin özellikle!"

Mark'ın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye kıvırdı. "Oyle mi? Beni yalanlamaya çalıştığın gibi bir izlenim edinmedim oysa."

Juliet yüzüne ateş batığını hissetti. Bu sözler az önce onun öpüşlerine nas* ateşli bir biçimde karşılık verdiğini hatırlatmış, tepeden tırnağa bir utanç duygusu sarmıştı her yanını.

1

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 08, 2007, 06:41:58 ÖS

"James..." diye fısıldadı, kollarını gövdesinde kavuşturarak. "Bizi... bizi şey sanmıştır..."

"Evet."

"Aman Tanrım! Yoksa bu sahneyi önceden mi planlamıştın?"

"Senin o 'sahne' dediğin şey tümüyle kendiliğinden gelişti. Ama sanırım onun görmesi daha iyi oldu. Gördükleri bana ilişkin hayallerini yıkmaya yeter."

"Anlıyorum." Sinirli bir kahkaha attı Juliet. "Tebrikler! Gerçekten çok şanslıymışım! Kendiliğinden olan bir şeyi bile kendi yararına dönüştürmeyi nasıl da başarıyorsun!"

Mark omuzlarını kaldırdı. "Felicia'mın, beni odamda bulamayınca senin odana geleceği belliydi. Onun akli ancak böyle çalışır."

"Demek bizi o durumda bulma olanağım ona özellikle sağladın? James işini çözümledikten sonra benim saygınlığının hiç önemi kalmıyor, öyle değil mi?"

Mark oturup ayakbikarım bağlamaya koyuldu. "Anlaşılan seninle nişanlı olduğumuza dair söylediklerimi duymamışsın."

"Yo, çok iyi duydum. Ama salt benimle sevişmek için sözde bir nişanlılığı kullanmana izin vermeyeceğim. Burada kalacağım en son günden de böyle yararlanmayı düşündün demek?"

"Samrım sana, buradan gitmene izin vermeyeceği- mi söylemişim daha önce," dedi Mark sakın bir sesle. Bir yandan da kravatını takıyordu. "Ve eğer seninle sevişmek istersem böyle nişanlılık gibi gerekçelere sığınmama gerek yok. Bu birkaç dakika önce kamtlanmıştı sanırım."

Juliet bir kez daha kıpkırmızı kesildi. Bu sözlere verilecek hiçbir cevabı yoktu. Her ikisi de, genç adamın söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu.

"Bu nişanlılığa ihtiyacım var," diye rahat bir tavırla devam etti Mark. "En son metresim olarak tanınmandansa, nişanlım olarak tanınmayı tercih edersin sa-

mrım."

"Boşversene sen! Bu nişanlanma öyküsünü dostlarından kimse yutmaz. Bulunmaz Hint kumaşı Mark Bannerman, gidiyor, Julie Welborn gibi kim olduğu belirsiz bir kızla nişanlanıyor! Çok geçmeden işin aslı anlaşılır. Bu nişanlılık hikayesini kabul edip kendimi komik duruma düşüremem ben."

"Eğer her ikimiz de çaba harcarsak inanılır."

"Ben aptal değilim," dedi Juliet, yorgun bir halde. "Senin, benim saygınlığıma, onuruma zerrece aldırmadığını biliyorum. Senin asıl amacın James'i kurtarmak, değil mi? Hem, bu önerini kabul etsem bile, yakında o da gerçeği anlayacaktır. Çünkü bu sabah bana evlenme önerdiğinde seninle nişanlı olduğuma dair hiçbir şey söylememiştim."

"Felicia'ya bunun çok yeni bir şey olduğunu, daha yüzük bile almadığımı söylediğimi unuttun mu? Her neyse James bu işi deşmeye kalkmaz bile. Tabii eğer gerçekten onun evlenme önerisini geri çevirdiyse"

"Söylediğim doğrudu!" diye haykırdı Juliet. "İster inanırsın, ister inanmazsın, James'le hiçbir zaman

yatmadım!"

"Pekül, inanıyorum," dedi Mark ağır ağır. "Anlaşılan, seninle evlenmek konusunda benim onayımı alarak senin fikrini değiştirmeyi umuyordu. Şimdi benimle evleneceğin için onun önerisini geri çevirdiğini düşünecektir. Çünkü James benim kadınlar konusundaki başarılarımı çok iyi bilir," diye ekledi, alaycı bir tavırla. "Tabii bütün bunlar eğer sen gerçekten James' le evlenmeyi düşünmüyorsan geçerli."

Juliet ateş püsküren gözlerle onun üzerine yürüdü. Sana gerçeği söyledim! Şu anda bana inanıp inanmaman beni hiç ilgilendirmiyor. Ne James'le evleneceğim, ne de senin metresin olacağım! Tek istediğim şu lanet asi adadan bir an önce ayrılmak!"

Mark'ın yüzü bir anda karardı. "Burada kalacak ve arattığın kargaşayı bir düzene sokmama yardım ede-

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 08, 2007, 06:43:35 ÖS

ceksin. James'in yaşamını altüst ettin. Ona borçlusun. Ben onun kendine gelmesine yardım ederken, sen de bana yardımcı olacaksın.'

"Ona hiçbir şey borçlu değilim! Buradan gidiyorum."

"Yo, borçlusun. Hem daha önce buradan gidersen neler olacağım söylemiştim. Neden o zaman gitmedin?"

"Çünkü ben..." Juliet dudağımsırsarak sustu. Elleri öfkeden ter içinde kalmıştı. "Peki bu saçma nişanlılık oyununa ne gerek var? Nişanlı değil de yalnızca... yalnızca sevgili olduğumuzu bilmesi de aynı etkiyi yapar."

Mark'ın kaşları alaycı bir ifadeyle yukarı kalktı. "0 halde benim geçici bir metresim olduğun izlenimini vermeye razısın?"

"Bir kez buradan çekip gittikten sonra bunun ne önemi var. Bu insanların bir daha yüzünü görmeyeceğim."

"Rackham kadınlarının ne kadar kindar ve kötü yürekli olduklarını hala anlayamadın galiba. Daha Vera'yla tanışmadın. Tanıştığın zaman onun kızgın bir boğadan farksız olduğunu göreceksin. Bütün umutlarını bu ziyarete bağlamıştı. Kızının istediği şeyi. .. yani beni elde edecekti. Şimdi müthiş bir intikam tutkusuna kapılacak. Seni mahvetmek için elinden geleni yapacaktır. Çok geçmeden, ülkede en çok satan dergilerin magazin sütunları, senin benim metresi olduğunu haberiyle ve birlikte nasıl yakalandığımızın öyküsüyle dolup taşacaktır. Bundan hoşlanm mısın?" Juliet'in gözle görülür bir biçimde ürpermesi üzerine devam etti. "Kendini kurtarabileceğin tek bir yol var. Eğer nişanımızı ilan edersek Joe karısının böyle bir şey yapmasına asla izin vermez."

"Pekala, bu nişan hiküyesinin benim açımdan yararlı olduğunu çok güzel anlattın. Peki senin yararın ne olacak? Sakın bu işi yalnızca benim iyiliğim için düşündüğünü söyleme, çünkü inanmam."

Mark tuvalet masasına doğru yürüdü ve çok rabat bir

tavırla, Juliet'in fırçasıyla saçlarını fırçaladı. "Pekala, haklısın. Benim de bu nişanlılık öyküsünden bir çıkarım var. Böylece Felicia'dan kurtulmuş olacağım."

"Felicia mı?"

"Evet. Böylece Joe'yu kırmadan bu işin içinden sıyrılmış olacağım."

"Tahmin etmiştim," dedi Juliet, yüzünde küçümseyici bir ifadeyle. "Senin de bir nedeninin olduğunu biliyordum."

"Beni ne kadar iyi tanıyorsun!" dedi Mark, acı bir gülümsemeye.

"Neden gerisini de söylemiyorsun? Ayrıca diğer bağlarından, örneğin son günlerde biraz fazlaca tekeli olmaya başlayan Serena'dan da kurtulmuş olacaksın. Eğer ben ortada olmasaydım, belki Felicia'dan, Serena'mn aracılığıyla kurtulurdun, ama oyuncunun Juliet Welborn olması sayesinde James'i de düştüğü durumdan kurtarıp bir taşla iki kuş vurmuş oluyorsun, değil mi?"

Mark, Juliet'a sert bir bakış y,ö'ı*Itti. "Serena'yla James'i bu işin dışında tut." /

"Ha, bu arada..." Juliet çok rılmıştı ve aynı şekilde Mark'ı da yaralamak iştiyöi<du. "Jack'ı de bu işin çhşında tutsak iyi olur. Zavallı emektar Jack! Onun neler hissettiğini hiç düşünmüyörsün, değil mi?" "Jack mi?"

"Evet, ya! Jack!" dedi Juliet, acımasızca. "Gözünü açıp biraz çevrene baksan onun duygularını da fark ederdin. Onun hakkında ne biliyorsun? Ya da ona hiç aldırıyor musun? Serena'nın onun sevgilisi olduğunu biliyor muydun? Bu işi ona Jack bulmuştu. Ama pa-. hali hediyelerle, seyahatlerle kadının gözünü kamaştınp onu Jack'in elinden aldın. Oysa Jack bunları ona veremezdi..." Juliet, tuvalet masasındaki aynada Mark'ın yuzu nün aldığı hali görünce daha fazla devam edemedi. Genç adamın yüzü altüşt olmuş, dudakları bembeyaz kesilmişti.

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLİAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 08, 2007, 06:45:54 ÖS

"Bilmiyordum," dedi Mark, zor duyulur bir sesle. "Hiç bilmiyordum. Kimse bana söylemedi." Acı acı güldü. "Bütün kadınlar beni sever., bunu bilmiyor muydun? Çünkü onlara güzel şeyler alırım. Beni başka bir şey için sevmezler. Yalnızca bunun için!.." Yüzünde kendi kendine duyduğu nefret vardı. Juliet'jn az önceki, onu yaraladığı için kapıldığı zafer duygusu bir anda uçup gitmişti. İçinden ona koşmak, altın sarısı saçlı başını kollarına alıp göğsüne bastırıp, okşamak geldi. Ama onun bu şekfat gösterisini geri çevireceğinj biliyordu. Genç kızın kendisine acıdığını düşüncektj. Juliet kendini toparlayıp yüzüne alaylı bir gülümseme konurdu. "şunu kafana sok! Benim için hiçbir şey almanı istemiyorum. Benimle sevişmek için bahaneler yaratma lütfen."

"Nişan yüzüğünü unutuyorsun," dedi genç adam.

"Hiçbir şey unutmuş değilim! Hem Tamassee'de ni- şan yüzüğünü nereden bulacaksın?"

"Bulurtım. Burada aile mücevherlerjmz var. Daisy bunu bijiyor ve onlardan birini senin parmağına takmadıkça tatmin olmayacaktır."

"Daisy, seninle konuşmamız gereken başka bir konu. Daisy'ye bu nişanlanma öyküsünün altındaki gerçeğin anlatılmasını istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü beni senin hakkında uyarmıştı. Bern, onun öğütlerini kulak arkası eden kuş beyinli bir kız olarak tammasım istemiyorum."

Mark bir kahkaha attı. "Ah, Juliet, sen inanılmaz bir kızsın. Ne zaman gururum biraz okşanacak olsa, hemen beni gerçeğe dönduru yorsun. Pekİ, Daisy gerçeği bilecek. Ama bu arada sen ötekilere karşı inandırıcı olabilmek için nişanlı bir genç kız gibi davranacaksın." Gözleri şeytança parladı. "Yo, korkma Öyleabartılı bir aşık rolü istemiyorum. Yalmzca seven bir kadın gibi davran yeter."

3uli, g5z.Lerinde öfke kıvılları çakararak ona baku. Onun bu rahat, şakacı tavrı daha da çileden çıkanyordu genç kıızı.

Mark da bütün dikkatiyle ona bakıyordu. Juliet'in kafasından geçenleri anlainiş olmalıydı ki, gözlerinde sessiz kahkahalar parladı. "Evet, ne dediğimi çok iyi anladın, değil mi? Eğer bu akşam benim bir kilometre uzağımda durursan, kimse beni sevdiğine inanmaz. Ama bu senin için pek de zor olmamalı. Yalnızca içinden geldiği gibi davran, bu bana yeter."

Juliet onun ne demek istediğini anladığı için kıpkırnuızı kesildi.

"şimdi," dedi Mark, daha ciddi bir sesle. "Eğer bütün geceyi üzerindeki o havluyla geçirmek istemiyor- san bir an önce giyin. Sen banyoda giyinirken ben de seni burada beklerim. Bu arada insanlara haberi hazmetme zamanı vermiş oluruz. Böylece ilk şoku atlatmış olurlar." Saatine bir göz attı. "Aşağı indiğirnzde bizi kutlamaya hazır olur herkes. Hadi, biraz acele et."

Banyodan çıktığında Mark masanın başına oturmuş, James'in kitabının elyazmalarını okuyordu.

'Başını kaldırıp da Juliet'i görünce donakaldı. Gözlerini ayıramıyordu genç kıızdan.

"Hazır mısın? Yalnız yüzündeki o düşünceli ifadeyi silmen gerek. Bana deli gibi aşık ve alabildiğine mutlu görünmen gerekiyor. Unuttun mu?"

Bunları söyledikten sonra genç kıızı kulundan hafifçe tutarak odadan çıkardı.

Aşağıda Felicia yüzünü annesinin kucağına gömmüş hıçkırık hıçkırık ağlıyordu. Üzerinde, gövdesini iyice saran, ama etekleri fıfırh kırmızı bir elbise vardı. Ama çocukça hıçkırıklarıyla bu giysi çarpıcı

bir çelişki oluştuyordu. Babası ise ne yapacağını bilemeden yanında Öylece oturuyordu. Besbelli iyi bir adamdı ve iki kadın arasında ne yapacağını şaşırmişti. Daisy daha sonra, aşağıda neler olduğunu Juliet'e anlatacaktı. Annesiyle babası salonda oturmuş Daisy ve

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 09, 2007, 07:54:22 ÖS

Serena'yla konuşurlarken, Felicia fırtına gibi içeri dalmış, hiçkırıklar arasında, çığlık çığlığa Mark'ın nişanlanmış olduğu haberini vermişti. Yukarıda gördüklerini en ince ayrıntısına kadar anlatmasına kimse, J3e Rackham bile engel olamamış4. Ama tam lafının ortasında adamcağız kızının yüzüne hafif bir tokat atarak öyküyü yarıda kesmeyi başarmış, Felicia bunün üzerine daha da şiddetli bir biçimde ağlayarak annesi- nin kucağına kapanmıştı. Bu arada Jack ayağa kalkmış ve bembeyaz kesilen Serena'ya bir konyak koyarak içmesi için eline tutuşturmuştu.

Yeni nişanlı çift aşağı indiğinde olaylar biraz yatışmıştı, ama Felicia hiçkırıkmaya devam ediyordu. Suçlarcasına yakınıyordu annesine. "Ama anne, bana söz vermiştin. Babamın bu işi halledeceğini söylemiştin. Söz vermiştin!"

James ortalarda yoktu. Felicia olayı anlatırken James'in de yanında olduğunu söylememişti. Mark, Felicia'yı besbelli çok iyi tanıyordu. Şımarık ve ilk kez, istediğini elde edemeyen bir kız olarak sinsi planlar kurmuştu. Mark'ın başka bir kadın yüzünden ona yüz vermediğini düşündüğünden ona bir rakip bulmaya, genç adamı kiskandırmaya karar vermişti. James bu iş için biçilmiş kaftandı. Ama kapıyı açtığında şok geçirmişti.

Bütün bunları eğlenerek izleyen tek kişi Daisy'ydi. Yalnız konuklarla birlikte gelmiş olan fotoğrafçı duyduklarıyla pek yetinmemişti. Patronunu koruma içgüdüsüyle Paul Bradford adamı bir köşeye çekip onun, Felicia'nın anlattıklarını duymasına engel olmaya çalışmıştı. Fotoğrafçı ise ülkenin dört bir yanındaki dedikodu sütnları için malzeme bulmanın coşkusu içindeydi.

"Benim sevgili yavrularım!" diye ayağa fırladı Daisy, onlar içeri girer girmez. Juliet onun gözlerindeki sevinç gözyaşlarını görünce dehşete düştü. Onu Mark'a karşı uyan Daisy değil miydi? "Ne kadar mutlu ol-

duğumu bilemezsiniz. Ben bu kızı çok seviyorum, Mark! Beni ne kadar memnun ettin!"

Mark'ın çabaları sayesinde yemeğe kadar her şey iyi gitti. Yemek saati gelince Mark, Juliet'i hafifçe elinden tutarak konuklarla birlikte yemek salonuna doğru yürüdü ve genç kızı sağına oturttu. Yemek boyunca, konuşurken Juliet'e hep 'sevgilim' diye hitap etmesi, sevgi dolu bakışları ve rastgele dokunuşları, çevreye, birbirine deliler gibi aşık bir çift izlenimi vermişti onlar hakkında.

Yemekten sonra Daisy ile Mark kısa bir süre ortadan yok oldular. Daisy tekrar görüldüğünde yüzünden mutluluk okunuyordu.

"Mark her şeyi anlattı," diye fısıldadı Juliet'in kulağına. "Ve pek hoşuma gitti. Seni çalışma odasında bekliyor."

Hoşuna mı gitmişti? Juliet çok şaşırıldı. Acaba Mark ona ne anlatmıştı? Ya da Daisy onun anlattıklarım nasıl yorumlamıştı?

Mark, kocaman çalışma masasının başında oturmuş kendisini bekliyordu. Önünde büyük, kadife bir mücevher kutusu açık duruyordu. İçinde göz kamaştırıcı mücevherler yayılmıştı. Mark ise elinde çok güzel bir zümrüt yüzüğü tutmuş ışıkta sağa sola çevirip inceliyordu.

"Aile mücevherleri," dedi eliyle önündekileri göstererek. "Babamın ikinci karısı Lisa, bu koleksiyona ulaşabilmek için her şeyini verirdi, ama babam hepsini benim karım için sakladı." Omuzlarını kaldırıp Juliet'e baktı. "Evet, sevgili nişanlım hangisini istiyor?" dedi gülümseyerek. "Şu zümrütü önerebilirim sana istersen. Thomas Bannerman bunu Carlotta'ya düğün gecesi takmış. O da sana

benziyormuş. Ama daha alışılmış bir nişan yüzüğünü tercih edersen burada bir de pırlanta taşlı olanı var." Kutunun içinden tek bir pırlanta yüzük çıkardı. "Ya da şu opal yüzüğe ne dersin? O da nneanneminmiş. Opallerin uğursuzluk getirdiği

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 09, 2007, 07:56:14 ÖS

söylenir, ama o böyle şeylere inanmazdı."

"Hiçbirini istemiyorum!" dedi Juliet, ellerini arkasına götürerek.

Mark hafifçe kaşlarını çatı. "Yoksa başkalarının mücevherlerini takmaya ilişkin batıl inançların mı var? Eğer öyleyse..."

"Ha... hayır, ö... öyle bir şeyle ilgisi yok," diye kekeleyen genç kız. "Ben yüzük istemiyorum, hepsi bu. Senden hiçbir şey kabul etmeyeceğimi söylemiştim."

Mark'ın yüzü yumuşadı. "Evet söylemiştin, ama biliyorsun bir nişan yüzüğü takman gerek. Oyun sırasında giydiğin kostümün bir parçası, bir aksesuar olarak düşün. Öykümüzün inandırıcı olması için sana ödünç verdiğim bir şey. Şımarık bir çocuk gibi davranmayı bir yana bırak da, şunu parmağına tak..." Mark ayağa kalkıp Juliet'in yanına geldi. Sonra sol elini alıp zümrüt yüzüğü parmağına taktı. "Kişisel olarak ben bunu tercih ederim."

Juliet de onu tercih ederdi ve o koşullarda yüzüğü takmaktan başka çaresi yoktu. Sahip Olduğu ilk yuzu k- tü ve elinde ne kadar güzel durduğunu görüp büyülenmiş gibi baktı. Gözlerini kaldırınc Mark'ın onu izlediğini görüp kıpkırmızı kesildi.

"Pekli," dedi buz gibi bir sesle. "Şimdilik takacağım ama oyun bitince iade edeceğim. Başka bir söyleyeceğin var mı?"

"Var." Mark rahat bir tavırla masaya yaslandı ve için için gülen gözlerle genç kıza baktı. "Gazetelere bir açıklama vermem gerekiyor, yoksa çok geçmez adaya gazeteciler doluşur. Bunun için de senin hakkında bazı bilgilere ihtiyacım var."

Juliet şaşkın gözlerle ona baktı. "Ama buna ne gerek var? Bu nişanlılık öyle uzun sürecek bir şey değil. Rackhanılar gittikten sonra bu oyuna da son vereceğiz nasıl olsa."

"Ben de onu düşünüyordum," dedi Mark, sakin bir sesle. "Yalnızca nişanlamak yetmeyecek. Seninle ev-

leneceğiz."

"Evlenmek mi?" Juliet'in ağız açık kalmıştı. "Yani evlenmiş gibi mi davranacağız. Ne gerek var bu oyuna?"

"Oyun mu? Elbette oyun olmayacak. Ben gerçekten evlenmekten söz ediyorum," dedi Mark, aym sakin ses tonuyla. Juliet onun için için gülen gözleriyle karşılaşınca tepesinin attığı hissetti.

"Şaka yapıyorsun herhalde! Benden hoşlanmıyorsun bile! Benim hakkımda neler düşündüğünü ikimiz de biliyoruz. Neden benimle evlenmek isteyesin?"

"Çünkü bir eşe ihtiyacım var," dedi Mark, rahat bir tavırla. "Şimdiye kadar karşılaştıklarım içinde bana en uygun olan da sensin."

"Teşekkürler!" dedi Juliet öfkeli bir alayla. Ama içindeki gizli bir heyecan kıpırdanmaya başlamıştı bile. Evlenmek ha? Yoksa genç adam kendisini sevdiğini mi söylemeye çalışıyordu? Böyle bir şeyi düşlemek bile çok güçtü ama... acaba... mümkün müydü? Mark'ın da kendisiyle aynı duyguları paylaşması mümkün müydü? Belki?..

Mark gülümsedi. "Seni istediğimi söylemeye gerek yok. Seni arzuladığımı ikimiz de biliyoruz. Senin de beni arzuladığın ise bir gerçek."

Mark hı masaya yaslanmış duruyordu. Juliet titremeye başlayan dizlerinin kendisini daha fazla

taşıyamayacağını hissedip karşısındaki koltuğa çöktü. "Bu, evlilik için yeterli değil," dedi mantıklı olmaya çalışarak.
"Elbette değil. Diğer özelliklerini de hesaba katarak konuşuyorum ben." Sesinde gayet rahat, olayı hafife alan bir adamın ifadesi vardı. "Bir kere çok güzelsin, giyim zevkin zarif ve ince, ki bu benim durumumdaki bir adam için çok önemli. Sonra sosyal ilişkilerde başarılısın. Bu akşam Vera'yı ve Joe'yu çok güzel idare ettin. Evde çalışanlarla çok iyi anlaşıyorsun, daha şimdiden onlara kendini sevdirdin. Ama hepsinden önem-

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 09, 2007, 07:58:21 ÖS

lisi akıllı ve zekisin. Aptal bir eşe, ne kadar güzel olursa olsun tahammül edemezdim. James'in kitabını büyük ölçüde senin yazdığını biliyorum."
Başım önüne eğmiş oturan Juliet'in yüzü İgede kalmıştı. Ellerini yumruk yapmamak için kendini güç tutarak boğuk bir sesle sordu. "Hepsi bu mu?"
"Sanırım öyle." Kısa bir süre sustuktan sonra devam etti. "Bir de şu var. Eğer benimle evlenmeyi kabul edersen, sana neler verebileceğimi bilerek kabul edeceksin. Mücevherler, güzel giysiler, evler., bir de güvence tabii. Galiba en önemlisi de bu. Ben de ilişkimizin böyle olmasını isterdim. İkimiz de bu beraberlikten bir şeyler elde etmeliyiz. Tabii, senin para peşinde olan, çıkarıcı biri olmadığını biliyorum," diye aceleyle ekledi, Juliet'in yüzündeki karşı koyan ifadeyi görünce. "Bunu artık öğrenmiş bulunuyorum. Yoksa seninle evlenmek istemezdim. Ben yalnızca bu beraberlikten neler elde edebileceğini söylemek istiyorum. Neden hoşlamıyorsan, örneğin zengin ve Ünlü kişilerle dostluk mu, ya da iki kıta üzerinde en güzel partileri veren kişi olmak mı, hepsi de paraya bakıyor. Bütün bu söylediklerimi iyice düşün ve kararını birbirimize neler verebileceğimizi hesaba katarak ver."
Juliet hiç konuşmadan dinliyordu. Mark her şeyi o kadar mantıklı bir şekilde ortaya koymuştu ki, görünüşe göre karşı çıkmak olanaksızdı. Şimdi buna sahip olabilirdi. Sonra Daisy'nin anlattıkları aklına geldi. Mark'ın, yaşamındaki kadınlarla ilişkisini bir tek şey üzerine kurduğunu söylemişti. O da pazarlıktı. Şimdiye kadar bu yöntem başarılı olmuştu. Şimdi de evlilik önerisini mantıklı bir iş önerisi gibi sunuyordu.
"Peki ya çocuk?" diye sordu Juliet. Gözleri, bern- beyaz yüzünde iri iri açılmıştı.
Mark bir süre cevap vermedi. Kemikli, ince yüzü tümüyle ifadesizdi. "Elbette bir oğlum olsun isterim. Eğer ilk çocuğumuz oğlan olursa seni ikinci bir kez sıkıntıya sokmak istemem."

Juliet bu soğukkanlı erkek bencilliği karşısında öfkeden soluğunun kesildiğini hissetti. Bu bir evlilik teklifi değil, düpedüz bir iş önerisiydi. Birdenbire kendisine önerilen yaşamın ne tür bir şey olduğu bütün açıklığıyla canlandı gözlerinin önünde. Taraflardan birinin ötekini deli gibi sevdiği, diğerinin ise yalnızca Soğukkanlı bir mantıkla olaya yaklaştığı bir evlilik olacaktı. Böyle sevgisiz bir ortamda çocuk büyütmezdi.

Dizleri hafifçe titreyerek ayağa kalktı. "Kusura bakma, ama ben... ben bunu yapamam. Seninle evlenemem."

Mark'ın cevabım beklemeden dışarı fırladı, koşarcasına odasına çıktı. Konukların ne diyeceği de umurunda değildi. Yalnız kalmak istiyordu. Bir an için Mark'ın kendisini sevdiği için evlenmek istediğini ummuş ve kısacık bir an için büyük bir mutluluk duymuştu. Ama hemen ardından gelen düş kırıklığı çok büyük ve çok acı olmuştu.
Bir iki saat sonra, genç kız yatağında sıkıntıyla dönüp dururken koridorda birtakım sesler duydu ve konukların yatmaya çekildiğini anladı. Ama uzun bir süre uyuyamadı. Bir ara bir telefon zili duyar gibi oldu, ama bunun gerçek mi yoksa düş mü olduğunu anlamaya çalışırken birden uyuyakaldı. Sabah kapısının vurulmasıyla uyandı. Gelen Mai'ydi. Mark'ın onu kendi odasının önünde, terasta

kahvaltıya beklediğini haber vermeye gelmişti. Mai mesajı ilettikten sonra mutlu bir yüzle onu kutladı.

Mark'ın mesajı bir çağrıdan çok bir emirdi. Juliet çabucak kalkıp elini yüzünü yıkadı, duş almadan en şık kıyafetlerinden birini giydi. Bu, yeşil yırtmaçlı bir etekle, yine yeşil, ama değişik bir tonda bir tişörttü. Parmağında da zümrüt yüzük parlıyordu.

Bir gece önceki konuşmalarından sonra ilk karşılaşmalarının rahatsız edici olacağını düşünmüştü, ama Mark'ın halini görünce bu düşünce yerini kaygıya bıraktı. Hizmetçi kahvaltı sofrasını hazırlarken o bir kol-

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 09, 2007, 07:59:33 ÖS

tuğa oturmuş, ayaklarını parmaklıklara uzatmış, karanlık bir yüz ifadesiyle denizi seyrediyordu. Juliet onun tıraş olmadığı, üstelik sanki bütün gece uyumamış gibi yorgun ve bitkin olduğunu gördü. Besbelli ki kötü bir şey olmuştu. Genç kızın yüreği hızlı hızlı çarpmaya başladı. Onun bu halini bir tek şeye yorabiliyordu: Nişanlarını bozmaya karar vermişti.

"Neyin var?" diye sordu genç kız.

Mark yan gözle ona baktı. "Otur, kendine bir kahve koy. Çünkü sanırım ihtiyacın olacak." Sonra hizmetçiyi yanlarından gönderdi.

Genç kız derin bir soluk aldı. "Sanırım nişanı boz- maya karar verdin," dedi kuru bir sesle. "Buna hiç şaşmadım. Neyse ki haber bu adanın dışına yayılmadı henüz. Buradakiler de zaten senin dostlann. Onlara istediğin açıklamayı..."

"Sesini keser misin?"

"Ne?" Juliet ağzı açık bakakaldı ona.

"Çok fazla konuşuyorsun," dedi Mark, ifadesiz bir sesle. "Sana ne söyleyeceğimi önceden tahmin etmeye çalışma. Eğer bu nişanın bozulmasını istersem bunu sana söylerim. Senin söylemene gerek yok."

"Peki, ne öyleyse?" diye mırıldandı Juliet, güçlkle yutkunarak.

"Dün gece, daha doğrusu sabahın üçünde Robinson telefon etti. Robinson, James'in yanında kalan ve üniversiteden getirdiğim bilim adamı. Telaş içindeydi. Dün akşam James buradan gittikten sonra bütün gece içmiş ve sonunda yunusların havuzlarının kapaklarını açmış."

"Havuzları mı açmış? Ne demek istiyorsun?"

"Yunusları serbest bırakmış." Juliet'in hi boş boş baktığını görünce Mark devam etti. "Onları açık denize salmış."

"Ya?" Kısa bir süre sustuktan sonra Juliet dikkatle sordu. "Bu o kadar kötü bir şey mi? Onları serbest bırakmak yani? Ben her zaman onların Özgür kalmalarının daha iyi olacağını düşünürdüm. Doğaya ait hayvanların tutsak edilmesine hep zülmüşümdür." "Biliyorum. Ama Robinson'a göre bu yunuslar uzun süre tutsak kaldıktan sonra açık denizlerde yaşamlarını sürdürme yeteneklerini yitirmiş olabilirler."

"Yo, olamaz!"

Mark'ın sesi acıyla kısıldı. "James kendine gelip de ne yaptığını fark edince gerçek bir şok geçirmiş. Çok kötü bir durumdaydı."

"O halde onunla konuştun."

"Evet," dedi Mark. Yüz çizgileri alabildiğine gerilmişti. "Bir gece önce çok içtiği için hiç iyi durumda değildi, ama ona söylediklerimi dinledi. Ona yaptığı şeyin ne kadar çocukça ve ne kadar sorumsuzca olduğunu anlattım. Bana göre bu, projesinin sonu demek. Kendisini kendi elleriyle mahvetti. Tabii, elinde notlan var. Ama Robinson bu verilen, kamtları olmaksızın kabul eder mi, bilmiyorum. Artık James sorununu tek başına çözümlenecek. Robinson'ı ikna etme çabalarını tek başına yürütecek, geleceğini de tek başına planlayacak. Ve bu konuda kendimi hiç suçlu hissetmiyorum!"

"Ben suçlu hissediyorum ama," dedi Juliet, kederle. "Bunlara ben neden oldum."

"Hayır, sen neden olmadın!" dedi Mark, sert bir sesle. "Eğer suçlanacak biri varsa o da benim."

James her zaman şımarık bir çocuk gibi davranmıştır. Ben de onu kendi haline bıraktım, ne isterse verdim çünkü yalnızca para kazanmakla meşguldüm. Ama artık öyle olmayacak. Artık yetişkin bir insan ve kendi davranışlarıyla sorumluluğunu yüklenilecek durumda. Yapabileceğim en iyi şey onu kendi başına bırakmak ve kendi kendisini kanıtlamasına yardımcı olmak. RobinsOn onun akıllı ve yetenekli olduğunu söylüyor. Ve onu hI çalışma ekibine almayı düşünüyor. Şimdi her şey James'e kaldı."

"Eğer James'i aralana alırlarsa çalışmalarını sen ii-

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 09, 2007, 08:01:59 ÖS

nanse edeceksin, anladığıma göre."

"Hayır, öyle değil. Robinson'a çok önceden, James'i alsalar da almasalar da laboratuvarlarını ve araştırmalarını finanse edeceğimi söylemiştim. Robinson, James'i para meselesinden bağımsız olarak istiyor. Ama James deneyinin onaylanması için gerekli çalışmaları tamamlamadan bunu bilmeyecek. Yani kendi yerini kendisi hazırlayacak."

Juliet omletinden bir çatal alıp düşünceli bir ifadeyle çiğnedi. Mark'ın sandalyesi gürültüyle yere çarptı ve genç adam yerinden kalkıp masaya, Juliet'in karşısına oturdu.

"Evet, söyle bakalım, ne düşünüyorsun?" diye sordu genç adam.

"Ne olacak şimdi?" diye sordu Juliet, tereddütle.

Genç kız tabii ki nişandan söz ediyordu. Artık bu oyuna gerek kalmamışa benziyordu. Ama Mark anlamamazlıktan geldi.

"Ne mi olacak? James en yakın zamanda bu civarda dalış yapmak istiyor. Haber verdiklerine göre bu yakınlarda bir yunus sürüsü görülmüş. Az bir olasılıkla James'in dört yunusu bunlara katılmış olabilir. Eğer öyleyse James onlarla ilişki kurabilir ve Robinson, aldığı notlarla birlikte bu sualtı deneyini, onun araştırmalarının sonuçlandığına ilişkin bir kanıt sayabilir. Böylece doktora tezi de onaylanmış olur."

"Bu harika bir şey!" dedi Juliet coşkuyla. "O halde bugün dalacak."

"Ne yazık ki, şu anda tekne yok. Dalış donanımı olan tekne şu anda başka bir işle ilgili olarak Afrika kıyılarında. 'Deniz Cadısı' dalışa uygun değil. Bir tek öteki büyük yatım, Kiwu kalıyor geriye. O da Charleston'da. Kanarya Adaları'na planladığım gezi için çağrılı konuklarımı alacak oradan. Kaptanla telsiz aracılığıyla konuştum, hemen buraya gelmesini istedim. Yarın burada olacak."

"O halde başka konuklar da olacak."

"Birkaç dostum. Betty ve Tom Hanley'yi seveceksin." Mark bir süre susup gülümsedi. "Betty yıllardır beni evlendirmeYe çalışıyordu. Seninle tanışmak pek hoşuna gidecek."

"Mark bu oyunu daha fazla uzatmaflın ve yaygınlaştıрмаflın akıllıca bir şey olduğuna inanıyor musun? İlerde, geriye dönüş daha zor olabilir."

"Nişanı bozmayı mı öneriyorsun?" diye sordu Mark, kuru bir sesle.

"Şey... Artık bu oyuna gerek kalmadığını düşünüyorum. Artık James'ifl akı başına geldiğine göre... onun bu konuya yaklaşımı da değişmiştir..."

"Hiçbir şey değişmiş değil," diye sözünü kesti Mark. Yüz çizgileri sertleşmişti. "Dün gece yaptığım evlilik önerisi de... Umarım senden istediğim gibi o öneri üzerinde düşünüyorsUfudur."

"Kusura bakma, Mark... ben..." diye söze başladı Juliet, ama Mark onun sözünü yine kesti.

"Şu anda cevap istemiyorum senden. Henüz çok erken. Daisy'yle bu konuyu konuş. Karar vermeden önce onun da fikrini sor."

"A... ama Mark, ben..."

"Lütfen sesini keser misin?" Mark'ın yüzü o kadar ürkütücüydü ki, Juliet donakaldı. "Bu konu üzerinde kendine düşünme fırsatı vermeden herhangi bir şey söylemefli istemiyorum."

Juliet gözlerini indirdi ve titreyen parmaklarıyla fm- canını dudaklarına götürdü. Mark'ın emirlerine uyulmasına alışık olduğunu biliyordu. Ama bir kadını istemediği bir evliliğe zoriyacak kadar despot olabilir miydi?

Onun bu suskunluğu karşısında yatışmış olmalıydı ki, Mark hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

"Bugün adadaki bir sorunu da çözümlenem gerekiyor. Cora'ın yerini alacak birini bulmam gerekiyor."

Juliet hızla başım kaldırdı ve Mark'ın tepkisini izlediğini gördü. "Cora gidiyor mu?"

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 09, 2007, 08:03:47 ÖS

Gitti bile. Jack bu sabah saat yedide onu götürdü. Ona eşyalarını toplaması için bir saat süre tanıdım. Ama hiç değilse onun sana önerdiğinden daha iyi koşullarda terk etti adayı. Buraya ilk geldiğin gün olanları neden bana anlatınadın?"

"Sam'dem mi öğrendin?"

"Evet. Seni o ayyaş kaptanla göndermesi için benim mi emir verdiğim sanmıştın?". diye üsteledi Mark.

"O senin emirlerin yerine getiriyordu.>"

Mark uzun uzun, düşünceli gözlerle onu süzdü. "Cora, emirleri kendine göre yorumluyordu yalnızca. Her neyse artık gitti. Ona hiçbir zaman kanım ısınmamıştı. Uzak bir akrabam diye onu işe almayı kabul etmişim. Ama yanılmışım." Bir süre duraksadıktan sonra devam etti. "Söz yanılmaktan açılmışken, Juliet..."

"Juliet Welborn İnanamıyorum, seni burada görmek ne güzel!"

Böyle bağıarak onlara doğru gelen Dr. Robinson' dı. Arkasından da James geliyordu. Juliet onunla görüşme fırsatını doğmayacağını umuyordu. Tereddüt- le ayağa kalktı ve yan gözle Mark'a baktı. Genç adam ifadesiz bir yüzle Dr. Robinson'a bakıyordu.

Yaşlı adam sevecenlikle kucakladı Juliet'i. Bu arada da aralıksız konuşuyordu. "Benim güzel kızım, Mr. Bannerman bana kardeşinin sekreterinin Juliet Welborn adında biri olduğunu söyleyince, bir an sen olup olmadığından emin olamadım. Ama David Graham' la çalıştığım öğrenince kesinlikle anladım. Cenazeden sonra neden öyle birdenbire ortadan kayboldun yavrucuğum? Seni o kadar çok aradım ki! Yalnız ben mi, diğerleri de her yerde aradı seni. Ama sanki yer yarılmış, içine girmişti. Seni bulduğuma öyle sevindim ki! Hele yine bizimle aynı işte çalışmana! Bu işi ne kadar çok sevdiğini biliyordum." Adam sonra Mark'a döndü. "Anladığıma göre Juliet karın olmayı kabul etmiş."

"Evet," dedi Mark, büyük bir ciddiyetle. Gözleri Juliet'in pembeleşmiş yüzüne çevrildi. "Evet, yakında ev leniyoruz."

"Ah, bakıyorum pek hevesli bir damat adayısın!" Dr. Robinson her ikisine de sevgiyle bakıyordu. "Bu çocuğun en sonunda sıcak bir yuvaya kavuşmasına çok sevindim. Çok büyük üzüntüler geçirdi. David Graham'ın ölümü bilim dünyası için büyük bir kayıptı. Mary'nin ölümü ise hepimiz için derin bir üzüntü oldu. Grahamları çok yakından tanırım, çünkü daha öğrencilik yıllarımızdan beri dosttuk." "Juliet henüz bana neden farklı adlar taşıdıklarım açıklamadı," dedi Mark, alçak sesle. Juliet merakla onun yüzünde kızgınlık, şaşkınlık ya da başka bir duygunun izlerini aradı. Ama bulamadı.

"Juliet açılmadı mı? David Graham onun üvey babasıydı tabii. Ama annesi onunla evlendiğinde daha iki yaşında olduğu için onu gerçek bir baba gibi bildi ve öyle kabul etti. Öyle değil mi, Juliet?"

"Evet," dedi Juliet yavaşça.

"Bana bir zamanını bulduğunda bunları anlatırsın, Juliet," dedi Mark, yumuşak bir sesle.

Genç kız yarı korkuyla ona baktı. Kendini suçlu hissetmesi aptallıktı tabii. Gereksiz yere bu sırrı sakladığını biliyordu ama, bundan yarı yarıya Mark sorumluydu. Aralarında daha ilk andan doğan

düşmanlık ve güvensizlik neden olmuştu buna. İyi ama bu kadar sert bir ifade takınması mı gerekiyordu şimdi?

"Seninle yalnız konuşabilir miyim?" diye o anda araya girdi James. Yü4i bembeyaz, gözleri acı doluydu.

Juliet derin bir soluk alıp James'in peşinden gitti. Konuşmaya başladığında Juliet onun ne büyük bir pişmanhk içinde olduğunu anladı.

"Her şeyden ben sorumluyum," diyordu James. "Mark'a ikimiz hakkında o büyük yalanı söylemem başışlanmaz bir suç. O her zaman bana hak ettiğimden de daha iyi davramıştır. Bense bu iyiliklerini içip içip sarhoş olarak ve iki yıllık çalışmayı heba ederek öde

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM

Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 09, 2007, 08:05:45 ÖS

dim. Beni başışla Juliet. Dün Mark'tan ona söylediklerini öğrenince beni öldürmek istemişsindir." James' in yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Umarım sana büyük bir zararı olmamıştır. Ama onları söylerken Mark'ın seni sevdiğini ve seninle evlenmek istediğini bilmiyordum, Juliet. Yemin ederim bilmiyordum."

"Bu korkunç bir şeydi. Bir erkeğe sevdiği kadınla yattığım söylemek yapılabilecek en büyük alçaklık. Bu nedenle içtim dün gece. Ama sabaha kadar o sözleri söylediğim zaman Mark'ın yüzünün aldığı hali gözlerimin önünden silemedim. Ben bunu yapacak bir insan değildim. Ama müthiş bir kıskançlığa kapılmıştım. Çıldırılmış olmalıydım. Dün akşam senden özür dilemek için gelmişim ve odanda sizi..." James devam edemedi. Besbelli fena halde utanmıştı.

"Umarım bu sana çok büyük acı vermemiştir," dedi Juliet yavaşça.

"O an çok acı verdi. Sonra eve gidip evdeki bütün içkileri devirdim. Yunusları serbest bıraktığımı da hiç hatırlamıyorum."

"Ona çok üzüldüm James. Başlarına bir şey gelmez ya?"

James derin bir soluk aldı. "Sanırım onları ölüme terk etmiş oldum böylece. En azından Tim'i. O zaten benim havuzumda doğmuştu. Doğal yaşama alışık değil. Diğerleri onunla kalıp yaşamını nasıl sürdüreceğini öğretmezlerse, ölür. Her şeye yeniden başlamam gerekiyor. Mark bu kez her şeyi kendi çabamla sürdüreceğimi söylüyor. Yaşamımı da kendi başıma kazanacağım. Kitabımın telif hakkına da güvenemem artık. Çünkü fotoğraflar olmadan kitabın basılması olanaksız."

du. "Bu sabah seninle ikimiz hakkında söylediklerimin yalan olduğunu anlattım ona. Neredeyse boğazıma sarılacaktı! Keşke sarılsaydı. Hak etmişim."

Juliet telaşla konuyu değiştirdi. "Eğer bu yapacağınız dalışta fotoğrafçı iyi resimler çekerse bunun bir yararı olmaz mı?"

"Belki," dedi James, umutsuzca. "Sen de benimle geleceksin değil mi?"

Juliet donakaldı. Yedi yaşından beri dalardı. Bu işi de iyi bilirdi. Ama annesiyle babasının ölümünden sonra dalmaktan müthiş korkar olmuştu. Açık denizler ona korku veriyordu. Dalamayacağından, bunu başaramayacağından emindi.

"Sanmıyorum, James."

"Tanrı aşkına, Juliet! Beni yüzüstü bırakamazsın! Ben yalnızca sana güveniyorum. Mark benden nefret ediyor, Robinson'ın gözünden iyice düştüm. Bütün yaptıklarına rağmen benden nefret etmeyen tek kişi sensin."

"Bak, James..." diye söze başladı Juliet.

"Senin Mark üzerinde güçlü bir etkin var, Juliet. Lütfen ona çok üzgün, çok pişman olduğumu söyle. Aptalın tekiyim ama... ama onu seviyorum. O benim ağabeyim!"

"Ama James," diye karşı koydu Juliet, rahatsız bir halde. "Bu yalnızca.., yalnızca bir nişan. Henüz evlilikten çok uzaktayız."

James hiçbir şey anlamadan genç kıza baktı. "Saçmalaina! Sana deliler gibi üşık olduğunu görmüyor musun? Seninle ikimiz hakkındaki o yalanı söylediğim zaman çıldırılmış gibiydi. Söylediklerimin yalan olduğunu itiraf ettiğim zaman da az daha beni öldürüyordu!"

Mark'ın öfkesinin gururundan geldiğini çok iyi bilen Juliet, James'in getirdiği yorum üzerine tartışma-

"Bence değil," diye söze başladı Juliet.

"Ona yaptıklarımın sonra Mark fotoğraf çekimi- .1 dı. nin masraflarını karşılamayacaktır!" Besbelli James

kendine hiç kimseye umut bağlama hakkını tanırıyor

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM

Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 09, 2007, 08:07:06 ÖS

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah daha şafak sökmeden yüzen bir sarayı andıran Kiwi adanın mavi sularında görüldü ve küçük koyun açıklarında demirledi. Kaptan Allen patronun mesajı üzerine hemen harekete geçmiş ve istenen zamanda adaya gelmişti. Deniz Cadisi, yattan çok gemiyi andıran bu büyük tekneden konukları alıp adaya taşıdı.

Öğleden sonra konuklar dinlenmeleri için kendilerine hazırlanan odalara çekildiler. O gece yemekten sonra Kiwi'ye çıkacaklar ve ertesi sabah da erkenden dalış yapacaklardı.

Herkes odalarına çekilmiş, ortalık sessizleşmişti. Juliet bunu fırsat bilip bahçeye çıktı. Akşamın yaklaştığı bu saatlerde bahçe özellikle çok güzel, çok dinlendirici oluyordu.

"Bu güzel kız tek başına neler düşünüyor acaba?"

Jack'in sesiyle Juliet irkildi. Gülümseyerek döndü. Jack 'in kendisi hakkında ne düşündüğü genç kız için önemliydi. Kendisinin bir yalancı, ya da ikiyüzlü olduğuna mı inanmıştı yoksa? "Yalnızca bahçenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum."

Jack omuzlarını kaldırdı. "Burasını sevmene memnun oldum, çünkü Mark'ın da en sevdiği yerdir. Ben gidiyorum, Juliet. Seni pencereden gördüm ve veda etmek istedim. Mark beni, şirketler grubunun başka bir şubesinde çalışmak üzere West Coast'a gönderiyor. Belki öyle parlak bir terfi değil, ama gittiğime seviniyorum. Benim için bir değişiklik iyi olacak."

Juliet şaşırılmıştı, "Yani seni buradan gönderiyor, Öyle mi? Ne zaman?"

"Yarın sabah. Yerimi alacak kişi de o zaman gelecek. Bu arada Serena'nın sözleşmesini de, geri kalan çalışma süresinin ücretini tazminat olarak ödeyip feshetti, " diye ekledi Jack, duraksayarak.

"Yani bu ne anlama geliyor?"

"Onu da buradan gönderiyor. Zaten o da, Mark seninle evlendikten sonra burada kalmak istemezdi." Acı acı gülümsedi genç adam. "Serena eski dostu Jack' ten kendisini de birlikte götürmesini istedi."

"Bunu sen de istiyor musun?" diye sordu Juliet.

"Evet. Onu hl seviyorum," Jack susup dikkatle Juliet'a baktı. "Garip şey, Mark'ın, Serena ile benim durumumu öğrendiğine yemin edebilirdim. Benimle konuştuğu zaman yuzu ndeki ifadeden anladım bunu. Ona sen mi söyledin, Juliet?"

"Ki sura bakma," dedi Juliet, utanarak. "Ağzımdan kaçırverdi işte. Ama..."

"Özür dileme," diyerek gülümsedi Jack. "Önemi yok. Aslına bakarsan, günün birinde Mark Bannerman'a acıyacağımı hiç düşünmezdim. Ama o anda acidım, in. Kadınların onun peşinden koşmasının gerçek nedeninin ne olduğunu ona hatırlatan olaylar ne kadar sık olursa onun için o kadar iyi. Serena ağgözlü bir kadındır. Mark'ı suçlamıyorum."

"Umarım Serena'nın da akli başına gelmiştir."

Jack'in dudakları kuşkucu bir ifadeyle kıvrıldı. "Bundan kuşkuluyum. Ama mutluluğun o kadar kolay elde edilmediğini de anladım. Bazen elde edebileceğinden daha azına razı olmak zorunda kalır insan. Ben de işlerin şu anda geldiği noktadan memnunum."

Juliet onu bir daha görmedi. .Jack'le Serena şafakta gitmişlerdi. Kiwi'deki odasında, Juliet, yatın tepesinde bir daire çizdikten sonra uzaklaşan helikopterin sesini duyup pencereye kostu.

Gökyüzünde giderek küçülüp kaybolan helikopteri görebilmişti son olarak.

Kiwi, Juliet'in düşlemeyeceği bir şeydi. Salonu, bari, oyun odası ve diğer odalarıyla bir yatı değil, lüks

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 09, 2007, 08:08:13 ÖS

bir apartman dairesinin ya da bir villanın içini hatırlatıyordu. Bir gece önce beyaz gömlekli garsonların servis yaptığı kokteyde genç kız meraklı gözlerle çevresine bakmıyordu. Salon baştan aşağı pahalı antikalarla döşenmişti. Duvarda orijinal olduğu belli olan yağlıboya tablolar dikkati çekiyordu. Deniz Cadısı'yla Kiwi'yi karşılaştırmak, sempatik bir dağ evi ile bir şato- ya kıyaslamaktan farksızdı.

Onu hiç yanından ayırmayan Mark, bir ara genç kızın kulağına eğildi. "Neyin var?"
"Hiçbir şey."

Mark'ın dudakları gergin bir ifadeyle birbirine kenetlendi. "Gel dans edelim."

Salonda güzel bir dans müziği çalıyor, konuklar birer ikişer dans ediyorlardı. Mark'ın, romantik müziğin eşliğinde dansa başladıklarında genç adam bu kez kesin bir sesle sordu. "Şimdi söyle bakalım neyin var?"

Juliet'in yüzü hafifçe gölgelendi. "Bütün... bunlar. O kadar lüks ki... Ben bunlara alışkın bir insan değilim. Ben daha çok... Deniz Cadısı'nın insanıyım."

Mark, genç kızın ne demek istediğini anlamamış havalara girinmedi. Ama hafifçe omuz silkip bu sözleri haklı bulmadığını gösterdi. "Deniz Cadısı'nı, balığa çıkmak isteyen dostlanm için tutuyorum. Ama benim tek- nem Kiwi'dir. Ve sen de buraya çok yakışıyorsun."

"Serena da Kiwi'de bulundu mu?"

Kısa bir duramsamadan sonra Mark alçak sesle cevap verdi. "Evet." Uzun bir sessizlik oldu bundan sonra. Nihayet birden, "Seninle konuşmamız gerek. Gel güverteye çıkalım" dedi genç adam. Dışarda Mark söze başlamak için hiç de acele etmiyordu. Parmaklığa dayanmış, gözlerini karanlıkta bir gölge halini alan Tamassee kıyılarına dikmişti.

Mark gözlerini genç kıza çevirdi. "James yarın senin de onunla dalmanı istiyor, değil mi?" Juliet duraksadı. "Evet. İstiyor. Ben de onunla olmadıkça yunusların onu tanımayacağını düşünüyör."

"James senden bunu isterken senin yüz ifadeni izliyordum. Korkuyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Annenle babamın başına gelenlerden ötürü mü?"

"O ve başka nedenlerle. Çok saçma bir şey, biliyorum. Yedi yaşından beri dalarım. Ama son zamanlarda..." Genç kız sustu ellerini asabi bir hareketle birbirine kenetledi. "Sen zamanlarda korkar oldum. Nedenini açıklayamıyorum. Yalnızca sürekli aynı kbusu gördüğümü biliyorum. Güvertede, cammdan çok sevdiğim iki insanın dalışını ve bir daha çıkmayışını çaresizlikle izlediğim anlar..."

"Bu iş çözümlendi," dedi Mark, kesin bir karara varmış bir ifadeyle. "Yarın sen dalmıyorsun."

"Hayır! hayır, dalmalıyım. Dalmam gerek."

"Saçmalama. Korkuyorsun. Hem de deli gibi... Bu bizim için de tehlikeli olabilir. Bu iş burada biter. Yarın dalmıyorsun."

"Hayır!" diye haykırdı Juliet. "Anlamıyor musun? Dalmak zorundayım!"

"Peki o halde, anlat bana. Anlamak istiyorum."

Genç kız duygularını tanımlayabilmek için çaba harcıyordu. "Orada olmak istiyorum," diye başladı, acı içinde. "Orada olmak zorunda olduğumu biliyorum. Ben kendim için korkuyor değilim. Eğer gitmezsem garip, hastalıklı bir korkuya kapılacağımı biliyorum. Sanki ben orada olmazsam çok korkunç bir şeyler olacaktı duygusuna kapılıyorum."

"Sevdiğin birisine bir şey olacağından mı korkuyorsun?" dedi Mark, gözlerinde sessiz bir gülümsemeye.

"Belki de."

"0 halde bu kişi ben olamam. Bana James'e karşı duyguların konusunda yalan söylemediysen, James de olamaz. 0 halde, kimse kalmıyor."

"Pek de öyle değil," dedi Juliet, kendini toparlama- ya çalışarak. "Dr. Robinson'ı çok severim. Hem, sana da bir Şey olmasını istemem."

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 09, 2007, 08:09:38 ÖS

Mark'ın yüz çizgileri gerildi. "Bırak Tanrı aşkına. 0 beylik, 'ne de olsa dostuz,' laflarını duymak istemiyorum senden." Sesinde acıyla karışık bir öfke vardı. "Dürüst bir nefreti yeğlerim. Her neyse, anlaşılan daima konusunda kararlısın. Hadi gel, epeyce geç oldu. Sana kamaranı göstereyim." Juliet, Mark'm kendisini götürdüğü, klasik tarzda döşenmiş görkemli odamn, bilinen kamaralarla yakından uzaktan ilişkisi olmadığını gördü. Sıkışıklık nedeniyle yatta her kamarada iki kişinin kaldığını biliyordu. Oysa burada yalnızca kendi valizi duruyordu.

"Ben... burası harikulade bir yer," diye mırıldandı Juliet.

"Kamarotun ziline basarsan hemen gelip eşyalarım açmana ve yerleştirmene yardım eder," dedi Mark. "Bana ihtiyacın olursa hemen yandaki kamaradayım," diyerek televizyonun yamndaki kapıyı gösterdi. "Eğer kgbus falan görürsen telefondaki 'bir' numarasını çevir, hemen gelip seni yatıştırırım," diye ekledi, gözlerinde Şeytanca pırıltılarla gülümseyerek.

Juliet'in hiçbir Şey söylemesine fırsat kalmadan çıkıp gitmişti bile.

Genç kız banyoya girdiğinde burasmm da olağanüstü lüks olduğunu gördü. Aynanın önündeki tuvalet masasında bir kadının ihtiyacı olabilecek her türlü Şeyin bulunduğunu gördü. Kozmetikler, sağ kurutma makinesi ve maşası... Hiçbir Şey unutulmanıştı.

Odaya dönüp eşyalarını açmaya, dolaplara yerleştirmeye başladı. Ayakkabılarını koyınak için özel bir dolaba eğildiğinde, bir köşede yeşil saten, yüksek topuklu bir çift kadın teriikleriyle karşılaştı. Öfkeden kan beynine sıçramıştı. Hızla doğrulunca başını açık dolap kapısına çarptı, gözlerinden kıvılcımlar çikmiştı.

Artık tepesi iyice atmıştı. 0 yeşil saten terlikler kızıl saçlı bir kadına, özellikle de Serena'ya uygundu. Ya ondan kalmış, ya da her zaman kaldığı bu odaya yine gelir düşüncesiyle özellikle bırakılmıştı.

Şimdi de Se

rena'mn kaldığı bu odada kendisi kalacaktı. Eğer Mark, Serena'nın bıraktığı yerden kendisinin devam edeceğini umuyorsa fena halde yanılıyordu.

Juliet, öfkesi gittikçe artarak dolap kapılarını ve çekmeceleri gürültüyle çarpıyor, bir başka kadının varlığına ilişkin kanıt arıyordu. Sonunda buldu da. Çekmecelerden birinde yeşil, çok pahalı olduğu belli olan bir gecelik ve sabahlık dikkatle katlanmış bir halde duruyordu.

Eline terlikleri ve gecelik takımlarını alıp telefona koştu. Mark'ın numarasını burnundan soluyarak çevirdi.

Mark cevap verdiğinde, öfkeden tizleşmiş bir sesle konuştu Juliet "Burada Serena'nın birkaç parça eşyası var. Onları postayla Serena'ya göndermesi için Daisy'ye mi vereyim, yoksa bir dahaki sefer California'- ya gittiğinde bizzat kendin mi vermek istersin?"

Sonra cevap bile beklemeden ahizeyi gürültüyle yerine bıraktı.

Beş saniye sonra Mark, üzerine alelacele bir ropdöşambr geçirmiş bir halde, odalarını birleştiren kapıda belirdi. "Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu, yüzü karmakarışık.

j Juliet elindeki eşyaları öfkeyle onun yüzüne fırlattı, ama Mark zamanında elini kaldırıncsa gecelikte sabahlık eline çarpıp yere düştü.

"Lanet olsun, Mark Bannerman! Benim kullandığım çekmecelerde Serena'ya ait eşyaları bulunca ne yap- mami bekliyordun? Serena'yla yattığınız bu yatakta benim yatabileceğimi mi sanıyorsun?" Mark hiç cevap vermeden telefona yürüdü, bir numara çevirdi. "Hemen buraya gel. Çift kişilik odadayım."

"Kimi aradın?" diye sordu Juliet dehşet içinde.

"Baş kamarotu."

Juliet sarardı. "Bunu yapamazsın! Adam ne düşünecek. Beni rezil edeceksin!"

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 09, 2007, 08:13:52 ÖS

"Benim söyleyeceklerime inanmayacaksın. En iyisi 0 söyleyin."

Çok geçmeden beyaz ceketinin önünü iikleyerek, orta yaşlı, zayıf bir adam geldi. Şaşkın gözlerle bir yerdeki giysilere bir de Mark'la Juliet'e baktı.

"Bir şey mi var, efendim?"

"Evet, Perkins, Miss Wellborn bu giysileri nereden aldığım merak etmiş de. Onları nereden aldın?" diye sordu Mark, sakın bir tavırla.

Perkins gecelikte sabahlığı yerinden kaldırdı, dikkatle katladı. Telaş gözlerle Juliet'e baktı. "Onları beğenmediniz mi, Miss? Renkleri nedeniyle mi? Beğenmediyseniz başka bir takımla değiştirebilirim."

"Onları nereden aldın, Perkins?" diye sabırla yineledi Mark.

"Elbette Charleston'daki mağazadan, efendim. Her zaman kamaralarda acil gerekli olabilecek giysiler bulundururuz. Konuklardan biri hazırlıksız olarak gelebilir düşüncesiyle bir çeşit önlemdir bu. Başka bir rengini ister miydiniz, örneğin mavi?"

Mark, gözlerinde iğneleyici pırıltılarla Juliet'e döndü. "Maviye ne dersin sevgilim?"

Juliet kıpkırmızı kesilmişti. "Yo, hayır gerekmez," dedi güçlükle. Kendini aptal durumuna düşmüş hissediyordu. Zenginlerin dünyasının kurallarına yabancı olması onu ne durumlara düşürmüştü?

Baş kamarot gittikten sonra Mark, Juliet'e yaklaştı. "Serena bu odada hiçbir zaman kalmadı.

Yandaki odadaki yatağım da yatmadı. Ne burada, ne de Bel- la Vista'daki yatağım da yattı.

Kısacası kuşkların yersiz. Ama... "Bir süre susup dikkatle Juliet'in gözlerine baktı. "Bu küçük kıskançlık gösterisi çok hoşuma gitti. Umut vaad ediyorsun, sevgilim."

"Mark..."

Ama genç adam çoktan çıkıp gitmişti bile.

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah saat on civarında yunus sürüsünün yerini saptadılar. Dalgıçlar erkenden kahvaltılarını etmişler, giysilerini giymişlerdi. Onlar hazırlıklarını yaparlarken, diğerleri de kahvelerini içiyorlardı.

Dr. Robinson, Juliet'i de dalgıç giysileri içinde görünce gözleri irileşerek karşı çıktı. "Bu kız duygusal olarak böyle bir şeye hazır değil. Juliet, neyi kanıtlamak istiyorsun sen evladım?"

James atıldı. "Onun gelmesi gerek!" diye haykırdı tizleşmiş bir sesle. "O Tim'i çok iyi tanıyor.

Diğerlerini de. Belki onları Juliet görür. Ya da onlar Juliet'i tanıyıp yanına gelirler. Dalmasını yasaklayamazsınız!"

Dalışın teknik sorumlusu Dr. Robinson olduğu için son karar ona aitti. "Ben hiçbir şeyi yasaklama heveslisi değilim," dedi. "Ama bu çocuk böyle bir şeye hazır değil. Paniğe kapılıp hepimizi tehlikeye sokabilir."

Mark'ın derinden gelen, güven verici sesi duyuldu. "Bana güvenebilirsin, Robinson. Ona ben göz kulak olurum. Söz veriyorum, paniğe kapılmayacaktır."

Dr. Robinson'ın bu sözler üzerine yumuşadığını görünce Juliet rahatladı. "Peki... eğer bu kadar emin- sen..." diyordu adam. Bu dalışın, James'in yunuslarını bulma açısından ne kadar önemli olduğunu biliyordu o da. Aslında o dört yunusa, sürü içinde rastlama olasılığı çok küçük bir olasılıktı.

Ve James bütün umudunu bu mucizenin gerçekleşmesine bağlamıştı.

Juliet, James'in iyiliği için korkularını o ana kadar bastırmayı başarmıştı. Bu konuşmalar olduktan sonra ise, şimdi güvertenin en uzak bir köşesine gitmiş, derin soluklar alıp veriyor, midesine girmeye başlıyor

krampianı dindirmeye çalışıyordu.

"İyi misin?" Mark ansızın yanında belirivermişti. Genç kızın buz kesmiş elini kendi sıcacık elleri arasına aldı. Juliet gülümsemeye çalışıyordu.

"İyiyim... gerçekten. Biraz heyecanlıyım, işin doğrusu... Ama bu sahneye çıkma heyecanı gibi bir şey. Hani midende kelebekler kanat çırpıyormuş gibi olur ya, bilir misin?" Mark da ona gülümsedi. "Bilirim."

Yarım saat kadar sonra dalış ekibi küçük bota binmiş yunusların görüldüğü yere doğru yol alıyorlardı. Onları ürkütmemek için Kiwi'yi yaklaştırmamışlardı.

Ekip sualtı donanımlarını taktı, James'in işaretiyle birer birer mavi sulara atladılar. Juliet, Mark'ın sözleriyle kendini daha bir güvenli hissetmeye başlamıştı. Mark onu sualtında bir an bile yalnız bırakmayacağına dair söz vermişti.

İlk daldığında Juliet'in bir an gözleri yoğun bir karanlık dışında hiçbir şey görmedi. Gün ışığından sonra sualtı hep böyle gelirdi insana. Birkaç dakika içinde gözü alışmaya, diğerlerini yavaş yavaş seçmeye başladı. Mark yanbaşıdaydı. Juliet'e dönüp başparmağını yukarı doğru kaldırarak işaretle iyi olup olmadığını sordu. Genç kız aynı işaretle olumlu cevap verdi.

Ondan sonra her şey daha kolay oldu. Çok geçmeden çevrelerini neşeli yunuslar almıştı. James'in elinde yunuslara her zaman yiyecek verdiği metal çemberli bir ağdan oluşan sepet vardı. Hemen arkasından da fotoğrafçı geliyordu. James elindeki bu sepetin, kendi yunusları tarafından tanınabileceğini düşünüyordu.

Birden Juliet bir çift yunusun garip davranışlar gösterdiğini fark etti. Bunlardan biri, sürekli gelip onlara burun sürten dişi, Jo olmasındı sakın? Şimdi de gitmiş sepete burnuyla vuruyordu. Diğerleri de sepeti tanımış gibi dişisini izledi. O anda Juliet, Tim'i gördü. Tim henüz yavru sayılırdı ve çok hareketliydi. Bu nedenle onu ötekilerden ayırt etmek çok daha kolaydı. Juliet yaubaşm da James'i gördü. Genç adam Juliet'i kolundan tutmuş sarsıyor, yunusu gösteriyordu. Sualtı gözlüğünün ardında gözlerinin mutlu pırlıtları seçilebiliyordu. Sepetten bir balık çıkarıp Tim'e uzattı. Hayvan balığı kaptığı gibi su yüzüne fırladı.

Şimdi James'in dört yunusu çevrelerini almış, neşeyle onlarla oynuyor, burunlarıyla onlara vurup şakalaşıyorlardı. Bu arada fotoğrafçı da bir saniye bile kaçırmadan her şeyi görüntülüyordu. Sonradan, sanki doğal sonar aygıtlarıyla bir tehlike sezmişler gibi bütün yunuslar birden yok oluverdiler. James'in dört yunusu bir süre daha onlarla birlikte kaldılar. Ama sonunda onlar da gitmişlerdi. Juliet hiçbir şey anlayamayarak çevresine bakındı ve yanbaşında James'in yukarı çıkmaları gerektiğini işaret ettiğini gördü. Ama Mark ortalarda görünmüyordu. Genç kız isteksizce yukarıya yöneldi. Tam botun yanbaşında su yüzeyine çıktı. Dr.Robinson çoktan bota çıkmıştı. Ne olduğunu anlayamadan Juliet yukarı çekildi ve bota oturtuldu. Genç kız Mark'ı arıyor, ama göremiyordu. Yat onların hemen yanındaydı şimdi. Ancak Mark ne onun güvertesinde, ne su yüzeyinde görünüyordu.

O sırada James, onun arkasından da fotoğrafçı su yüzeyinde belirdiler.

"Mark nerede?" diye bağırdı Juliet.

Dalgıçlar bota tırmanıp solunum aygıtlarını çıkardı- lar. Fotoğrafçı soluk soluğa konuştu. "Buraya doğru köpekbalıklarım geldiği görünmüş. Kaptan hemen ya- ta çıkmanızı istedi. Yunusların nasıl bir anda kaybolduklarım gördün mü?"

"Bu onların sahip oldukları doğal sonarın en güzel kanıtı," dedi Dr. Robinson. Sonar bir çeşit radar gibiydi. Yunuslar çevreye sürekli ses ötesi dalgalar yayıyor, bunlar yabancı bir cisme çarptığı zaman hayvana geri geliyordu.

James coşkuyla Juliet'e döndü. "Gördün mü Juliet, bizi nasıl tanıdılar! Yaptığımız deneylerin, vardığı-

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 09, 2007, 08:27:31 ÖS

mız sonuçların doğruluğu böylece kanıtlanmış oldu. Hem sürüye de katılmışlar. Tim yaşayacak!" "Mark nerede?" dedi Juliet, dudaklarını ıztıktıkle oynatarak. Kanın yuzu nden yavaş yavaş çekildiğini, midesinin bir panik duygusuyla kasıldığını hissediyordu. Gözleri çılgın gibi su yüzeyini tarıyordu. Birden deniz, gökyüzü her şey çevresinde dönmeye başladı. Juliet an- sızın herkesi dehşete düşürerek ayağa fırladı.

"Mark nerede?" diye çığlık çığığa bağıyordu. "Tanrım! Yüzeeye çıkamadı! Hlü orada! Mark! Mark!" Birkaç el onu tutmaya çalışırken genç kız bilinçsizce çırpınıyor, kendini sulara atmaya çalışıyordu. 0 anda aklında tek bir düşünce vardı. Suya atlamalı ve onu kurtarmalıydı! 0 sırada köpekbalıklarının dehşet verici yüzgeçleri su yüzeyinde dönüp duruyor, ama Juliet bunu görmüyordu bile. Sonunda birisi genç kızın yüzüne bir tokat attı, bir diğeri de sertçe sarstı.

Juliet kendine geldi. İlk gördüğü şey James'in bern- beyaz kesilmiş yüzüydü. "Mark emniyette, Juliet! Bak, yatın güvertesinde."

Juliet başım çevirdiğinde Mark'ın güvertede, elinde bir tüfikle merak içinde kendisine baktığını gördü.

"Senin emniyette olduğuna iyice inanınca yata yüzdü ve köpekbalığı avlamak için tüfeğini aldı."

Juliet gözlerini Mark'tan ayıramıyordu. Sanki ayırsa onu o an kaybedecekmiş gibi hissediyordu. Yata tırmanır tırmanmaz kendini hıçkırarak Mark'ın kollarına attı. Genç adam onun saçlarını, sırtını okşuyor, yatıştırmaya çalışıyordu.

"Oldüğünü sandım!" diyordu Juliet hıçkırıklar arasında. "Lanet olası aptal adam! Yanımdan ayrılmayacağını söylemiştin! Oldün sandım!"

"Tam yanında yüzüyordum ki, o genç erkek yunus beni bir kuyruk darbesiyle uzağa attı. Sonra senin artık emniyette olduğunu görünce yata yüzdüm. Beni görmedin mi? Ben gözlerimi bir an bile senden ayırmadım."

"Sen delisin!" diye haykırdı Juliet. "Köpekbalıkları görüldüğü zaman yata yüzmenjn ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun? Neden bota çıkmadın?"

"Çünkü aptalım... çünkü deliyim... tıpkı senin gibi..." Mark'ın gözleri için için gülüyordu. Genç kız göğsüne bastırdı. "Hayır, dur, benden uzaklaşma. Daha önce kimse benim için ağlamamıştı. Hele hele yaşamımı kurtarmak için köpekbalıklarının cirit attığı bir suya atlamaya hiç kalkışmamıştı!" Mark, Juliet'in yüzünü hafifçe yukarı kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Artık, benim için canını verebileceğini Öğrendikten sonra seni asla bırakmam."

Sonra onu uzun uzun, sevgiyle, özlemlerle Öptü. 0 an Juliet ona olan büyük aşkını açığa vurmuş olduğunu anladı. Ustelik artık geriye dönüş de olamazdı.

"Neyse konuşmamıza daha rahat, baş başa olduğumuz bir zaman devam ederiz," dedi Mark. Juliet başını çevirdiğinde botun içindeki dalış ekibinin gülümseyerek onlara baktığını gördü.

Az sonra Daisy görüldü. Juliet'in dalış takımlarını çıkarmasına yardım ettikten sonra gülümsedi. "İşe hiç karışmazsarn ikinizin her şeyi çok güzel bir biçimde çöZümleyeceğinjzf biliyordum. Hah ha! Neymiş, nişan gerçek değilmiş de, bir oyunmuş! Siz onu benim külahıma anlatın."

0 sırada fotoğrafçı yanlarına yaklaştı. "Ne gördüm biliyor musun? Bir yunus, burnuna balık sepetini takmış, kuyruğunun üzerinde dikilmiş duruyordu. Sonra, tıpkı basket atar gibi sepeti bota doğru fırlattı. Bu sahnevi an an görüntüledim Nefis fotoğraflar olacak."

Aşağıda, o görkemli yatak odasında Juliet, üzerin- 4k bornozu, başında türban biçiminde bağladığı hayUb la, kendisiyle konuşmak için az sonra gelecek olan Mark', bekliyordu. Aslında giyinik olmayı tercih eder. Böyle kendini daha savunmasız ve güçsüz hissedidu . Az sonra Mark geldi.

Pantolonunun içine ace

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 09, 2007, 08:28:51 ÖS

leyle sokulmuş ve düğmeleri bile tam iliklenmemiş gömleğinden onun da telaşla giyindiği belli oluyordu.

"Gerçekten beni kurtarmak için denize atlayacak mıydım?" dedi gülümseyerek. "Hayır, cevap verme... atlayacağımı biliyorum. Yalnızca bu gerçeği sık sık tekrarlayarak düşünmediğini kendi kendime kamtlamak bana garip bir mutluluk veriyor."

Juliet'e yaklaşip Onun elini ellerinin arasına aldı ve genç kızı yatağa doğru götürüp önce kendi oturdu, sonra onu da kucağına oturttu. Genç adamın yüzünde büyük bir mutluluk vardı.

"Artık sana olan duyguların anladıktan sonra, bu gerçeği kendine sık sık hatırlatabilirsin," dedi Juliet ters ters. "Yalnız şunu bil, seninle evlenmemekte hl kararlıyım."

Mark başım arkaya atıp uzun uzun güldü. Juliet onun ilk kez içinden geldiği gibi, bütün doğaflığıyla güldüğünü görüyordu. Yüzü ne kadar değişiyordu böyle gülünce! "Tamam, tamam! İstersen yüzüme bir de tokat at. Artık senin ne kadar inatçı bir kız olduğuna inandım! Ama beni üzebileceğini sanıyorsan, yanıyorsun. Çünkü şu anda eline, gökteki ay verilmiş bir çocuk gibiyim. Çünkü artık beni sevdiğini biliyorum. Her şeyi açığa çıkardın."

Juliet bir süre ona şaşkın gözlerle baktı, sonra ansızın gözyaşlarına boğuldu. "Umurumda değil," diye hiçkırıyordu. "Beni sevmeyen bir adamla evlenemem."

"Neden... neden bu mu?" Mark şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Sevgilim, bilmiyor musun, seni deliler gibi sevdiğini hl anlamadın mı? Bu her şeyden belli olmuyor muydu? Neden seninle evlenmek istediğimi sanıyorsun? Neden Felicia bizi görünce bu fırsatın üzerine balıklama atlayıp nişamnuzi ilan ettim sanıyorsun? Hatta Daisy'yle konuştum bu konuyu," dedi ciddile-. şerek. "Ona seni sevdiğimi, benimle evlenmen için seni ikna etmesini söyledim. Evliliği öyle soğuk bir iş önerisi gibi ortaya koymayıfl nedeni de..." Bir süre durak-

ladıktan sonra kederli gözlerle açıkladı. "Senin beni sevmediğini sanmamdı. Bana olan duyguların değişinceye kadar aşkımı açıklamayacaktım. Beni insan olarak onaylanıyordun. Seni sevdiğimi söylediğim anda sert tepki gösterecektin. Daha doğrusu ben böyle olduğuna inanıyordum. Oysa şimdi anlıyorum ki, böyle yapmam işleri daha da çıkmaza sokmuş."

Juliet bu kopuk kopuk açıklamaları sessizce dinledi. İlk kez Mark'ın karkuları, tedirginlikleri, tereddütleri, kararsızlıklarıyla karşı karşıya kalıyordu. Bunların hiç farkında olmamıştı. Yalnızca kendi duygularını yaşamıştı.

Yavaşça elini uzatıp genç adamın yüzünü okşadı.

"Mark, beni sevdiğini gösteren hiçbir davranışta bulunmadın."

"İlk başta bunu ben de kendi kendime kabul edememiştim," dedi Mark, ağır ağır. "Duyduklarımın, yalnızca cinsel ben etkilenme olduğuna inandırmıştım kendimi. Paul için, James için endişelendiğimi tekrarlayıp duruyordum kendi kendime. Oysa kıskançlıktan aklımı kaçırarak gibi oluyordum. Bana yüz vermeyince de kendimi kaybettim, seni aşağılayarak intikam almaya çalıştım. O gece Key West'teki davranışımın nedeni buydu. Ama geri tepti. Oradan ayrılırken senden, bir hafta sonu beraberliğinden çok daha fazla şeyler istediğimi anlamıştım. Benimle yatmanı sağlayıp seni kendime böylelikle bağlamayı planlamaya başladım."

Juliet azarlarcasına ona baktı. "Sen kendine bir metres anyordun!"

Mark'ın yüzünde ilk kez utancın gölgesi belirdi. "Kendi kendimi buna inandırmaya çalışıyordum. Her şeyin bir karşılığı olduğuna inanıyordum. O zamana kklar kadmlarla ilişkim hep u temel üzerinde gayet tzel yurum üstü. Sonra sen çıkageldin. Artık bunun li yol olmadığını anlamıştım."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Mark alçak sesle koyı sürdürdü.

Konu Başlığı: Ynt: YUNUSLARIN KIZI- LİLLIAN CHEATHAM
Gönderen: aysima üzerinde Ağustos 09, 2007, 08:30:49 ÖS

"Sonra, seni havuz başında ağlarken bulduğum ce... Tümöyle hazır olmana rağmen sana sahip olma istemedim, çünkü bilinçsiz bir anda kendini bana
rip sonra pişman olmam istemiyordum. Ertesi saba - adadan ayrıldığım zaman ise Cora'ya kesin emir ve:

dim. Her ne olursa olsun seni buradan bir yere bira. mayacaktı. Bu arada senin kaçıp gitmeden korkuyc - dum. Bu on gün içinde Graham Laboratuvarı'ndan
nin gerçek kimliğini öğrendim. Ve kendi kendimden iarendim, nefret ettim."

"Bana güvenmiyordun."

"İkimiz de güvenmiyorduk birbirimize. Neden bana gerçeği söylemedin Juliet? Aileden kaldığım söylediğim o yüzük var ya? Aslında onu ben almıştım senin için.Döndüğümde seni benimle evlenmeye razı etmeye kararlıydım."

"Ve James'in yalanlarıyla karşılaştın!"

"Aslında hiçbir şey önemli değildi. Geçmişin, yaşamına giren insanlar... Geleceğinde yalnız ben olayım, o bana yeterdi. Biliyor musun, yarın evleniyoruz."

"Mark! Bu olanaksız? Kanarya Adaları'na gezi ne olacak, konukların ne olacak?"

"Onlar kendi gezilerine çıkarlar. Kiwi onları istedikleri yere götürsün. Adamlarım onları ağırlar. Ben, ikimize göre, yalnız ikimizin başa çıkabileceği bir tekneyi, örneğin Deniz Cadısı'nı yeğlerim. Bu yakında Tamasee'den çok daha küçük bir ada biliyorum. Nefis kumsalı, içme suyu ve yemyeşil ormanları var. Balayı:

mızı orada geçiririz. Gündüzleri şnorkelle dalar , yüzer, güneşlenir, geceleri ise teknede yatarız."

"Mark!" Juliet yüzünü genç adamın göğsüne gömdü. "Yarını beklemek zorunda mıyız?"

Mark onu yatağa yatırdı. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Bütün kalbimle."

SONNNNNNNNNNNNN